

Аллах: Няма друг Бог освен Той; Негови са най-големите имена. (20: 8)

Кажете: Призовавайте Аллах или призовавайте благосклонния Бог (Ал-Рахман); който и да призовеш, Той има най-големите имена. "(Коран, 17: 110)

На Аллах принадлежат най-великите имена; следователно, призовавайте Го по този начин и оставете на мира тези, които нарушават святостта на Имената Му ... "(Коран, 7: 180)

За да се запознаем с атрибутите на Аллах, трябва да се консултираме със Свещения Коран, традиции или дори здрав разум. На страница 220 от своята Книга за единството (на Аллах), Шейх Мухаммад ибн `Али ибн Бабавей ал Кумми ал Садук цитира имам Джафер ал Садик, цитирайки праотците си, цитирайки Пратеника на Аллах, казвайки:

"Има деветдесет и девет атрибута, сто минус един, на Аллах; който ги брои, ще влезе в рая." Той също е цитиран, като казва, че който научи тези атрибути наизуст и разбира значенията им (и действия върху него), ще влезе в Рая. Човек трябва да е запознат със значенията и последиците от тези имена, а не само с броя им. Никой не може в достатъчна степен да бъде запознат с атрибутите на Аллах, както той самият казва в 73:20: „Той знае, че не можете (достатъчно) да го преброите (неговите качества)“.

Една традиция гласи: „Черпете своите нрави от атрибутите на Аллах“. Аллах е пожелал да покаже на Своя служител Своите качества, които заедно го описват, без Името Му да е отделна част от него, въпреки че по същество не е идентичен с тях.

На страница 112, кн. 1, известният учен ал-Кулаини ал-Рази цитира Хишам ибн ал-Хакам, казвайки, че когато веднъж попитал Имам Джафер ал-Садик за атрибутите на Аллах и тяхното извеждане, както и за извеждането на думата "Аллах" Имам му казал: "О, Ешам! Правилното съществително име Аллах произлиза от" илах; " Творецът изисква съществуването на творението [да свидетелства за това, че Той е негов Създател]. Това е съществително, а не прилагателно.

Всеки, който се покланя на име, без да се покланя на това, което означава името, всъщност извършва куфр, отстъпничество; в действителност той изобщо не се прекланя пред нищо. Този, който се покланя на името и смисъла, също извършва куфр, защото ще се кланя на двама. Само онзи, който се покланя на значението без името, е в съответствие с концепцията на Таухид (Единство на Бога). Разбрахте ли всичко това, Хисаме? "

Той му отговори утвърдително, като го помоли да даде повече обяснения, след което имамът каза: "Има деветдесет и девет атрибута на Аллах. Ако всеки атрибут беше същият, както е описан, всеки един от тях би бил сам по себе си бог" "Но Аллах" е значението, което човек изважда, след като се запознае с всички тези атрибути. Всички те, Ошам, в техния колективен смисъл не са същите като самия Той. Хлябът е нещо, което ядеш. Водата е нещо, което пиеш. Дреха е нещо, което обличате. А огънят е

нещо, което гори. Разбирате ли всичко това, Хисаме, достатъчно напълно, за да го насърчавате и да се биете с враговете на Аллах заради него ?! "

Хишам му отговори утвърдително, след което имамът добави: "Нека Аллах да ви даде по този начин ползи, и нека Той държи краката ви здраво за това, О Хишаме!"
Имам ал Садик е казал:

О син на Адам! Ако птица би излязла сърцето ти, тя нямаше да се почувства удовлетворена. Ако дупката на игла беше поставена пред зрението ви, тя щеше да я прикрие. Как смееш, използвайки тези двамата, да очакваш да знаеш от тях домейна на небето и земята ?! Ако бяхте правдиви, щяхте да погледнете това слънце: това е един обект сред много творения на Аллах. Ако очите ви бяха в състояние да видят всичко това, тогава и едва тогава наистина бихте били истински. Аллах, Извисеният и Великият казва:

„И на вашия Господ е [крайната] цел“ (Коран, 53:42) .

И така, когато речта достигне темата за Аллах, тогава трябва да държите езика си ...

Обяснение и производно на думата "Аллах"

Възгледите варират в това отношение. Единият казва, че той произлиза от този, който илах (като глагол), друг, когато последният търси убежище с него по време на страх или бедствие и той би му предоставил убежище и сигурно убежище; така, думата би станала илах (като съществително име) на хората, точно както човек може да бъде техният имам, когато ги води в съборни молитви или стане техният безспорен лидер, или просто като халат се освободи ', когато се носи, или lihaf, когато се използва като покритие. Тъй като това е прилагателно за някой, който е велик, "Няма нищо подобно на Него" (Коран, 42:11) , хората желаят да Го прославят, като дават на думата префикса al, като по този начин той става Ал-илах.

Но те намериха хамзата в началото, а също и в средата й, където тя е доста силно стресирана, тежка на езика, така че я елиминираха и тя стана точно така, както се разкрива в Светия Коран, тоест „Аллах . " Тази гледна точка се поддържа от ал-Харит ибн Асад ал Мухасиб и група учени и има несъгласни.

Извличане на думата "Аллах"

Някои казват, че думата "Аллах" произлиза от глагола walaha (минало време), yawlahu (сегашно време), от коренното съществително walah. Уау беше заменен с хамза, точно както е случаят с wisad и isad, wisha и isha, wikaf и ikaf. Уала е екстремна любов. Пророк Яхя (Йоан Кръстител) е бил по-голяма част от времето, докато Исус е бил предимно весел и винаги е носил усмивка на лицето си. И двамата потърсиха преценката на Всемогъщия по отношение на тях, след което Аллах ги вдъхнови: „Най-близкият от вас до мен е този, който мисли най-добре за мен“ И със сигурност Аллах знае най-добре.

Всемогъщият е безкраен по отношение на неговата същност, вечност, вечност, качества, качества и благословия. Създаването му, от друга страна, се описва като достигане до края на житейските им условия, като е ограничено в своите характеристики, мисли и сфери. Този, който е недееспособен, не може да стигне до Безкрайния. Не е чудно, че умовете са завинаги победени от светлините на Неговата независимост и причините са твърде слаби, за да осъзнаят яркостта на Неговото величие. Той е такъв, какъвто Той се описва, когато казва в 6:18 и 6:61: „Той е Върховният над Своите служители“.

Творецът е Този, Който е обожаван и Той е достоен за това; следователно, Той се нарича илах. Той ни даде да се разбере, че Той е Този, който дава своите благословения на онези, които Той създава по различни начини. Обожанието е върховната форма на прославянето. Разумът свидетелства, че крайният край на прославянето подхожда само на Онзи, Който е източник на благоволение и блаженство. Всемогъщият се отнася към този факт, когато казва:

"Как да отричаш Аллах, докато си бил мъртъв и Той ти е дал живот"? (2:28).

Никой не познава Аллах, както заслужава да бъде известен, освен Самият Аллах. В проповед 186 в Nahjul Balagha имам `Али казва следното:

Онзи, който му поставя условия, не вярва в Неговото Единство, нито пък този, който Го оприличава с нещо, което схваща реалността за Него. Този, който илюстрира пример за Него, не Го почита. Този, който сочи към Него и си го представя, не знае значението на Неговото Господство. Всичко известно само по себе си е създадено нещо и всичко, което съществува по силата на други неща, е ефектът от него. Прави нещата, но не с помощта на инструменти. Той назначава мерки, но не и с способността за мислене. Той е богат, но не чрез придобиване. Времето не поддържа компания с Него, нито Той търси помощ от всякакви средства.

Неговото Същество предхожда времето. Неговото съществуване предхожда несъществуването, а вечността му предхожда началото. Чрез създаването на сетивата се знае, че Той няма същото. Сравнявайки антитези, се знае, че Той няма антитеза и чрез поразително сходство между нещата се знае, че няма нищо подобно на Него. Той е направил светлината обратно на тъмнината, яркостта е противоположна на мрака, сухата е противоположната на влагата, а топлината е противоположна на прохладата.

Той предизвиква хармония сред противоположностите. Той слива заедно различни неща; Той доближава това, което е отдалечено, и дистанцира това, което е съединено заедно. Той не е ограничен до граници, нито се изчислява с цифри. Материите се привличат една към друга и части посочват това, което е подобно на тях; думата "тъй като" опровергава тяхната вечност, а възможността опровергава непреходността им, докато определени средства ги държат далеч от съвършенството.

Чрез тях Творецът се проявява към интелекта и чрез тях Той е забулен от зрението. Тишината и движението не се отнасят за Него; как може нещо, което Той причинява, да

има някакъв ефект върху Него и как всичко, което Той е създал, може да се върне в неговия ефект? Или как нещо може да има влияние върху Него, докато Самият Той го е създал? Ако не беше така, Той щеше да стане обект на многообразие, Неговото Същество щеше да стане делимо (на части) и Неговата реалност би била възпрепятствана да бъде Вечна.

Ако беше имал отпред, щял да има отзад! Той би трябвало да бъде завършен, ако имаше недостиг в Него. В този случай характеристиките на Неговите създания щяха да се появят в Него и Той щеше да се превърне в знак (водещ към други обекти), вместо последният да води към Него. Чрез силата на Неговата ефективност Той се отдалечава по-горе, като е засегнат от нещата. Нито промяната, нито изчезването му влияят. Той не е родил никого, за да не се каже, че той е бил роден. Той не е бил роден, за да не би да е бил ограничен до ограничения. Той е твърде възвишен, за да има синове, твърде чист, за да приема жени.

Въображението не може да Го достигне, за да Го оцени. Разбирането не може да Го представи и да представи форма за Него. Сетивата не го възприемат, за да Го изследват. Ръцете не могат да Го докоснат, за да Го почувстват. Той не се променя в никакво състояние. Той не преминава от един етап в друг. Нощите и дните не Го остаряват. Светлината и тъмнината не Го променят. Не може да се каже, че Той има крайник или крайник, край или изтичане, нито нещата го контролират, за да Го повдигне или спусне, нито нещо го подкрепя, за да Го огъне или да го поддържа изправен. Той не е вътре в нещата, нито извън тях. Той предава новини, но не с езика или гласа. Той слуша, но не с ушни дупки или органи на слуха. Той говори, но не изрича думи.

Той помни, но не запаметява. Той определя, но не, като упражнява ума си. Той обича и одобрява без сантименти. Той мрази и се чувства ядосан без никакво старание. Когато Той възнамерява да създаде нещо, Той му казва „Бъдете“ и е така, но не чрез глас, който удря (ушите). Неговата реч е проява на това, което Той е създал. Неговият връстник никога не е съществувал преди, нито се счита за стар; в противен случай Той щеше да стане втори бог. Не може да се каже, че Той е възникнал, след като не е съществувал, защото в този случай ефектите на сътворението биха се отразили върху Него и нямаше да остане разлика между тях и Него, и Той нямаше да различава тях.

Така Творецът и сътвореното щяха да станат равни, а Инициаторът и посветеният щяха да са на едно и също ниво. Той е създал творение без какъвто и да е модел, направен от някой друг, и не е осигурил помощта на никого сред Своеото творение за създаване. Той създаде земята и я контролира, без да се налага да я държи, задържа я, без да се налага да я поддържа, кара я да стои без стълбове, да я издига без стълбове, да я предпазва от огъване или извиване, защитавайки я от рушене или раздробяване.

Той фиксира планини върху него като колчета, втвърдил скалите му, предизвикал потоците му да текат и разширил долините му. Каквото и да направи Той не търпи никакъв недостатък и каквото и да укрепи, не позволяваше никаква слабост. Той се

проявява над земята чрез Неговия авторитет и величие. Той осъзнава какво има вътре в него чрез Неговите знания и разбиране. Той има власт над всичко на земята благодарение на своята възвишеност и достойнство. Нищо на земята, което Той иска, не го опровергава, нито се противопоставя на Него да го надмogne.

Той не се нуждае от никого, който да Го храни. Всички неща се прекланят пред Него и са смирили пред Неговото величие. Те не могат да избягат от Неговия авторитет пред някой друг, за да избегнат Неговата полза или вреда. Няма паралел за Този, Който може да се сравни с Него, и никой не е като Него, който да го изравни. Той ще унищожи земята след нейното съществуване, докато всичко, което съществува на нея, ще стане несъществуващо. Но изчезването на света след неговото създаване не е по-странно от неговото формиране и изобретяване за първи път. Как е възможно?

Дори ако всички същества на земята, били те птици или зверове, добитък или пасища стада от различен произход и видове, умни или не толкова умни народи, всички заедно обединяват усилията си за създаване дори на комар, те няма да могат да го докарат да бъдеш, нито да разбираш средствата за създаването му. Техните акъла са объркани и те безцелно се скитат. Техните сили намаляват и те се провалят, връщайки се разочаровани и износени, осъзнавайки, че са победени, признавайки неспособността си да го произведат.

Те също ще разберат, че са твърде слаби (дори), за да го унищожат. Със сигурност след изчезването на света прославен Аллах ще остане сам с нищо друго освен Него. Той ще бъде след неговото изчезване, както беше преди: без време или място, момент или период. Възрастта и времето няма да съществуват и години и часове ще изчезнат. Няма да има нищо, освен Аллах, Единственият, Всемогъщият. За Него е връщането на всички въпроси.

Първоначалното създаване на всички въпроси никога не е било в силата на последното и предотвратяването на тяхното собствено изчезване никога не е било в обсега на тях. Ако имаха силата да предотвратят такова изчезване, те щяха да съществуват завинаги. Когато Той създаде някоя част от този свят, създаването му не му създаваше никакви затруднения и създаването на всичко, което Той създаде и формира, не Го изчерпа. Той не го е създал, за да подобри авторитета си, нито го е направил от страх от някаква загуба или вреда, нито да потърси помощ срещу непосилен враг, нито да се пази от някакъв отмъстителен противник, нито за разширяване на Неговата власт, нито за хвали се с него пред партньор, нито заради чувството Му за самота и желание да търси компания.

Тогава, след създаването му, Той ще го унищожи не поради каквато и да е тревога, която Го преодолява при поддържането и управлението му, нито заради някакво удоволствие, което ще му донесе, нито заради тромавостта на каквото и да било над Него. Удължаването на съществуването му не го изморява, за да Го подтикне към бързото му унищожение.

Но Аллах, прославеният, го поддържа със Своята доброта, запази го непокътнат със Своята заповед и го усъвършенства със Силата Си. След това, след нейното унищожение, Той ще го върне отново към това, че не е нужен от Негова собствена нужда от него, нито да търси съдействието на каквото и да е в него, нито да променя състоянието на самотата на това на компанията, нито от незнание до знание, нито от желание и нужда към независимост и удоволствие, нито от позор и скромност към чест и престиж.

В друга проповед, в която той обсъжда началото на създаването на небето и земята, имамът казва:

Похвала се дължи на Аллах, чиято стойност не може да бъде описана от оратори, чиито щедрости не могат да бъдат преброени от тези, които изчисляват, послушанието към кого не може да бъде удовлетворено от онези, които се стремят да го направят; на разбиране не може да се достигне, тъй като чието описание никога не може да бъде поставено, нито похвала удовлетворява, нито достатъчно време и не е определена продължителност.

Той създаде творение чрез Силата Си, разпръсна ветровете като акт на Своята милост и Той закрепил земята с планините. Най-важното в религиозното задължение е да го признаеш, съвършенството да го признаеш е да постигнеш Неговото Удоволствие, съвършенството да постигнеш Неговото Удоволствие е да вярваш в Неговото Единство, съвършенството да вярваш в Неговото Единство е да го гледаш като Чистия и съвършенството на Неговата чистота не е да привързва прилагателни към Него, защото всяко прилагателно е индикация, че е различно от онова, на което е наименувано най-добре, и всичко, на което нещо е най-добре наречено, е различно от самото Най-добро име.

По този начин, който привърже прилагателни към Аллах, разпознава връстник като Него и който разпознава връстника си, се отнася за двама богове; и който го счита за един от двамата съдружници с него и който свързва партньори с него, греши в неговото отношение и му прави несправедливост, и който греши в отношението си, го сочи, и който посочи към него, признава ограничения за него и който допусне ограничения за Него, го брои.

Който се чуди къде е, поддържа, че Той е ограничен до място и който се чуди над това, което е, поддържа, че Той не е над нещо друго. Той е Същество, но не чрез феномен на възникване. Той съществува, но не от несъществуване. Той е с всичко, но не и във физическа близост. Той е различен от всичко, но не по никакъв физически начин. Той действа, но без конотации за движение или средства. Той все още не вижда никой сред Неговото творение да Го види. Той е Единствен и единствен, така че няма човек, с когото поддържа компания или когото да пропусне, когато отсъства.

Атрибутите на Аллах

Сега нека да обсъдим по-подробно неговите качества:

1. "Аллах"

Правилното съществително име "Аллах" принадлежи единствено на Всемогъщия Бог, Истината. Всичко, което го постига, се разглежда като прилагателно, описващо го, докато остава съществително, което показва Истинския Бог. Той комбинира всичките му атрибути и не се нуждае от въведение от другите, докато останалите атрибути постигат разпознаване, когато се добавят към тях. "Аллах" не се дава на никой друг освен Него, нито би трябвало да се използва някога за някой освен Него.

"Аллах" е вечно съществуващият, Този, който причинява съществуване, Който поддържа съществуването, Който създава всичко, което съществува. Каквото Той създаде, ще загине; Той никога няма: "... ще каже:" Аллах! " след това ги оставете да спортуват в своите суетни дискурси "(Коран, 6:91).

2. "Ал-Рахман"

Аллах е казал: „Всички, които са на небето и на земята, ще дойдат послушно при благотворителния Бог“ (Коран, 19:93).

"Ал-Рахман ал-Рахим" са две от атрибутите на Аллах, които напомнят на хората за Неговата милост, за факта, че Неговият акт на въздействие върху доброто и наградите достига до когото пожелае, като по този начин предпазва злото от тях. "Ал-Рахман" и "ал-Рахим" са две паралелни атрибути на Неговото, като всеки от тях носи повече смисъла на милостта, отколкото на другия.

„Ал-Рахман“ е атрибут, специално свързан с Аллах; никой освен Него не може да бъде наречен или посочен като такъв, докато "ал-рахим" може да бъде приложен към хората: Човек може да бъде описан като "рахим", милостив или мил, но човекът не може да бъде "рахман".

В Светия Коран четем:

„В името на Аллах, най-благодатният, най-милостивият“ (Коран, 1: 1); „Благотворният Бог е твърд във властта“ (Коран, 20: 5).

Това е атрибут, демонстриращ, че милостта може да бъде възможна само чрез Него. Това означава „Онзи, Който дава милост, отвъд която изобщо няма друга милост и подобна, която изобщо не съществува“.

Макар и произлязъл от милосърдието, „ал-Рахман“ е едновременно съществително и прилагателно. Нито противоречи на другия.

Общозвестно е, че милостта означава: нечие желание или сила на волята да донесе доброта на онзи, който е в състояние по-малко от него.

3. "Ал-Рахим"

Аллах, Хвала и слава на Него, е казал:

„Информирайте моите служители, че съм прощаващият, милостивият“ (Коран, 15:49).

„Ал-Рахим“ произлиза от „рахма“, милост или състрадание. „Рахма“ предполага спасението на онези, които го получават от вреда и загуба, и тяхното благословяне с напътствия, прошка и здрава убеденост. Ал-Рахим, т.е. Този, който предоставя рахма, е превъзходен. Това е най-високо производната форма на рахма. Аллах е казал:

"Той е Който изпраща благословиите си върху вас и (така правят) ангелите му, за да ви изведе от пълна тъмнина на светлината и Той е Милостив към вярващите" (Коран, 33:43) ,

Ал-Рахим е Този, Който дава безброй благословии. Някои казват, че тази дума произлиза от „Рахим“ и вече разбрахме, че основната дума за нея е „рахма“, тоест благосклонност от Аллах и благословения; със сигурност Неговите благословения не могат да бъдат преброени, нито могат някога да бъдат изчерпани.

Пратеникът на Аллах е казал: „Този, който няма състрадание към хората, е лишен от Състраданието на Аллах“. Той също така каза: "Този, който не уважава възрастните сред нас, нито проявява състрадание към нашите млади, нито защитава правата на учените сред нас, със сигурност не е никой от нас." Състраданието сред слугите на Аллах е сигурен път към постигане на милостта на Аллах. Пратеникът на Аллах е казал: „Бъдете милостиви към онези на земята, за да могат тези на небесата да бъдат милостиви към вас“.

4. "Ал-Малик"

Бог е казал: „Толкова възвишен да бъде Аллах, истинският цар“ (Коран, 23: 116).

"Ал-Малик" предава значението на "Този, Който е свободен, поради собствените си заслуги и характеристики, в зависимост от всичко съществуващо, докато всичко съществуващо зависи от Него." Нищо съществуващо не може без Него, докато всичко, което съществува, произлиза от Него или поради Него. Всичко / всеки е Негово.

Ал-Малик се среща в: „Господар на Страшния съд“ (Коран, 1: 4) . Друг метод на реципиране: Мелик, цар на Страшния съд. Ал-Малик съществува в този стих: "В честта на най-могъщия цар" (Коран, 54:55). „Маликул-Мулк“ съществува в: „О Аллах, господарю на Царството!“ (Коран, 3:26). "Ал-Малакоот" съществува в: "Следователно славата на Този, в чиято ръка е царството на всички неща" (Коран, 36:83).

Всемогъщият е описал Себе Си като „Маликул-Мулк“, собственик на всичко, на цялата област, като казва: „Кажете: О Аллах, господарю на Царството!“ (Коран, 3:26) и "Учителят на Страшния съд" (Коран, 1: 4) , който е един от първите стихове на Свещения Коран. Собственик на земя е нейният „малик“, който по закон е длъжен да се подчини на краля, „малик“ по отношение на законите, свързани с земята, издадени от последния, докато обратното не е възможно.

Сред атрибутите на Всемогъщия Аллах, думата "ал-Малик" е възникнала независимо, докато думата "Малик" винаги се добавя към нещо друго, като "Малики яумид-Дийн", господар на Страшния съд; следователно, първият атрибут трябва да бъде по-почитан.

5. "Ал-Кудоос"

Аллах е казал: „Каквото и на небето и на земята да обяви славата на Аллах, Цар, Свети“ (Коран, 62: 1).

"Ал-Кудоос" означава: Онзи, чиито характеристики не могат да бъдат осмислени от сетивата, нито Той може да бъде замислен от въображение, нито Той може да бъде реализиран по някакъв ум или причина или да бъде съден от всеки интелект. В езиково отношение той се извлича от "quds", чистота или чистота. „Ал-байт ал-мукада“ означава Пречистената къща, тази, в която хората се пречистват от мръсотията.

Рай се нарича също място на quds, защото е свободен от недрата на живота на този свят. Арх-ангел Гавриил е наричан в исляма "ал-рух ал-кудс", Светият Дух, тъй като той е свободен от всяка вина за предаване на божественото вдъхновение на пратениците на Аллах. Аллах е описал Себе Си като "... Царя, Светия" (Коран, 59:23) и Той също така е казал: "Каквото и на небето и на земята да обяви славата на Аллах, Царя, Свети" (Коран, 62: 1).

Ал-Куддс е Този, Който е над нуждите и чиито атрибути са по-горе недостатъчни. Той е Онзи, Който пречиства душите от греха, Който отвежда нечестивите от челата им, Който отгоре се ограничава до пространство или време.

Веднъж пратеникът на Аллах изпрати един от своите другари да научи исляма на група новопокръстени и да ги води в съборни молитви. Този придружител не рецитираше глава от Свещения Коран (освен, разбира се, Фатиха), различна от Сурат ал-Тевхид (или ал-Ихлас), така че тези вярващи се върнаха веднъж при Пророка и му казаха за това, Пророкът им каза: „Върнете се и го попитайте защо прави това“. След като го попитал, спътникът им отговорил, като казал: "... защото съдържа атрибута на ал-Рахман. Ето защо обичам да го рецитирам толкова често!" Когато казали на пророка този отговор, той им казал: „Върнете се и му кажете, че Похваленият и прославеният също го обича“.

Ибн `Абас прекара една нощ заедно със своя братовчед Пратеника на Аллах. Когато Пратеникът на Аллах се събуди и се изправи на леглото си, той вдигна глава към небето и три пъти повтори следното твърдение: "Субханален Малик ал-Кудс!" (Слава на царя, Свети!) Тогава той рецитира последните стихове на Сурат Али-Имран, като започва със стиха: "Със сигурност в създаването на небето и земята ... и т.н."

6. "Ал Салам"

Всемогъщият Аллах е казал, че Той е "... Царят, Светият" (Коран, 59:23).

„Ал-Салам“ означава: Този, Който е свободен от дефекти и недостатъци, чиито качества са над дефицит, Чиито дела са свободни от злото. Тъй като Той е такъв, без Него не може да има нито мир, нито сигурност.

„Салам“ означава мир. Всемогъщият Аллах е казал: "... и Аллах кани в обиталището на мира" (Коран, 10:25), което означава Рая: всеки, който пребивава в него, ще бъде спасен от агония и погибел. Аллах е казал: „И ако той е от онези от дясната ръка, тогава мир за вас от тези от дясната ръка“ (Коран, 56: 90-91), тоест, бъдете сигурни, че се ползват от мир и спокойствие. "Салам!" е поздрав; ако мюсюлманин каже на друг мюсюлманин "Ас-Саламу Алаикум!" той ще го увери в безопасност и сигурност, като му предостави имунитет срещу злите си или лоши намерения. Всемогъщият Аллах възхвалява Яхя, Йоан Кръстител, като казва: "И мир му бъде в деня, когато се е родил ..." (Коран, 19:15).

Най-несигурните ситуации, на които са изложени човешките същества, са три: Времето на раждане, времето на смъртта и времето на възкресението. Така Аллах уважи Яхя във всички тези три ситуации, като му предостави мир, безопасност и сигурност срещу неволите им. Той го спаси от опасностите на всички тези три ситуации и му осигури сигурност срещу страх.

Мюсюлманите многократно се използват от Свещения Коран, за да разпространяват мира и да бъдат възприемчиви към онези, които го предлагат:

О, които вярвате! Влезте в мир всички и всички ... (2: 208)

И ако те са склонни към мира, направете склонност и към него и се доверете на Аллах. (8:61)

И слугите на ал-Рахман са тези, които вървят по земята смирено и когато невежите се обръщат към тях, те казват: Салам (мир)! (25:63)

И когато тези, които вярват в нашите знаци, дойдат при вас, кажете: Мир на вас! Вашият Господ е наредил милост към Себе Си ... (6:54)

Затова се отвърнете от тях и кажете: Мир! Защото те скоро ще узнаят. (43:89)

Саламът на Аллах е Неговата реч. По същия начин Пратеникът на исляма често се радваше на вярващите, за да разпространява поздрава на мира сред тях. За този факт свидетелстват множество традиции; сред тях са следните:

Assalamu minal Islam: Приветствието на мира е неразделна част от веруюто на исляма.
Afshu al Salama taslamu: Разпространете поздрава на мира между вас, за да постигнете мир и сигурност.

Който поддържа три неща, ще съчетае в него значението на убеждението: 1) справедливост към собственото си аз, 2) разпространение на поздрава на мира към всички и 3) харчене разумно от това, което спестява.

Afshu al Salama baynakum: Разпространете поздрава на мира между вас.

В едно от молбите си пратеникът на Аллах казваше: "Господи! Направи ни предвестници на мира на твоите приятели!" Светият Коран ни казва, че името на Рая е „Дар ал Салам“, обиталището на мира; Той, слава и възвишение пред Него, казва:

„Те ще имат обиталището на мира със своя Господ, а Той е техен пазител заради това, което са направили“ (Коран, 6: 127) .

Аллах ще направи поздрава на вярващите, когато Го срещнат: "Мир!" Той казва,

„Тяхното поздравяване в деня, в който го срещнат, ще бъде: Салам! (Мир!)“ (Коран, 33:44).

Позовавайки се на вярващите, Той казва следното в Сурат ал-Ра`д, "... градините на вечно обиталище, в което ще влязат заедно с онези, които вършат добри дела от родителите си и съпрузите и потомството си, и ангелите ще влизайте върху тях от всяка порта (казвайки):

Мир на вас, защото сте били постоянни! Колко отличен е въпросът за обителта!
“(Коран, 13: 23-24).

Таубан, слуга на Пратеника на Аллах, каза:

"Всеки път, когато Пратеникът на Аллах завърши молитвите си, той щеше да търси прошка на Аллах три пъти, казвайки: Господи! Ти си Мирът; От Теб е Мирът; Слава на Теб! Величие и Чест са в Теб!"

7. "Ал-Мумин"

Аллах е описал Себе си като ал-Мумин:

"... Този, който дава мир, Който дава сигурност" (Коран, 59:23).

"Ал-Му'мин" означава: този, на когото се предоставя мир и сигурност: Той осигурява средствата за тяхното постигане, блокирайки всички пътища на страха. В този живот няма мир и сигурност срещу причините за болести и гибел, нито в живота по-долу срещу мъките и Гнева, освен че Той осигурява средствата за постигането му.

"Иман", езиково казано, е инфинитивен (да вярвам), произлизащ от два глагола: *tasdeeq*, свидетелство за истинността на нещо или някого като: "... и няма да ни повярвате, въпреки че сме истинни" (Коран , 12:17) и Аман, убежище или спокойно убежище, както в 106: 4: "... и им осигури сигурност срещу страх" (Коран, 106: 4). Някои езиковеди са на мнение, че производното на *iman* е от този втори глагол.

Ако кажем, че Всемогъщият предоставя на слугите Си сигурност срещу всичко, от което се страхуват, ние трябва да бъдем разбрани в светлината на обстоятелствата на живота в този свят и в отвъдното. Що се отнася до живота на този свят, отстраняването

на причината за страх не се приема разумно, освен когато действително е възникнала несигурна ситуация.

Страхът не може да бъде премахнат, когато съществува възможност за загуба на живот и никой не може да премахне такава възможност, освен Аллах. Никой не може да осигури мир и сигурност, освен Той. Слепият човек е опасен да загине поради неспособността си да види зоната, от която смъртта може да го изпревари. Звуковото зрение му осигурява сигурност срещу унищожаване. Човек, чиято ръка е ампутирана, се страхува от ситуацията, когато не може да се защити, освен чрез използването на ръката си. Неговата здрава ръка е причина за чувството му за сигурност. Същото може да се каже за всички наши сетива и телесни части.

Този, който е създал всички тези части, е един и същ, Който е отстранил от човека причините за страха, като му е предоставил такива части. Този, Който е създал вкусна храна за човека, както и добри лекарства и го е научил как да прави полезни инструменти, като по този начин си спестява много проблеми, със сигурност е един и същият, Който му осигурява сигурност срещу всички подобни опасности. Пратеникът на Аллах е казал: „Всеки, който вярва в Аллах и последния ден, трябва да носи сигурност на ближния си срещу собствените му злодеяния“. 1

8. "Ал-Мухаимин"

В 59:23 четем: „Той е Аллах, освен когото няма друг бог, Царят, Светият, Който дава мир, Онзи, Който дава сигурност, Пазителят над всички, Могъщият, Върховният, Този, който притежава величие; Слава на Аллах от всичко, което са установили (с Него). "

Когато се прилага към Всемогъщия, „Ал-Мухаимин“ означава, че Той е Този, Който контролира действията на Своите слуги, Който им осигурява поддръжка и постановява продължителността на живота им. Той прави това чрез своите знания, контрол и защита. Всеки, който наблюдава нещо, е негов пазител; така че той има пълна власт над него. Тези атрибути никога не могат да присъстват в своето абсолютно значение освен в Аллах.

Този атрибут описва в 10:61 Този, който свидетелства за или против Своите слуги, които сключват взаимни сделки: "... Ние сме свидетели над вас, когато влизате в него." Аллах е Ал Мухаимин, Този, който е свидетел на всичко, което правят слугите Му, било то реч или действие. Значението на този стих включва значението на думата „мухаимин“ по този начин: Този, който знае всичко и от Чието знание изобщо нищо не може да избяга, дори теглото на атом в земята или в небето.

Ал-Халил ибн Ахмед ал-Фарахиди казва, че "ал-Мумин" означава: Този, който някога гледа, Който някога защитава. Обичайно на арабски е да се опише някой като "мухаимин", ако той защитава някой друг или е негов пазител.

Ал-Мибрад обяснява значението му като: Този, Който е най-мил и състрадателен. Арабите описват птицата, която опъва крилата си, за да защити малките си като „мухаимин“ над тях.

Ал Хасан ал Басри казва, че това означава пазителят, Който свидетелства за нечия истина. Приложен към Всемогъщия, той може да носи едно от двете значения: Неговото свидетелство чрез дума, оттам свидетелството Му ни информира за това, че Неговите пратеници са истинни, и Неговото овластяване на тези пратеници да творят чудеса, като по този начин свидетелства за тяхната истинност.

Ал-Мухаимин е Този, който обхваща в знанията си управлението на делата на цялото Му творение от най-малкия атом до най-голямата планета в Космоса.

9. "Ал-Азиз"

Всемогъщият е казал: "О Мойсей! Сигурно съм Аллах, Всемогъщият, Мъдрият" (Коран, 27: 9).

Основната дума на този атрибут е `izz, могъщество, сила, сила, победа, издигане, непредставяне. Неговият глагол означава: да укрепва или подкрепя, както в: „Ние им изпратихме двама [пратеници], но те ги нарекоха лъжци, така че ние ги укрепихме с трети“ (Коран, 36:14), тоест ги подкрепи и спорът им с трети пратеник. В езиково отношение нейният глагол означава: да преодолее, да спечели горната ръка, да покори ...

Ал-Азиз е този, който единствен има цялата чест; Той никога не е унижен, нито някога е грешил; нито въображението, нито интелектът никога не могат да Го заченат. Той е Онзи, Който не може да бъде преодолян или по някакъв начин да бъде навреден, Този, Който няма връстник или приличие, Който е много необходим, Който победи и никога не е победен, Могъщият, Всемогъщият, Който никога не може да бъде достигнат.

Всемогъщият е описал Себе си като ал-Азиз, разказвайки в своята книга Свещения Коран, анекдот за това, че Исус се моли за него по този начин

"... ако им простиш, със сигурност си силен, мъдър" (Коран, 5: 118) .

Той също е казал: „И на Него принадлежи величие на небето и на земята, и Той е Силният, Мъдрият“ (Коран, 45:37) .

Той е доказал, че има в себе си всички качества на величието, като казва: „На Аллах принадлежи силата, и на Неговия пророк, и на вярващите“ (Коран, 63: 8), а също и „Слава на своите Господ, Господ на честта, над това, което описват“ (Коран, 37: 180).

Докато обсъжда Иблис, Той го цитира:

"... по Твоята Мога непременно ще ги накарам да живеят зъл живот, всички те" (Коран, 38:82).

Пратеникът на Аллах казваше: „Търся убежище с Твоята чест, защото Ти си Онзи, Който е Единственият Бог и Който никога не умира, докато джиновете и хората умират“.

10. "Ал-Джабар"

Аллах е казал:

" Той е Аллах, освен когото няма друг бог, Суверенът, Светият, Източникът на мира (и съвършенството), Пазителят на вярата, Спасителят на безопасността, Този, който е възвишен в силата, неустоимия, върховният; слава на Аллах! (Високо е Той) над партньорите, които им приписват (Него) "(Коран, 59:23).

Лингвистично „ал-Джабар” е произведен от джабър, противоположно на счупване. Той предполага силовото поправяне на нещо счупено, счупено, раздробено, смазано ... и т.н. Казва се също, че прилагателното джабар означава голямо, огромно, недостъпно. Лингвистите казват, че ал-Джабар е най-великият. Това е превъзходно прилагателно, получено от jabr; Той е Този, Който не само поправя онова, което е счупено, но и обогатява този, който е неспособен от бедност и желание. Накратко, Той е Този, Който поправя всичко счупено или нарушено.

Абдула ибн `Абас казва, че ал-Джабар е Великият крал, докато Ибн ал-Анбари казва, че Ал Джабар е Този, който е извън обсега на никой. Други казват, че "ал-Джабар" означава Онзи, Който не може да бъде наранен от никой силен потисник и никой не може да спори с Него за нищо. Казано е, че "ал-Джабар" предава същото значение, предадено от атрибута "ал-Мутакабир", Гордият или Върховният.

Гордостта и надмощие са похвални атрибути само когато се прилагат към Аллах. Ако се прилагат към някой друг, от друга страна, те придобиват гнусни качества. Казва се също, че значението на "ал-Джабар" конотира: Този, който насилва волята си върху другите. В Неговата власт не може да се случи нищо, освен каквото Той желае, независимо дали Неговите същества го харесват или не. Или може да означава Онзи, Който поправя, подобрява или реформира, както е аналогията с този, който оправя, да речем, счупен крайник.

Едно от нейните производни е jabaroot, надмощие или величие. Според една традиция, Пратеникът на Аллах е подсказал по този начин: „Слава на Този, Който има цялото джамбаро и цялата власт“. В едно от своите изказвания имам `Али ибн Абу Талиб е казал:" Той е Онзи, чиято воля се е проявила върху природата на сърцата ", тоест Той е укрепил сърцата според начина, по който ги е създал и според техните ниво на познаването Му; тези, които Го познават, са щастливите, а тези, които не го правят, са нещастниците.

„Ал-Джабар” конолизира сила и насилие. Можем да разберем, че всички части на тялото са били задвижвани да изпълняват функциите си без собствена воля. Хвърлете поглед към слънцето, докато се движи по орбитата си, без да се отклонява от него само на сантиметър, независимо дали го харесва или не. Човекът няма контрол над времето, когато Аллах избира живота си за начало, или как се ражда, или когато умира, или над семейството, в което трябва да се роди. Всичко това е предопределено за него и той няма контрол над тях. Така е и с всички други същества на лицето на

земята. Всички те са създадени със способността да се адаптират към живота на земята и никой няма избор по този въпрос:

„Той е този, който е разпрострял земята за (Своите) създания; в тях са плодове и палми, произвеждащи шпатули (съдържащи фурми)“ (Коран, 55: 10-11).

Всички тези неща са създадени без избора на никое човешко същество.

11. "Ал-Мутакабир"

Аллах е казал:

„ Той е Аллах, освен когото няма друг бог, Суверенът, Светият, Източникът на мира (и съвършенството), Пазителят на вратата, Спасителят на безопасността, Този, който е възвишен в силата, неудържим, върховен; Слава на Аллах! (Висок е Той) над партньорите, които им приписват (Него) " (Коран, 59:23).

Разбирането на "ал-Мутакабир" изисква доста разсъждения и проникателност. Коренната му дума „кибрия“ означава величие и суверенитет и включва значенията на съвършенството на себе си и съществуването; никой не може да бъде описан като такъв, освен Аллах. Величие, що се отнася до Всемогъщия Аллах, е възвишеността на статуса:

"По Неговата заповед Той изпраща духа (на вдъхновението) на всеки от Своите слуги, които желае, за да може той да предупреди (хората) за Деня на взаимната среща" (Коран, 40:15).

Ал-Мутакабир е Този, Който притежава цялото величие, Който е отгоре притежаващ някое от качествата на Своите създания, Който е по-горещ от потисниците сред Неговото творение, Чието величие и гордост са най-много. Той е прекалено голям, за да бъде дефицитен в нещо или да се нуждае от някого или от каквото и да било, Този, Който е по-горе, притежава някоя от характеристиките и атрибутите на Своите създания, Този, Който сам, има цялото величие и гордост. Никой освен Него не е оправдан да се възприема като велик или силен или като суверен.

Той е Този, Който е твърде свят, за да бъде засегнат от всяко бедствие; така, никое величие не е оправдано за никого освен Него; Той е Този, Който има всички сили и царство. Този атрибут означава: Този, Който се е съчетал в Него и Който с право заслужава, всички атрибути на величие, съвършенство, гордост и слава, всички едновременно.

Той е твърде велик, за да се подчини на другите; по-скоро подчинението се дължи на Него и само на Него. Светият Коран дава атрибута на величие на Всемогъщия в Сурат ал-Джати:

„На Него да бъде слава по небето и на земята, и Той е възвишен в сила, пълна с мъдрост“ (Коран, 45:37).

Гордостта поради усещането да бъдеш страхотна е от два вида:

Единият е, когато действията на такъв човек са наистина големи и по-добри от тези на някой друг; Той е

"... източникът на мира (и съвършенството), пазителят на вярата, съхранителят на сигурността, този, който е възвишен в силата, неустоимия, върховният" (Коран, 59:23).

Другото е, че човек изкуствено се представя като такъв и това се отнася за повечето хора:

Така Аллах поставя печат над сърцето на всеки, който е горд, високомерен. (40:35)

Със сигурност злото е обиталището на гордите. (16:29)

Не е ли в ада обиталище на гордите? (39:60)

Цитирайки Господаря на величието, Всемогъщия Бог, Аллахският пратеник е казал: „Гордостта е наметалото ми; Величието е моята дреха; Който оспори с Мене по отношение на някое от тях, непременно ще го хвърля в огъня“. Тук Всемогъщият ни информира и ни предупреждава, че величието, могъществото и гордостта са всички Негови прерогативи, че никой сред Неговите служители не е достоен да иска някой от тях за себе си.

В едно от молбите си пратеникът на Аллах казва: „Търся убежище при Тебе, Господи, против злото на гордостта“. Той също така се цитира, че гордостта е индикация за неблагодарност към Истината, Всемогъщия; той каза: „Гордостта е неблагодарност към Истината“. Имам `Али е казал: " Синът на Адам е наистина невероятен! Една рана може да сложи край на живота си, бъг може да му причини болка, потта му може да го накара да смърди, така че как изобщо да се чувства горд? "

Пратеникът на Аллах ни предупреди срещу гордост и да се гордеем със себе си, казвайки: „Никой няма да влезе в рая, ако има дори тежестта на горчишно семе и горчиво никой няма да влезе в огъня, ако има подобна тежест на убеждение в сърцето му “. Както късметлиите 2 от тях влизат в рая, сърцата им ще бъдат очистени от всяка гордост и завист:

„И ще изкореним каквато и злоба има в сърцата им“ (Коран, 15:47).

Атрибутът "ал-Мутакабир" се споменава само веднъж в текста на Свещения Коран в 59:23 и Аллах знае най-добре.

12. "Ал-Халик"

Аллах е казал: "Той е Аллах Създателят ..." (Коран, 59:24).

"Al-Khaliq" произлиза от khalq, създавайки. Аллах, ал-Халик, Създателят, е Този, Който въвежда нещата след тяхното несъществуване, Който измисля и иновации без предходен модел. Някои учени казват, че ал-Халик е Този, който създава нещата от нищо, след това им дава своите характеристики на движение и други качества.

Други казват, че Той е Този, Който измисля каквото и очите да видят, Който усъвършенства тяхното създаване. Други казват, че Той е Онзи, Който е определил мярката на всички неща, когато са били обкръжени от празнота, усъвършенствайки ги чрез Неговите благодеяния и доброта, въвеждайки ги в съответствие с волята, желанието и мъдростта му. Всеки, който мисли, че има някой друг освен Него, който създава, наистина е този, който извършва куфр, отстъпничество, богохулство, неверие. Аллах Всемогъщият е казал следното:

... Създателят на всичко; следователно, почитайте Го. (6: 102) ... има ли някой творец освен Аллах ...? (35: 3)

Да, наистина! Защото Той е Върховният Създател, на (безкрайното) умение и знание. (36:81)

... толкова благословен е Аллах, най-добрият от създателите. (23:14)

Не е ли Него да създава и управлява? Благословен е Аллах, лекуващият и поддържащ светове. (7:54)

Ибн `Абас казва, че винаги, когато пратеникът на Аллах се огледа в огледалото, той би казал: "Хвала на Аллах, Който е направил и моето творение, и маниерите ми добри, Който украси в мен това, което не е направил в другите. " Според разказ на нашия господар Имам `Али ибн Абу Талиб, Аллах, Пратеникът казвал следното всеки път, когато се погледне в огледалото: "Похвала се дължи на Аллах! Господи! Точно както Ти направи добрата ми форма, аз призовавам Ти също да направиш моите нрави. 3

13. "Ал Бари"

Аллах е казал:

„Той е Аллах Създателят, Еволюторът, Този, Който дава форми (или цветове) на това, което Той създава. Към него принадлежат атрибутите“ (Коран, 59:24).

Съществуват гледни точки относно обяснението на "ал-Бари": Човек казва, че се отнася до Онзи, Който създава нещо от нищото, Онзи, Който създава нещо, което никога преди не е имало. Казано е, че Аллах е ал-Бари от творението, Този, Който е създал всички неща от съществуване.

Другото значение предава отрязването или отрязването на нещо. Коренният глагол на тази дума означава изрязване и оформяне на нещо като клонка или молив. Човек може да каже, че болестта се е разделила с него или че е без претенция, отправена от друг. Може да се приложи и метафорично, като например, че човек прекратява

партньорството си с друг или жена, отделяща се от съпруга си. Аллах е бара, създал или иницирал творението без образец; бария означава тези, които Той е създал. Друго значение е лечението или изцелението.

Мъдра поговорка гласи, че този, който е излекуван, трябва да изрази благодарност на Този, Който го е излекувал.

Джа`фер ибн Сюлейман е цитиран, че е казал, че минава един път от една слепа възрастна жена, скърбяща над себе си и ридайки, и той я попита: "Какво е нужно, за да те поддържа?" Тя му отговори, казвайки: „Спри да си приковаваш носа там, където не принадлежи; Достигнах този етап от живота, без да имам нужда от теб или другите“. Тогава тя добави: „Не сте ли чували изявлението, направено от Приятеля на Аллах, който каза:„ [Аллах] Кой ме създаде, тогава ми показва пътя, и Той ми осигурява храна за ядене и с вода за пиене, и когато аз болен съм, Той ми възстановява здравето си “(26: 78-80)?“

Следователно този, който знае истинското значение на „ал-Бари“, е този, чието сърце не е засегнато от събития, нито моментните събития могат да го изпреварват изненадващо. Също така се казва, че всеки, който узнае кой всъщност е Ал-Бари, ще се разграничи от твърдението, че има нещо общо със собствената му форма или форма, страхувайки се от Мощността на своя Създател, знаейки, че той не му прави услуга, като се покланя и подчинявайки Му се.

Казва се също, че Той е Този, Който се е отделил от всички останали, Този, Който никога не е изненадан от каквито и да са събития. Говори се също, че всеки, който Го признае за ал-Бари, ще се разграничи от извършването на нещо забраняващо, търсейки убежище при краля, най-прощаващия.

14. "Al-Musawwir"

Аллах е казал:

"Той е Аллах Създателят, Еволюторът, Даряващ форми (или цветове). На Него принадлежат атрибутите" (Коран, 59:24).

Ал-Musawwir е Този, който създава, Който придава нещо на своята отличителна форма и форма. Общата човешка форма се отличава от тази на нечовеците. Аллах казва:

"... и Той ви оформи и направи вашите форми добри" (Коран, 40:64),

„Под каквато и форма той да е угоднал, Той те е оформил“ (Коран, 82: 8),

„Той е Който те оформя в утробите, както желае (3: 6)“.

Ал-Musawwir означава: Този, който изобретява формите и формите на всичко, което Той създава, Който ги разкроява според своята мъдрост, като придава на всичко своята отличителна форма и форма. Той създава хората в различни форми и форми,

като прави някои от тях различни от другите по физика, големина, тен и др. Това може да е значението на стиха, който казва:

„И сред Неговите знамения е създаването на небето и земята и разнообразието на вашите езици и цветове; най-сигурно има знаци в това за тези, които имат знания“ (Коран, 30:22).

„Той е Който те оформя в утробите, както пожелае; няма друг Бог, освен Той, Могъщият, Мъдрият“ (Коран, 3: 6);

"И със сигурност ние създадохме човек от екстракт от глина. После го направихме с малко семе на твърдо място за почивка. После направихме семето на съсирек, после направихме съсирек на бучка плът, а след това направихме в бучката от плътски кости, след това ние облякохме костите с плът, тогава го накарахме да прерасне в друго творение; затова, благословен да бъде Аллах, най-добрият от създателите "(Коран, 23: 12-14).

Всеки път, когато Пратеникът на Аллах простуди, той казваше: "Господи! На теб съм проституирал, в Теб съм вярвал и в Теб съм се подчинявал! Изражението ми е простено към Този, Който го е създал, и го е оформил, Който е създал слух и зрение за това, така че, благословен е Аллах, най-добрият от създателите! "

Сред молбите на Пратеника на Аллах, когато той протестира, е този: „Лицето ми се подчини на Този, Който го е създал и Който е направил формата му добра“. Светият Коран ни е информирал много за Ал-Мусауир, Аллах. В Сурат ал-А`раф например четем следното:

„И със сигурност ние сме ви създали тогава“ (Коран, 7:11).

В Сурат ал Тагабун четем,

"Той е създал небето и земята в точно съотношение. Той ви е дал форма и е направил вашите форми красиви, а за Него е краен курорт" (Коран, 64: 3).

В Сурат Ghafir четем,

"Аллах е Онзи, Който направи земята място за почивка за теб и небесата навес; Той те създаде, след това ти направи добрите форми и ти осигури добрини; това е Аллах, твоят Господ; благословен е Аллах, владетелят на световите (Коран, 40:64).

В Сурат Али-Имран четем,

„Той е Който те оформя в утробите, както пожелае; няма друг бог, освен Той, Могъщият, Мъдрият“ (Коран, 3: 6).

В Сурат ал-Инфитар четем ,

"О, човече! Какво те е излъгало от твоя Господ, Благодатният, Който те е създал, тогава те е завършил, значи Той те е направил симетричен? В каквата форма той е бил угоден, той те е съставил" (Коран, 82: 6-8) .

И в Сурат ал-Хашр четем,

"Той е Аллах Творецът, Еволюторът, Даряващ форми (или цветове). На Него принадлежат Атрибутите; всички, които са на небето и на земята, изявяват Неговите хвалебствия и слава, и Той е възвишен в Могъща, Мъдра" (Qur 'an, 59:24).

Аллах Всемогъщият е казал:

„И Той създаде двойки, мъжкото и женското, от малкото семе, когато е приспособено, и върху Него се ражда втори път“ (Коран, 53: 45-47).

15. "Ал-Гафар"

Аллах е казал:

„Със сигурност най-много прощавам на този, който се разкайва и вярва и върши добри дела“ (Коран, 20:82). "

Ал-Джафар е един от атрибутите на Аллах, извлечени от ghufir и ghufuran, и двете съществителни имена, които предават значението на: покриване, скриване, скриване. Аллах магифра, прошката, е Неговото скриване на нечий грехове и Неговото прошка, като му предоставя Своята благодат и милост. Ал-Джафар е Този, Който е проявил кое е красиво и забулено какво е грозно в живота на този свят и Който не му нанася наказанието в живота отвъдния живот.

Той е Този, Който прощава греховете, закрива недостатъците, заличава греховете, като приема покаянието си. Той приема покаянието на Своите служители и е доволен от това, и Този, Който прощава греховете и ги превръща в добри дела чрез Своята голяма благосклонност. Той е Този, Който прощава греховете, въпреки че те могат да бъдат големи и Той ги крие, въпреки че те могат да бъдат многобройни.

Думите, получени от прошката, са свързани най-вече с Аллах.

Един от тях е Ал-Гафир, както в този стих:

„Този, който прощава греховете“ (Коран, 40: 3).

Вторият е ал-Ghafur; Той каза:

"... тогава [ако поиска] прошка на Аллах, ще намери Аллах прощаващ, милостив" (Коран, 4: 110).

Трета е Ал-Гафар, както в:

„И със сигурност аз най-много прощавам на онзи, който се разкайва и вярва и върши добри дела“ (Коран, 20:82),

"... търсете прошка на вашия Господ; със сигурност Той е най-прощаващият" (Коран, 71:10),

и "... със сигурност Той е могъщият, великият прощаващ" (Коран, 39: 5).

Доказано е чрез позоваване на Свещения Коран, че всички тези атрибути, получени от прощката, се прилагат само към Аллах, най-възвишеният. Убивайки копт, Моисей импортира своя Господ така :

„Господи! Сигурно съм навредил на себе си; така, прости ми“ (Коран, 28:16) .

Той първо призна греха си, после потърси прощката Си. Аллах също разкри грешката на Давид, след което каза: „Значи ние му простихме това (отпадане)“ (Коран, 38:25).

Той се обърна към Мохамед, казвайки: „За да може Аллах да прости вашите минали и бъдещи грешки“ (Коран, 48: 2). Не е ли Той в тези примери изложил грях, след което го е простил? В едно от молбите си пророк Мохамед казва: "Господи! Умолявам те да ми простиш очевиден пропуск и скрит и да простиш открити и тайни грехове."

Значенията на магфира, коренната дума на ал-Гафар, ал-Гафафир и ал-Гафур са ясни в стиха, който гласи:

"Този, който прощава греховете и приема покаянието; Онзи, който е тежък в наказанието, Господ на богатството; няма друг Бог, освен Той; за Него е евентуалното завръщане" (Коран, 40: 3).

Ал-Гафар е Този, Който много често крие [греховете и грешките на Своите слуги], дотолкова, че Той не разпространява греховете си нито в живота на този свят, нито в живота отвъд него. Един от другарите на Пратеника на Аллах беше попитан веднъж: "Какво чухте Пратеника на Аллах да каже по отношение на мълчаливото моление?"

Той отговори, като каза, че е чул Аллахския пратеник да казва: „Аллах, най-почитаният, най-великият, ще докосне слугата Си, който вярва в Него със Своята милост, като завещава греха си от обществото в живота на този свят, и в следващия живот Той ще го попита за всеки грях и вина, които е извършил. Щом признае всичките и осъзнае, че ще загине за тяхна сметка, Всемогъщият ще каже: „Закрих греховете ви в отминалия кратък живот и в този ще им простя. " Тогава ще му бъде връчена книгата за добрите му дела. "

Всичко това се случва с тези, които вярват в Него; що се отнася до тези, които не го правят, и лицемерите, Той ще се справи с тях съвсем различно.

16. "Ал-Каххар"

Аллах е казал:

„Кажете: Аллах е Създателят на всичко и Той е Онзи, Всевишният“ (Коран, 13:16).

В езиково отношение „ал-Каххар“ е произведен на *qahḡ*, завладяване, покорство, побеждаване, спечелване на победа. Означава изпреварването на нещо или някого с намерение да го унижи. Този, който взема друг чрез *qahḡ*, е този, който го приема против волята му. "Ал-Каххар" е превъзходен на "Ал-Кахир", Викторът или Подателят. Аллах наистина е Този, Който чрез силата си е покорил всичко, което е създал, на Своята власт и сила, използвайки Своите създания както желае, независимо дали те харесват или не. Ал-Кахир е Този, Който има надмощие над цялото творение;

"... и Аллах е господар на делото си" (Коран, 12:21).

Ал-Каххар е Онзи, на когото отмъщението никой не може да издържи. Той унижава потисниците, разделя гръбначния стълб на царе и императори. Той е Онзи, с чиято Мога цялото творение е безсилно, без чиято сила всички същества са безпомощни. Ако се подчиним на Него, Той ще задоволи нашите нужди, но ако не го направим, Той ще ни накара да страдаме, докато се опитваме да постигнем целите си.

Той е Този, Който разделя гръбнака на тираните и потисниците сред Неговите врагове, покорявайки ги, като им отнема живота и ги унижава, докато няма нищо, което да избяга от неговата Сила и Сила: всички и всичко е безпомощно в хватката Му.

Ал-Каххар въздейства на волята Си по отношение на Своите създания, независимо дали им харесва или не, независимо дали те желаят или не желаят. Той е покорил душите на поклонниците, вдъхвайки в сърцата страха от възмездието си, и сърцата на онези, които са надарени със знание с Мощта на близостта му и душите на тези, които Го обичат, разкривайки истината за Той към тях.

Той е покорил всички същества чрез смъртта, така че никой не е безопасен от Него, дори и ангел, който се радва на специален статус с Него, нито пророк, нито пратеник. Аллах ще направи дори ангелът на смъртта, Израел, вкус на смърт; така че, когато душата му бъде извадена, ангелът на смъртта ще каже: „С ваша чест, къмна се, че ако бях познал вкуса на смъртта да е такъв, никога не бих отнел душата на никого!“

С такъв смисъл думата *qahḡ* при вземане на душите на всички същества предава, както се подразбира в стиха, казващ:

" На кого принадлежи царството днес? На Аллах, Единия, Поклонникът (на всички)" (Коран, 40:16).

Ако човек, който вярва в Аллах, желае да олицетворява в себе си значенията, вложени в този атрибут, той трябва да покори собственото си аз, своите наффи и да контролира

злите си желания, като не замисля в сътрудничество със Сатана и като се връща при Аллах, като се подчинява по Неговата воля по всички въпроси. Пътят, по който човек извлича светлина от атрибута "Ал-Каххар", е, че човек трябва да гледа на своите наффи, които някога присъстват в него, като на най-лошите от враговете си, така че той го подчинява и удушава, правейки точно обратното на това, което му казва да прави, толкова много, че няма да има друг избор, освен да се подчини на божествените заповеди.

Тогава той ще трябва да покори своя упорит противник, т.е. Сатана, да стои на стража си срещу злите си предложения, блокирайки неговите пътища. Тогава той ще трябва да покорява плътските си желания и инсинуации, като не следва това, което го вдъхновява да направи.

17. "Ал-Уахаб"

Аллах, Всевишният, Всевишният, е казал:

"Господи! Не позволявайте на нашите сърца да се отклоняват, след като ни напътствате, но ни дайте милост от собственото Ви присъствие, защото вие сте дарителят на благодатта без мярка" (Коран, 3: 8).

„Ал-Уахаб“ произлиза от правилното съществително име *hibah*, чийто глагол, *yahib*, означава: да направи някой друг собственик на това, което даряващият, първата страна (извършителят), с право притежава, без да иска втората страна за обезщетение в замяна. Това е дарбата, която не е обезщетена или спечелена за даряващия.

Ако някой раздава подобни подаръци доста често, той ще спечели заглавията съответно на джавад и уахаб, щедър, често даряващ. Аллах Всемогъщият е описан като Най-Щедрия, Най-Даряващият, т.е. Ал-Уахаб, просто защото Той дава на всеки според неговите средства. Сред атрибутите на Аллах са ал-Уахаб и ал-Уахиб. Последният атрибут означава: даряващ, докато първият е превъзходен на последния. Този, който е вахав, е този, който дава много подаръци.

Ал-Уахаб е Този, който раздава без компенсация; Той дава Своите благоволения на Своите служители без егоистичен край; Той отпуска без дори да бъде помолен; Той е Този, Който посвещава даването, и Той е Често Даряващият. Аллах със сигурност е ал-Уахаб, защото Той е Най-великолепният, Най-Даряващият, Този, Който някога се опитва да се доближи до Своите служители, Който милостиво дава своите благодеяния към тях, Който ги дава, дори преди да Го помолят, вечно даряващия Който дава на всеки това, от което се нуждае. Ал-Уахав дава своите благословения на Своите служители и това показва Неговото включване на всички, както Той непрекъснато дава.

Той не дава старание, нито търси стремеж или предимство за Себе Си, като го прави. Ал-Уахаб ви показва с благословиите Му, без да е необходимо да имате причина или средство за това. Ал-Уахаб раздава, без да бъде компенсиран за това, което дава, и

Той кара всички същества да умрат без конкретна цел, която се стреми да постигне за Себе Си. Според Сурат ал Шура,

„Той дава (деца), мъже или жени, според волята Си (и план)“ (Коран, 42:49).

Всеки път, когато пратеникът на Аллах се е събуждал през нощта, той би молил така: "Господи! Няма друг Бог освен Тебе! Слава Тебе! Господи! Търся Твоята прошка за моите грехове и се моля Тебе от Своя милост, Господи, да увеличи моя дял от знанието, да не позволя на сърцето ми да се отклонява, след като го ръководя, и да ми даде от Тебе милост, защото със сигурност си Ал-Уахаб ... " 4

18. "Ал-Раззак"

"Al-Razzaq" се извлича от rizq, храна или нещо, което е от полза за човека, животните, растенията и т.н., при което последните се поддържат или се подпомагат в растежа им. Дъждът също се нарича rizq; тя помага да се поддържа всяко живо същество на нашата планета. В 51:58 четем: „Със сигурност Аллах е Този, Който дава храна, Господ на силата, Силен“.

Друг стих, отнасящ се до нашето поддържане, е следният : „И на небето е вашето издържане и това, от което сте заплашени“ (Коран, 51:22). „На небето е вашето изхранване“ може да е препратка към дъжда, който се спуска от небето, небето 5 . Що се отнася до израза „и от какво сте заплашени,“ това може да е улика, че краят на живота на тази земя ще бъде прекратен от сблъсък на астероид или космически дебри с голям размер със земята, но това не е място за обсъждане на такива интерпретации или спекулации.

Ако Аллах пожелае, възнамерявам да напиша пълен тафср, екзегеза на Свещения Коран, който ще съдържа такива тълкувания и спекулации, подобни на които никога досега не са писани на английски. Ако читателят желае да види такава книга публикувана, от него се иска да се моли на Всемогъщия, за да се случи. Молитвите минават много, хората са знаели само. Аллах слуша всяко моление, независимо кой е молителят, стига последният да вярва в Него.

Думата rizq може да се използва за средства за доходи, поминък, издръжка, пари, богатство ... или за печелене на нещо добро, било то през живота на този свят или в бъдещия живот, или може да се приложи за нечия партия или богатство или дори за всичко изядено. "Ал-Раззак" е превъзходен на "ал-Разик", Онзи, Който осигурява ризк. Ал-Раззак се прилага за никой друг, освен за Аллах. Има два вида rizq: единият поддържа тялото, като храна и напитки, а другият поддържа душата, което е знание и истинско вдъхновение. Последният е най-добрият вид храна, просто защото това, което поддържа душата, трае вечно, докато това, което поддържа тялото, има временна продължителност.

Ал-Раззак е Онзи, Който създава всички видове средства за издръжка, Който разширява благоразположението си, за да покрие постигането на такова поддържане на Неговите създания, Който осигурява средства за получаването им за издръжка. Той

поддържа цялото Си творение с всякакви средства, необходими, за да ги поддържа живи. Той поддържа умовете със знания, сърцата с разбиране, душите с проявления, телата с храна и т.н. Само Той може да го направи. Всеки, който осъзнае този факт, ще разпознае факта, че собственото му издръжане и това на всички и всичко останало се контролира от никой друг, освен от Аллах.

Позоваванията на rizq са направени в няколко курански стиха като тези:

... Аллах предоставя средства за издръжка на когото пожелае без мярка. (2: 212)

Аллах е благосклонен към Своите служители; Той дава храна на когото пожелае и Той е Силният, Силният. (42:19)

... и който се страхува от Аллах, Той ще направи изход за него и ще му осигури храна, откъдето не очаква. (65: 2-3)

... това са вярващите наистина; те ще имат прошка и почетна провизия. (8:74)

... и издръжката (осигурена) от вашия Господ е по-добра и по-постоянна. (20: 131)

Най-сигурно това е нашето поддържане: никога няма да се изчерпи. (38:54)

Кажете: (благословието) от присъствието на Аллах е по-добро от всяко забавление или сделка. (62:11)

... със сигурност нещата, на които се покланяте освен Аллах, не могат да ви поддържат. (29:17)

Няма същество, което се движи по земята, освен че поддържането му зависи от Аллах. (11: 6)

Един от ислямските нрави, вдъхновен от атрибута "ал-Раззак", е, че служител на Аллах се убеждава, че няма партньор с неговия Господ в осигуряването на издръжка, точно както Той няма партньор в създаването на всичко. Следователно той се моли за Него за нещо малко или голямо. Той също се чувства удовлетворен от това, което ал-Раззак е отпуснал за него, точно както Той каза,

"И те са тези, които, когато харчат, не са нито екстравагантни, нито примирителни, но държат справедливите средства между тези [крайности]" (Коран, 25:67),

и също,

„Онези, които, когато харчат, не са нито екстравагантни, нито нагласни, но държат справедлив (баланс) между тях (крайности)“ (Коран, 17:29).

Изобилието на издръжката на Аллах е без ограничение. Той е Този, който казва следното в Сурат Хъд:

„Няма създаване, което се движи по земята, освен че поддържането му зависи от Аллах: Той знае времето и мястото на определеното си местожителство и временното му находище: всичко е в ясен запис“ (Коран, 11: 6).

19. "Ал-Фатах"

Всемогъщият е казал:

„Кажете: Нашият Господ ще ни събере и в крайна сметка ще реши въпроса между нас (и вас) в истината и справедливостта. Той е този, който решава, Този, който знае всичко“ (Коран, 34:26).

На арабски език *fataha*, глаголът, означава "отворен", а *muftah* означава ключ, докато *fath* означава победа или завладяване. Фат означава също течаща вода, скърцане или река. Това също означава: да се арбитира между двама опоненти. „Истифтах“ означава: търсене на помощ или постигане на победа. И Ал-Фатих, и Ал-Фатах са сред атрибутите на Аллах.

Те съществуват в текста на Свещения Коран. "Al-Fattah" е превъзходен ал-фат. Да се каже, че Аллах е ал-Фатах означава да казва, че Той е Онзи, Който съди между онези, които Той създава, Своите служители, послушните и непокорните. Той се извлича от *fath*, което означава при такова използване арбитраж или вземане на решения. Той съществува в този смисъл в стиха, казващ :

"Господи! Решете между нас и нашия народ с истина и вие сте най-добрият от тези, които решават" (Коран, 7:89).

Това също означава: Този, Който дава победа, както в този стих на Сурат ал-Анфал:

„Ако се молите за победа, значи наистина победата е дошла при вас“ (Коран, 8:19).

Ал-Фатата е Този, Който отваря въпросите и въпросите, които откриват безизходиците, Който разкрива истината, Който опростява всичко, което изглежда сложно, Който контролира делата на небето и земята:

„И с Него са ключовете на невидимите съкровища: никой не ги знае, освен Той и Той знае какво е в сушата и в морето“ (Коран, 6:59).

И така, Той е Този, Който отваря онова, което е затворено, и Който има ключовете за всичко, Който широко отваря вратите на издръжката и поваля дъжд, с който Той връща живота в мъртвите земи, Който дава победа и подкрепя за пророците Си, към които Той изпраща. различни земи, така че светлината на истината да свети в нея и за да може Той да очисти душите им от зли намерения. Той отваря затворените сърца и ги

изпълва със Своята светлина, така че те стават спокойни и се радват на усещането за успех.

Атрибутът "ал-Фатах" вдъхновява добрите нрави, които трябва да бъдат следвани от всеки, който правилно схваща значенията, които предполага, който дълбоко обмисля него, който искрено желае да бъде благословен от него. Сред тези нрави е, че човек трябва да поддържа нагласа за красиво очакване на Благодатта на Аллах, непрекъснато очаквайки да получи Неговите благодеяния, винаги с нетърпение да спечели благословиите Му. Той изоставя бързината, чувства се удовлетворен от своята жребий и с всичко, което Господ е постановил за него. „Съдържанието е съкровище, което никога не се изчерпва“, казва арабска аксиома. Колко вярно!

20. "Al-`Aleem"

Аллах е казал:

"... и се доверявайте на Аллах; със сигурност Той е слушащият, знаещият" (Коран, 8:61).

"Ал-Алеем" произлиза от "ilm, знание, което е резултат от разбирането на истината за нещо и от сигурното убеждение, което е съгласно с реалността. "Al-`Aleem", когато се прилага към Всемогъщия, е Този, който най-добре знае; със сигурност Неговото знание обхваща всичко съществуващо дори преди да започне нещо да съществува. Нищо не може да избяга от Неговото знание.

Той е Този, чието познание е приобщаващо, било то видимо или скрито, минутно или великодушно. Той знае нейното начало и край, какво се намира над или под него и какви резултати от него. Ал-Алеем е и Този, който знае какво се е случило и какво ще стане. Познанието за непознатото е с Него, както и познанието на Часа; Той знае какво носят утробите, когато вали дъждът, какво печели всяка душа, какви зли намерения човек прибира, какви светски желания крие, кога и къде ще умре някой.

Ал-Алеем е Онзи, Който знае подробностите на всички неща, подробностите на нещата, какво крият съвестта и душата. Нищо, дори теглото на един атом в земята или на небето, никога не може да избяга от Неговото знание. От думата `ilm са получени много други думи. Ал-`лим е един. Това се случва в Сурат ал-Маида в този стих:

"... със сигурност вие сте великият, Който познава невиджданото" (Коран, 5: 109).

Друг е ал-А`лам, който се среща в Сурат ал-Ана`м:

„Аллах най-добре знае къде поставя своето послание“ (Коран, 6: 124).

Ал-Алеем е превъзходен ал-алим.

Светият Коран съдържа следните стихове, които демонстрират различните значения и видове знания:

Той знае, че в теб има слабост. (8:66)

Той знае, че сред вас ще има болни. (73:20)

И със сигурност Ние знаем, че гърдите ви се напрягат в това, което казват. (15:97)
Аллах знае какво носи всяка жена. (13: 8)

"Ал-Алеем", един от деветдесет и деветте атрибути на Аллах, се среща в много корански стихове като:

... това е наредбата на Могъщите, знаещите. (36:38)

Откровението на Книгата е от Аллах, Могъщия, Знаещият. (40: 2)

... със сигурност Той знае какво има в гърдите. (11: 5)

... ние нямаме знания, освен това, което сте ни научили; със сигурност Ти си Знаещият, Мъдрият. (2:32)

И слънцето бяга [по своя път] към определен срок за него; това е наредбата на Могъщите, знаещите. (36:38)

Тази дума е измислена като превъзходно извлечено от глагол, означаващ: „да знам или да съм запознат“. Пратеникът на Аллах е цитиран, като казва, че онзи, който сутрин суплементира, три пъти повтаряйки: „В името на Аллах с чието име изобщо нищо, било то на земята или на небето, може някога да навреди и Той е слушащият, Знаейки, „няма да бъде засегнат от внезапно бедствие до вечерно време, и ако той го каже вечер, той няма да бъде засегнат от внезапно бедствие до изгрев.

21. "Ал Кабид"

Аллах е казал следното в Свещения Коран:

"... и Аллах напряга и усилва ..." (Коран, 2: 245).

В езиково отношение qabd, главен глагол на "al-Qabid", означава: да вземам, задържам, хващам, хващам, хващам, обработвам и други подобни. Това е държането на нещо с ръката, като дръжката на меч и пр. То се разбира като начин за насилствено поемане на контрол над нещо или някого. Аллах Всемогъщият е казал следното в този смисъл: "... и Аллах напряга и усилва ..." (Коран, 2: 245), което означава, че Той опитва, отказва, Неговото издържане на някои, докато го усилва за други.

„Ал-Кабид“ означава: „Този, Който завладява душите, като ги подчинява, духовете, като осъществява справедливост по отношение на тях, средствата за издръжка чрез Неговата мъдрост и сърцата, като ги кара да се страхуват от Неговата Слава“.

Ал-Кабид е Този, който кара душите да бъдат отнети от телата им, от техните временни домове по време на смъртта. Ангелът, който отнема душите (т.е. кабидът), се нарича в исляма "Израел".

Ал-Кабид е Този, Който завладява сърцата, Който ги контролира, Който ги изолира чрез тяхната липса на знания, чрез собствените си пропуски. Той хваща някои сърца, така че им разкрива своето величие и слава. Той радва другите сърца чрез средствата, чрез които се приближава до тях от собствената си доброта, значимост и красота. Ал-Кабид е Този, Който ти разкрива славата Си, затова Той те защитава; Той е Този, който те кара да се страхуваш да се отдалечаваш от Него.

Ал-Кабид е Този, който контролира целия космос; В следващия стих Той прави препратка към Своя контрол над земята:

"... и цялата земя ще бъде в хватката Му в деня на Възкресението, а небето се навива в дясната Му ръка" (Коран, 39:67).

Всемогъщият няма нито дясна, нито лява ръка; Той изобщо няма ръце; това е само фигура на речта, обозначаваща Неговия пълен контрол над небето и земята и всичко в тях.

Разширяването на земята се извършва от Него по време на живота на този свят; казва Той: „Не сме ли направили земята равномерна?“ (Коран, 78: 6) означава разпространение като килим. В Съдния ден земята също ще бъде там, но ще изглежда съвсем различно от сегашния си вид ...; всичко за това как ще изглежда и какво ще се случи отгоре и отдолу е подробно описано в книгите на хадиса, в традициите, които, Бог ще пожелае, ще видят светлината за първи път на английски език ..., но нека не се отклоняваме тук, като заемаме от друга моя книга скоро, Инша-Аллах, която ще бъде написана!

Ал Кабид получава знанията и оценява благотворителните действия; да бъдеш благотворителен означава да си истински служител на Него, блажен. Той казва : "... Аллах приема покаяние от Своите служители и взема милостинята" (Коран, 9: 104). Той напъва сърцата, тоест поставя тежки тежести върху тях, тежести на неволи и тревоги, на страхове или на стремеж, и Той също ги облекчава.

22. "Ал-Базит"

В езиково отношение "ал-Базит" означава: този, който протегне ръка, било то като жест на добра воля (за да се ръкува с някой друг) или по друг начин (да навреди на някой друг, било то нанасяйки физическа вреда на то или чрез нанасяне на щети на собствеността му или на собственото му аз). Може да се прилага буквално или метафорично. Всемогъщият, например, е цитирал Каиновия син на Адам, който казва следното на брат си Авле:

"Ако протегнеш ръка към мен, за да ме убиеш ... и т.н." (Коран, 5:28).

Това също означава: да угаждам. Според една традиция, пратеникът на Аллах е казал: „Фатима е част от мен; каквото ѝ е угодно, я харесва и каквото и да е неудобно, и това ме възхищава“. Буквално това означава: да отпуснете мускулите на лицето, за да изразите удоволствие и щастие, възторг или вълнение; всички други значения се разклоняват от това. Inbisat, нейното съществително означава, наред с други неща, да се откаже от скромността. "Al-baseeta" е изпънат тракт на земя, а "bast" е: разширяване или разпространение.

Ал-Базит е този, който радва душите, като ги прави щастливи и възхитени. Той е Този, който засажда семената на живота в телата, за да сигнализира за началото на живота в тях. Той, с появата на възкресението, им връща живота, за да покаже на хората в следващия живот какво са използвали по време на своя временен живот в този свят.

Атрибутът "ал-Басит" не съществува в текста на Свещения Коран, но неговите производни със сигурност го правят; това са примери, при които съществуват такива производни:

Най! Ръцете му са разперени; Той харчи, както желае. (5:64)

Аллах е направил за теб земята широка ширина. (71:19)

Аллах е Този, Който изпраща ветровете, така че те вдигат облак, тогава Той го разпространява на небето, както желае, и Той го разчупва, така че виждате дъжд да излиза от него; когато Той го налее върху когото пожелае на Своите служители, ето, те се радват! (30:48)

Светият Коран говори за украса на телата със сила:

"... и ви увеличи в отличие по отношение на физиката" (Коран, 7:69).

И говори за удоволствие както чрез знания, така и от съвършенството на физиката, когато казва:

"... и Той го е увеличил изобилно в знанието и физиката" (Коран, 2: 247).

Тук трябва да отбележим, че трябва да споменем и двете божествени атрибути на Ал Кабид и Ал Басит, за да предадем значенията на силата и мъдростта. Всемогъщият е Ал Кабид, точно както Той е Ал-Базит.

23. "Ал-Хафид"

Някои учени твърдят, че и двете атрибути ал-Хафид и ал-Рафи трябва да се използват едновременно. Ако се прилагат към нашето ислямско вероизповедание, и двата атрибута съответстват на заблуда и насоки. Ако се прилагат за знание или послушание към Аллах, те предполагат съответно най-високия и най-ниския чин; именно в този смисъл те се срещат в този стих: „Обида (едната страна), възвисяваща (другата)“

(Коран, 56: 3), което означава да обиждате невярващите, които заемат най-ниските редици на ада, докато възвишават вярващите до най-високите рангове на Рая.

Аллах е казал:

„И бъдете мили към онзи, който ви следва сред вярващите“ (Коран, 26: 215).

Khaфd е обратното на raf` : първото предполага побеждаване, понижаване на статута на, злоупотреба, обида, унижение. Часът понякога се описва като такъв в: "Обида (едната страна), възвисяваща (другата)" (Коран, 56: 3), което означава да злоупотребяват с някои хора поради прегрешението им, хвърляйки ги в ямата на адския огън. В Сурат ал-Хиджр четем повече за хафда: "... бъди мил с вярващите" (Коран, 15:88), а в Сурат ал- Израил четем: "Бъдете покорно нежни към тях, състрадателен " (Коран, 17:24).

Ал-Хафид е Този, Който унижава потисниците и тираните, понижавайки редиците им и ги обижда. Той се отказва по желание. Ал-Хафид е Този, Който понижават чрез унижение всички онези, които смятат себе си за велики, арогантни и самонадеяни. Той понижават цели нации. Той понижават лъжата. Ал-Хафид е Този, Който понижават ранга на всички, които Го не подчиняват, Който унижава онези, върху които се спуска гневът Му, Който понижават редиците на тези, които заслужават да бъдат третирани като такива.

Той унижава невярващите, като ги излага на мизерия, Неговите врагове, като ги дистанцира от Него и излага на гибел.

Ал-Хафид е Този, Който е понижил статуса на тези, които не вярват в Него, на тези, които са арогантни, на лъжците и на тези, които се отклоняват от Неговия Път, Пътят на Исляма, Неговото окончателно Слово на истината ,

24. "Ал-Рафи`"

Светият Коран заявява следното: „ Аллах ще възвиши до голяма степен онези от вас, които вярват, и тези, на които е дадено знание“ (Коран, 58:11).

Ал-Рафи` е едно от атрибутите на Аллах, чиято коренна дума е раф` , повдигане, издигане, възвисяване, издигане и други подобни. Може да се използва за обекти като в 2:63 :

"... и издигна планината над теб" и в 13: 2: "Аллах е Този, Който е издигнал небето без никакви стълбове, за да можете да видите [Неговата сила] и Той е непоколебим във властта." Може да се използва и за повдигане на структурата на сграда, както е в стиха, който казва: „И когато Авраам и Исмаил издигнаха основите на Къщата ...“ (Коран, 2: 127). Използва се и за възвишаване или възвръщане на нечий статус, както е в този стих: "... и възвишава вашата почит" (Коран, 94: 4).

Използва се и за възвишаване на статуса или степента на някой, който е почитан, както се казва в стиха, казващ: "... и ние сме въздигнали някои от тях над други в

степени" (Коран, 43:32), а също така ". .. и възвишени престоли ... "(Коран, 56:34) , т. е. престоли, чийто статус е възвишен от близостта с Него.

Ал-Рафи` е Аллах, Който възвишава статуса на приятелите Си, като им предоставя победа над враговете и Неговите и над праведните до най-високите степени. Той възвишава истината; Той възвишава вярващите, като им предоставя щастие; Той възвисява Своите приятели сред вярващите, като се приближава до тях; Той възвишава статута на приятелите си, като им предоставя горната ръка, и Той възвишава статута на онези, които се сприятеляват с него в истината и в справедливостта. Ал-Рафи 'вдигна небето без стълбове, вдигна облаците над ветровете, вдигна птиците във въздуха:

"Не са ли виждали птиците над тях да се разширяват (крилете им) и да се свиват (тях)? Кой им отказва да спаси Благотворния Бог? Със сигурност Той вижда всичко" (Коран, 67:19).

Ал-Рафи` повиши статута на приятелите Си в живота на този свят, като накара вярващите да се смирят пред тях и като накара хората да се отдават на почит и уважение към тях, дори ако те не притежават никаква власт, дори и да нямат богатство изобщо:

" Сега със сигурност приятелите на Аллах няма да се страхуват, нито ще скърбят. Онези, които вярват и се пазиха (себе си от злото), ще имат радостни съобщения в живота на този свят, както и в живота по-нататък; няма промяна на думите на Аллах; това е силното постижение "(10: 62-65).

Ал-Рафи` извисява репутацията на онези, които се смятат за слаби сред собствения си народ, подкрепяйки онеправданите срещу онези, които ги грешат.

В Сурат ал-Бакара Всемогъщият казва:

"Направихме някои пророци да превъзхождат други; сред тях са тези, на които Аллах говори, а някои от тях Той възвишаваше (в много степени) ранг" (Коран, 2: 253).

В Сурат ал-Ана`м казва :

"И това беше нашият аргумент, който ние дадохме на Авраам срещу неговия народ; Ние въздигаме с достойнство, когото пожелаем; със сигурност, вашият Господ е Мъдър, знаещ" (Коран, 6:83) .

В същата глава Всемогъщият ни казва това

„Той е Кой те е направил наследници в земята и е издигнал някои от вас над други с (различни) степени, за да може да те изпробва с това, което ти дава; със сигурност твоят Господ бърза да изиска (зло), и Той е най-сигурно Прощаващият, Милостивият "(Коран, 6: 165).

Други препратки се срещат в следните стихове:

Аллах каза: О Исусе! Аз ще прекратя периода на престоя ви (на земята) и ще ви накарам да се изкачите до Мене, да ви пречистя от невярващите и да направя тези, които ви следват над онези, които не вярват до деня на Възкресението; тогава за мен ще бъде вашето завръщане, така че аз ще реша между вас относно това, в което сте се различавали. (3:55)

И споменете Идрис (Енох) в Книгата; със сигурност беше истински човек, пророк и ние го въздигнахме високо в небето. (19: 56-57) И небесата Той въздигна и установи равновесието. (55: 7)

Този, на когото е дадена благословия чрез вдъхновението на този атрибут на Аллах, е този, който се издига над своите гнусни желания и склонности; такъв човек ще бъде възвишен от Аллах до статус, толкова висок, колкото този, с който се ползват ангелите с Него или дори по-високо ...

25. "Al-Mu`izz"

Аллах е казал:

Който желае честта, на Аллах му принадлежи честта. Към Него се възкачват добрите думи и добрите дела, които Той въздига; (що се отнася до) онези, които планират лош план, те ще бъдат строго наказани, (що се отнася до) плана им, той непременно ще загине. (35:10)

Той също е казал в Сурат Али-Имран:

Кажи: О Аллах, господарю на царството! Даряваш царството на когото пожелаеш и отнемаш царството от когото пожелаеш, и възвишаваш когото си пожелаеш и опозоряваш когото си пожелаеш; в Твоята ръка е доброто (всичко това); със сигурност имате власт над всички неща. (3:26)

Аллах е казал:

"Тези, които приемат невярващите за пазители, а не за вярващите: търсят ли чест от тях? Със сигурност цялата чест е на Аллах" (Коран, 4: 139).

"Ал-Му`из" предава значението на: Онзи, Който почита от когото пожелае сред Своите служители. Езиково, та`azza, съществителното, получено от глагола уи`izz, означава сила, сила, могъщество. Аллах със сигурност е Ал-Азиз, Могъщият, Който покорява и никога не е покорен, Който укрепва приятелите си чрез Своята благодат, защитавайки ги от греха, прощавайки грешките им, позволявайки им да пребивават в Рая, обиталището на Неговото Значение. Тогава Той ги почита, като им позволява да станат свидетели на Неговите прояви и да виждат Неговите знамения.

Той е Този, Който дава право на своите пророци, като ги защитава от грешки, предоставя им победа, защитава ги, повишава статута им сред своя народ. Той почита онзи, който Му се подчинява, дори ако бедността е негов жребий, и Той повишава статута на благочестив служител на Своя, дори ако е бил абисински роб. Аллах, Бог, Истината, Похвално и прославлено е Неговото Име, е посочено като такова в различни стихове от Неговата Книга, Свещения Коран. Сред тези справки са следните:

Не позволявайте речта им да ви наскърби; със сигурност може да е изцяло Аллах; Той е Изслушващият, Знаещият. (10:65)

Слава на вашия Господ, Господ на честта, над това, което описват. (37: 180)

На Аллах принадлежи силата и на Неговия Пророк, и на вярващите, но лицемерите не знаят. (63: 8)

Имам `Али ибн ал Хусаин Зайн ал-Аабидин е цитиран, казвайки:" Ако човек иска да бъде почитан, въпреки че племето му не се отличава, или да бъде уважавано, въпреки че няма власт, или да бъде човек чието богатство не намалява, той трябва да се измъкне от унижението на непокорството и да влезе в честта да се подчинява на своя Господ “.

По същество начинът, по който Бог почита Своите служители, е като ги кара да се чувстват удовлетворени, доволни, защото унижението се крие в това, че човек е алчен. Ако не беше фалшивите надежди, никой свободен човек никога нямаше да бъде поробен от нещо, което всъщност е незначително. Всемогъщият поставя този, който упорства да възхвалява Името Му в центъра на честта, да му внушава любов и уважение в сърцата на хората. Служител на Аллах, който се стреми да спечели добър дял от олицетворяването на това прославлено име, трябва да почете Пратеника на Аллах и тези, които са знаещи сред неговите собствени съвременници, като проявява уважение и смирение към тях.

26. "Al-Muthill"

Всемогъщият е казал:

„Онези, които се противопоставят на Аллах и Неговия пророк, ще бъдат (стадо) сред най-изоставените“ (Коран, 58:20).

„Ал-Мутил“ е едно от атрибутите на Аллах, произлизащи от съществителното тюл, каквото и да е резултат от подчиняване, побеждаване, преодоляване, завладяване, някой. Всемогъщият казва: " ... ходете по пътищата на вашия Господ покорно" (Коран, 16:69), тоест свободно. Той също е казал:

"... плодовете му ще бъдат достъпни (за тях), винаги леснодостъпни" (Коран, 76:14).

Ал-Muthill е Този, който изоставя или унижава всеки, който пожелае, като ги лишава от всякакъв престиж. Той е Този, Който справедливо изоставя враговете Си, когато Го не

се подчиняват и се бунтуват срещу Неговите заповеди. Той ги обижда и ги отхвърля, причинявайки им да бъдат хвърлени в обителта на Неговото наказание, инфаркт на ада. Ал-Мътил е този, който изоставя враговете си, като ги лишава от познаването Му, дава им възможност да имат своя път и да вървят срещу Неговите разпореждания. След това той ще ги накара да бъдат транспортирани до обителта на Неговото наказание, обиждайки ги като ги отхвърля и проклина.

Ал-Muthill е Този, който изоставя невярващите чрез силата на истината, Който покорява когото пожелае. Аллах не е почитал никой свой служител повече от Него на този, който се отказва от собственото си зло-инсинуиращо себе си, своите наффи и не е изоставил нито един свой слуга от повече от един, който е зает с опит да спечели отличие, известност и престиж за себе си.

В Сурат ал-А`раф четем следния стих:

"(Що се отнася до) тези, които взеха телето (за бог), със сигурност гняв от своя Господ и позор в живота на този свят ще ги изпреварят" (Коран, 7: 152).

Всеки, който гледа небрежно към хората, за да види как може да се възползва от тях, който никога не е доволен от това, което е имал, който е влачен от собствените си схеми, за да се издигне до известност, докато се държи в мрака на невежеството ... , е този, когото Аллах със сигурност е опозорил и лишил. Такъв индивид се подразбира в стихове като този:

"Но вие накарахте да изпаднете в изкушение и сте чакали и се съмнявали, и напразни желания са ви измамили, докато дойде заплашеното наказание на Аллах, докато архиектът-измамник [Сатана] ви измами за Аллах, така че днес откупът няма да бъде приет от ти "(Коран, 57:14).

Това е най-ниската степен на унижение. Thull, или създаването му, тоест ithll, се предлага в много видове, форми и размери. Аллах изоставя потисника, като го кара да стане плячка на болестта, или на неговата похот към жени, или на алчността му за богатство, или като го кара да изпитва остра нужда от други. Нека да суплицираме по този начин:

"Господи! Изведи ни от унижението на неподчинението към честта на послушанието към Теб и не допускай никой от онези, които Ти си създал, да ни опозори, и ни увенчай с короната на Твоята чест." Честта не се нуждае от никого. Абсолютно перфектната степен на подобна чест, несъмнено, не принадлежи на никой друг, освен на Аллах, Който е казал: „Със сигурност всяка чест е Аллах“ (Коран, 4: 139).

Следващ по степен на чест е този, който е най-близо до Всемогъщия:

"... на Аллах принадлежи честта, на Неговия Пророк и на вярващите" (Коран, 63: 8).

27. "Al-Samee`"

Аллах е казал: "

И на Него принадлежи всичко, което живее в нощта и през деня, и Той е слушащият, знаещият "(Коран, 6:13).

Al-Samee "е единственият и единствен, който слуша всичко съществуващо, без да използва способност за слух или слухов апарат. Аллах чува всеки звук и глас, дори и да е скрит от нас. Слухът му обхваща всичко: Той чува молбите на онези, които са в беда; Той отговаря на молбите на нуждаещите се; Той помага на онези, които се отчайват за помощ; Той чува хваленето на онези, които Го хвалят, затова ги награждава за това и моленето на онези, които Му се молят, затова Той им отговаря. Той чува звука на черната мравка, която върви по твърда скала в най-мрачната нощ; и Той чува какво обмислят сърцата и какви скрупули проникват в съвестта. Неговият отговор на молбата на един човек не го разсейва да отговори на друг; Той знае къде пресече зрението и какво скриват гърдите; Той чува всяка безмълвна молба; Той чува теб и мен. Нищо на земята или на небето никога не може да бъде скрито от Него.

„Al-Samee“ произлиза от „sam“. Това предава факта, че Аллах, Всевишният, осъзнава истината за всеки един звук, дори ако е, според нашите ограничени възможности, доста мълчалив. Той, Слава на него, осъзнава и различава звуци, както и цветове, точно както Той осъзнава и различава всичко останало.

„Сам“ може да означава: приемане и благоприятен отговор на. Съществува например в традиция, в която Пратеникът на Аллах казва: "Господи! Търся убежище при Тебе срещу изявление, което не се чува", което означава молба, която не получава благоприятния Му отговор. Подобно е и на това, че един мюсюлмани произнасят по време на задължителните си ежедневни молитви: „Сами`а Аллаху лиман амида“, тоест Аллах отговаря благоприятно на молбите на онези, които Го хвалят.

Всемогъщият е казал:

Със сигурност съм с вас и двамата: чувам и виждам. (20:46)

Или мислят, че ние не чуваме какво прикриват и тайните им дискурси? Аха! И Нашите пратеници (ангели) пишат с тях всичко. (43:80)

Аллах наистина е чул молбата на [жената], която ви моли за съпруга си. (58: 1)

И ако решат да се разведат, Аллах със сигурност се чува, знае. (2: 227)

Този, който осъзнае, че Аллах знае всичко, ще предпази езика му от изричане на лъжата. Той винаги ще каже какво е правилно. Този, който осъзнава, че Аллах чува дори нашите мисли, ще възприеме маниера на онзи, който бди над поведението му и който винаги се държи отговорен за това, което обмисля, казва или прави.

Служител на Аллах би трябвало да знае, че Аллах не е създал слуховата способност за него, освен така че да слуша речта на Аллах, която Той разкри на своя Пророк, за да се възползва от него и да се ръководи от него.

Ако служител на Аллах се стреми да бъде близо до своя Господ, като предлага *nawafil* (незадължителни действия на обожание), той ще бъде обичан от Аллах, Който след това ще излее над слуха си за Неговата божествена светлина, като по този начин прави прозрението му много остро, толкова много че такъв човек ще може да види отвъд света на материята. Ако служител на Аллах остане откровен в поклонението си пред Аллах, като непрекъснато се стреми да Му угоди, Аллах със сигурност ще му осигури доброта от Него и с божествена светлина.

28. "Al-Baseer"

Аллах е казал: „Той е с вас, където и да сте, и Аллах вижда каквото и да правите“ (Коран, 57: 4). На езика виждането се постига чрез зрителния факултет; това е отражението на светлината върху онова, което може да се види, и неговото впечатление върху очите. Виждането също е прозрение, дискретност, съкровено убеждение. Този, който е основател, е този, който вижда дълбоко, който е знаещ, който е експерт. Също така „да виждаш“ означава да не бързаме, а да съзерцаваме, да сме запознати с нещата и да бъдем твърди в придържането към верую.

Ал-Байзър вижда всичко, привидното и скритото, без да използва зрителния факултет. Когато се прилага към Всемогъщия, Слава на Него, зрението получава съвършенството, чрез което се реализират качествата на всичко, което може да се види. Ал-Базиер напълно знае всяко видимо нещо и за Него истината в тях е очевидна, очевидна. Той знае къде зрението пресича и какво скриват гърдите. Той вижда и наблюдава; нищо на високото небе, нито на земята, нито в онова, което е помежду им, нито това, което е под земята, никога не може да бъде скрито от Неговото видение, и Той е вечно настоящият Който никога не отсъства.

Този, който осъзнае, че Аллах има такъв атрибут, ще бъде дисциплиниран, като постоянно държи бдителността на поведението си, като бъде прецизен, когато държи душата си на отговорност. Този, който защитава слуха и зрението си срещу нахлуване на гнева на Всемогъщия, без да извърши нещо, което не го умолява или не е похвално, е обичан от Аллах и той ще бъде благословен със слуха и зрението, както е посочено в свещените традиции.

29. "Ал-Хакам"

Всемогъщият е казал:

"Съдът е само на Аллах; Той свързва истината и Той е най-добрият от тези, които решават" (Коран, 6:57).

И "ал-Хакам", и "ал-Хаким" носят едно и също значение; произходът на първия означава същото като този на човека`, забрана, от която се извлича дума като хакама, желязна дръжка, използвана за ограничаване на конете.

"Ал-Хакам" означава: Единствената, чиято дума е окончателна при определяне кое е правилно и кое не е наред, в разграничаването между актовете на правда и тези на греха. Той възнагражда всяка душа според това, което печели, Който решава между Своите слуги, както желае, Който прави разлика между нещастника и късметлията, измъчвайки първия и възнаграждавайки втория. Ал-Хакам е прецизният арбитър, абсолютно правилния съдия, чието решение никой не може да отмени, нито някой може да отмени неговия указ.

Ал-Хакам е този, в чието обещание изобщо не би трябвало да има съмнение, в чието действие изобщо няма вина; Той постанови, че сърцата трябва да бъдат доволни и доволни от Него, че душите трябва да бъдат покорни, послушни към Него. Той отделя истината от лъжата. В Сурат ал Анам четем:

"След това да търся съдия, различен от Аллах? Той е Който ви е разкрил Книгата (която е) изяснена" (Коран, 6: 114).

В Сурат Юнус четем:

„Следвайте това, което ви е разкрито, и продължете, докато Аллах даде своя съд и Той е най-добрият от съдиите“ (Коран, 10: 109).

Други такива справки са:

Тогава кой ви нарича лъжец по отношение на съдебното решение след това? Не е ли Аллах най-добрият от съдиите? (95: 7-8)

Съдът е само на Аллах; на Него разчитам и на Него нека разчитат тези, които са надеждни. (12:67)

Има много производни от тази дума на различни места в целия Свещен Коран. Сред преценката на Аллах по отношение на Неговите служители е, че всеки ще получи наградите от това, което печели и че неговото начинание ще бъде засвидетелствано, отбелязано, записано, запазено; онези, които вършат добри дела, ще получат вечно блаженство, докато тези, които грешат, ще получат вечно проклятие. Той прави правдата пътя към небето и греши пътя към ада.

Шурай ибн Хани е казал, че баща му Хани ибн Язид е казал: „Дойдох да видя пратеника на Аллах веднъж и той чу хората да ме наричат „Абу [баща на] ал-Хакам “. Той им каза: Ал-Хакам е Аллах! Защо сте наречен така ?! Казах му: „Всеки път, когато моите хора спорят помежду си, аз преценявам между тях по удовлетворение на двете спорни страни“. Тогава Пророкът ме попита дали имам синове: "Да. Те са: Шурай, Абдул и Мюсюлманин, синове на Хани." "Кой е най-старият им?" попита ме пратеникът на Аллах. Казах му, че това е Шурай. Тогава той каза: „Ти си Абу Шурай“, тогава той призова Аллах да благослови мен и моите синове. “ 6

30. "Al-'Adl"

Аллах е казал:

"Със сигурност Аллах се наслаждава на правенето и на добрите дела (на другите) и даването на близките. Той забранява неприличията, злото и бунтовете; Той ви увещава, за да можете да имате предвид" (Коран, 16: 90).

'Adl означава умереност; al-'adl е по-горе потискащ или нечестен за никого в Неговите постановления и действия. По-скоро Той предоставя на всички това, което му се дължи; Той поставя всичко на правилното си място; нищо не произтича от Него, освен справедливостта. Той прави всичко, което пожелае, и неговият указ относно слугите Му се изпълнява.

В Сурат ал-Ана`м, Всемогъщият казва:

„И словото на вашия Господ е изпълнено истински и справедливо; никой не може да промени думите Му и Той е слушащият, знаещият“ (Коран, 6: 115).

Той се радва на справедливост и справедливост и казва следното в Сурат ал Ниса '(Жени):

"Когато съдите между хората, трябва да съдите с справедливост; със сигурност Аллах ви съветва с това, което е отлично; със сигурност Аллах вижда, слуша" (Коран, 4:58).

Има много традиции, разказани за Пратеника на Аллах, посочвайки „adl и подчертавайки статуса на онези, които действат върху него. Една от тях е неговата поговорка: „Има седем типа хора, които Аллах ще засенчи в един ден, когато няма да има сянка освен Неговата: справедлив имам, млад мъж, който израства, обожавал Аллах, човек, чието сърце винаги е привързано на джамии, двама мъже, които се обичат единствено заради Аллах: те се срещат и се разделят само съответно, мъж, търсен от жена на известност и красота [за незаконен секс] и на когото той казва: "Страхувам се от Аллах" човек, който плаща милосърдие и скрива действието си, дотолкова, че лявата му ръка не знае какво дава дясната му ръка, и човек, който споменава Името на Аллах, за да го запомни, докато сълзите му преливат “. Тази традиция е записана от ал-Бухари и мюсюлмани и е цитирана на стр. 164-165, кн. 3, на Al Targheeb wal tarheeb, и на стр. 30 от Qabasat min hadi al nubuwwah.

31. "Al-Lateef"

Аллах е казал:

"... със сигурност моят Господ е благосклонен към когото пожелае; със сигурност Той е знаещият, мъдрият" (Коран, 12: 100).

"Ал-Латеф" е един от атрибутите на Аллах, извлечени от изключителната доброта и състрадание по начин, който никой човешки факултет не може да разбере. Ал-Латеф непрекъснато излага благословиите си на Своите служители; Действията му са добри

и красиви. Този атрибут също означава: Този, Който не може да бъде усетен от човешките сетива или тези на всички други същества, Който знае скрити и минутни въпроси. Ал-Латеф е съчетал в Него кратко и мъдро състрадание, както и минутни и подробни познания за всички дела и за средствата, за да ги достигне до когото пожелае сред Своето творение.

Ал-Латеф радва Своите служители, когато премахва облаците на гнева Си от тях, Онзи, Който е състрадателен към Своите служители, дори по въпроси, свързани с Неговия указ; Той знае всички скрити неща. Той е Този, чието познание обхваща всяка минута по отношение на всички факти. Волята му се изпълнява, волята, чрез която Той защитава Своите създания. Той знае най-сложните подробности, свързани с интересите и техните неясни ценности; Той нежно ги кара да стигнат до дестинациите си.

Той е най-мил и състрадателен към слугите Си, дори когато те не са наясно с него; Той управлява техните дела и желае всичко добро за Своите служители. Той желае тяхната лекота и прави за тях средствата за праведност и доброта. Той облекчава всичко трудно, Който се присъединява към всичко разбито. Аллах е казал:

"Той не знае ли, като Този, Който е създал (всичко и всички) ?! Той знае тънкостите, Този, Който е вечен (от всичко)" (Коран, 67:14).

Един от признаците на Неговата доброта към Своите служители е, че Той им е дал повече от достатъчно и изисква от тях да правят по-малко от това, което могат, като по този начин прави постигането на вечното щастие постижимо с лесно начинание за кратък период от време, т.е. продължителност на живота, което е твърде кратко, за да бъде сравнено с вечността на отвъдното.

Ал-Латеф е замислил всичко в рамките на собствената си антитеза. Аллах, например, скри за пророк Йосиф известността на властта в дрехата на робството, докато самият той в крайна сметка дойде да каже:

"... със сигурност моят Господ е благосклонен към когото пожелае; със сигурност Той е знаещият, мъдрият" (Коран, 12: 100).

Човек беше отведен веднъж в затвора, въпреки че е невинен от обвинението, така че той повтаряше призоваването на Йосиф, казвайки:

"... със сигурност моят Господ е благосклонен към когото пожелае; със сигурност Той е знаещият, мъдрият" (Коран, 12: 100).

Млад мъж дойде при него през една нощ и му каза: „Стани, за да те извадя от затвора“. Мъжът попитал младежа как може да излезе, тъй като вратите всички били заключени, но младежът му наредил за втори път да се изправи. Той вървеше с младежа, докато не излезе от града, и тогава му каза:

„Рецитирайте:„ Със сигурност моят Господ е благосклонен към когото пожелае; със сигурност Той е знаещият, мъдрият “(Коран, 12: 100).

32. "Ал-Хабир"

Най-възвишеният е казал:

„Зрението не Го разбира, докато Той разбира цялото видение и Той знае тънкостите и Той е Осъзнаващият“ (Коран, 6: 103).

Ал-Хабир е едно от атрибутите на Аллах и това означава: Този, който знае всичко и от Чието знание изобщо нищо не избягва. Той знае същността на всичко и е запознат с истината по отношение на него. Ал-Хабиер е запознат с най-сложните въпроси; Той знае болестта и нейното лекарство.

Ал-Хабиер знае най-съкровено вълно в всичко; нищо не се осъществява в Неговата власт без Неговото знание; нито един атом не се движи, нито стои неподвижно, нито душа не се разстройва или облекчава, освен че Той знае за това. Той е Този, от чието познание нищо в земята или на небето не е скрито; нищо не се движи в небето или в земята, освен че Той знае за нейната крайна почивна точка или местоназначение.

Учените са разграничили ал-Хабир и ал-Алеем. Първият конотира знанието, но когато знанието се прилага към скрити въпроси, то тогава се нарича хибра, а Този, който го знае, се нарича ал-Хабеер.

Всемогъщият е казал: „Какво ?! Мислиш ли, че ще останеш сам, докато Аллах все още не е установил онези от вас, които са се борили усилено и не са приели никого за съмишленик, освен Аллах и Неговия Пророк и вярващите ?! Аллах е наясно с всичко, което правите “(Коран, 9:16). Всеки, който има определена нужда, от която обича да моли Аллах за нещо, трябва да рецитира стиха, казващ: „Не знае ли той, Който е създал ?! Той знае тънкостите и Той е осъзнаващ“ (Коран, 67: 14) многократно, докато заспи.

33. "Ал-Халим"

Аллах е казал:

"... със сигурност Аллах ги е помилвал; със сигурност Аллах прощава, изпуска" (Коран, 3: 155).

"Ал-Халим" е атрибут на Всемогъщия, произлизащ от коренната дума hilm, което означава: отделяне на време, за да направите нещо. Това означава също грижа, внимание и чувствителност. Хълмът на Аллах е Неговото отлагане да наказва тези, които заслужават да бъдат наказани, така че Той забавя наказанието на някои от тези, които го заслужават. След това Той може да ги санкционира или да пренебрегне техните грешки.

Или Той може бързо да санкционира някои от тях. Той е свидетел на прегрешението на престъпниците и неподчинението на онези, които Го не се подчиняват, без да бъде провокиран от гняв или затрупан от гняв, и Той не бърза да наказва, въпреки способността си да го направи. Аллах е казал:

„Ако Аллах унищожи хората заради беззаконието си, Той нямаше да остави на земята нито едно същество“ (Коран, 16:61).

Ал-Халием не носи бърза отмъщение; ако Той е възнамерявал да отмъсти по-късно, Той би бил наречен злобен, отмъстителен и ако въобще не възнамерява да търси отмъщение, със сигурност Той прощава. Той може също да бъде наречен ал-Халим, ако въобще не възнамерява да търси отмъщение, при условие че не декларира намерението си. Ако Той го обяви, тогава той се нарича Прощаващ. Ал-Халием доста често пренебрегва греховете и прикрива недостатъците. Прощава, след като се е прикрил. Той пази своята обич към Своите служители.

Обещанието му е добро. Той изпълнява обещанието си. Ал-Халием защитава онези, които се отдават на греховете с Неговото прощение, Който помилва онези, които нарушават законите Му, Който не е отклонен от бунта на непокорния и никакво потискане на който и да е потисник никога не може да Го провокира.

Светият Коран е описал някои пратеници на Аллах като Халим; например, Авраам, Приятелят на Аллах, е описан като "... най-сигурно Авраам е бил много нежен, издържател" (Коран, 9: 114), а в Сурат Худ той е също така хвален: " Най-сигурно Авраам беше отстъпчив, нежен, често се връщаше (към Аллах) "(Коран, 11:75).

Светият Коран заявява следното в Сурат ал-Сафат за Исмаил

" И така, ние му предадохме радостните съобщения за момче [Исмаил], притежаващо търпение" (Коран, 3: 101).

ilm е благосклонен и благороден атрибут, дотолкова, че една традиция, записана в Al-Athir, цитира Пратеника на Аллах, който казва: „Хилм е господар на всяко добро поведение“. Той също така записва друга подобна традиция, която казва: „Този, който е Халим, е почти в еднакво положение с пророците на Аллах“. Хилм се радва на висок статус и уважение, въпреки изобилието от грехове и повторението на покаянието си.

Аллах е казал:

„Аллах не ви призовава да отчитате това, което е напразно от вашите клетви, но Той ще ви призове да отчетете това, което са спечелили сърцата ви, и Аллах прощава, измисля“ (Коран, 2: 225).

Той също е казал:

"Седемте небеса декларират Неговата слава и земята, и онези, които са в тях. Няма нито едно нещо, но Го прославят и хвалят, но вие не разбирате тяхното прославяне; със сигурност Той Прощава, Прощава" (Qur'an, 17:44).

Тогава човекът, който е сдържан и великолепен, е този, който често прощава греховете и прикрива недостатъците.

Той е този, който прощава след като защити греховете си, който пази състраданието си, който е верен на думата си, който прощава на тези, които нарушават закона му, който не е раздвижен от бунта на престъпниците, нито е провокиран от потисничество. Значението на Аллах относно грешниците е голямо:

"... и Той е Всевишният, Великият" (Коран, 2: 255).

Разказва се, че Авраам видял човек да извърши грях, затова се помолил Аллах да го накара да загине и така се случило. Той видя секунда и трета и повтори молбата си и те също загинаха. Тогава той видя четвърти и призова Аллах също да го унищожи. Тогава Аллах го вдъхнови: "Аврааме! Спрете! Ако бихме унищожили всеки един от нашите служители, който извърши грях, тогава ще оцелее само малък брой; но ако някой съгреши, ние му даваме почивка; ако той се разкайва, ние приемаме неговото покаяние и ако той упорства, ние отлагаме наказанието му, знаейки, че той не може да избяга от нашата власт. "

Разказва се също, че млад човек е извършвал много грехове и е упорствал в греха; не, той дори се разкайваше и веднага се връща към греха. Правейки това доста често, той е бил адресиран от Сатана по този начин, "За колко време ще продължавате да грешите и да се покаете?" Сатана пожела, че Аллах ще накара този човек да изгуби надежда в Своята милост и да стане унижен.

Когато настъпи нощ, човекът извърши отмиването си и предложи две реки, тогава той вдигна очи към небето и каза: „О, Който защитава праведния от греха, Кой пази онези, които са защитени от греха, Който прави праведните. какви са те! Ако ме пренебрегнеш, ще ме намериш да губя сърце; предложът ми е в твоята ръка; дълговете ми са пред теб! о, който променяш сърцата! призовавам те да запазиш сърцето си непоколебимо да следваш твоето верую! " Тогава Аллах каза на ангелите Си: "О, мои ангели! Всички ли сте чули неговото изявление? Свидете тогава, че съм простил всичките му минали грехове и го предпазих от греха до края на живота си."

34. "Ал-Азем"

Всемогъщият е казал:

„Затова прославете Името на вашия Господ, Великият“ (Коран, 56:96).

"Ал-Азем" е превъзходен произход, произлизащ от съществителното `izām, величие, великодушие, достойнство, чест, почит, гордост ... Абсолютният азем е този, чието величие не може да бъде схванато от зрението; тя е отвъд всички граници, дотолкова,

че никой човешки интелект не може да я усвои. Аллах е казал: „Той е Всевишният, Великият“ (Коран, 2: 255).

Най-видният човек в един град се нарича неговият най-голям. Това е смисълът на това, което невярващите казват, тъй като Светият Коран ги цитира: "... на човек велик и в двата града ..." (Коран, 43:31). Аллах е казал: "... и великият Коран" (Коран, 15:87).

Когато Пратеникът на Аллах написа писмо до Ираклий (което ще бъде разгледано по-късно в тази книга Инша-Аллах), той се обърна към него като към "азеемския човек на Рим", тоест най-големият сановник в Рим. Ираклий, управлявал от 610 - 641 г. сл. Хр., е византийски император, владетел на Източноримската империя. участва в много войни с персите от 634 - 642 г. сл. н. е. Не приема исляма; армиите му в крайна сметка бяха завладени от ислямските войски, затова той загуби Сирия, Палестина и Месопотамия (горен Ирак), както и Египет, една след друга.

Ако помислите за величието на ал-Аз`ем, ще разберете, че някой освен Него е незначителен. Човекът, колкото и да знае, е ограничен в обхвата и съдържанието на своите знания. Как можете да сравните толкова ограничен обем знания с този на Всемогъщия? Пример за Неговата сила съществува в 31:28:

"Нито твоето творение, нито твоето издигане (бай, събирането между душата и пресъздаденото тяло) е само като (това на) една-единствена душа" (Коран, 31:28).

За Всемогъщия създаването на целия Космос е толкова лесно, колкото създаването на една единствена душа:

„Нашата дума за нещо, когато възнамеряваме, е само да му кажем: Бъдете, и е“ (Коран, 16:40).

Аллах изисква от нас да почитаме Неговите знамения; Той казва: „Това (така ще бъде) и който уважава знаменията на Аллах, това със сигурност е (знаменията) на благочестието на сърцата“ (Коран, 22:32).

Този, който много държи на знаменията на Аллах, уважава религиозните обреди, уважава всичко, свързано с Аллах, със сигурност се държи високо и от Аллах, и от Неговите служители.

Аллахският пратеник, Мохамед, е предал следните радостни известия: "Този, който се учи след това, става напълно знаещ, тогава действа върху наученото, в небесното царство се нарича велик."

Ибн `Абас цитира пратеника на Аллах, казвайки: "Ако някой влезе в стая, за да посети болен човек на ръба на смъртта, и той повтаря седем пъти поговорката на: `Призовавам Великия Аллах, Господарят на великия престол, да изцели те, „този болен човек ще бъде излекуван от Волята на Аллах“.

35. "Ал-Ghafoor"

Аллах е казал:

"... със сигурност Аллах прощава грешките на всички тях; със сигурност Той е Прощаващият, Милостивият" (Коран, 39:53).

"Al-Ghafoor" произлиза от основната дума ghafr, покриване или покриване. Той е ал-Ghafoor, защото доста често крие греховете и прощава на онези, които ги извършват. Той не спори за тях със Своите служители. Магфира означава покриването и прощаването на греховете. Прощката на Аллах означава Неговата защита на слуга на Него срещу мъките Му. Неговият глагол означава: открито да пренебрегва греховете му.

Ал-Ghafoor е Учителят, чиято сила е съвършена; Той може безусловно да прости поради благосклонността, която Той предоставя на Своите служители, и заради Неговата благосклонност.

Светият Коран се отнася доста често за прошка и Аллах го е разнообразил, така че сърцата на онези, които го не се подчиняват, да не губят надежда за Неговата милост и така че никой престъпник да не се отказва от милостта на Аллах. Той прощава греховете и приема покаянието. В Сурат Ghfir ние рецитираме този стих :

„Онзи, който прощава грешките и Който приема покаянието, Който е тежко наказан, Господ на щедростта” (Коран, 40: 3) .

Други такива справки са както следва:

... така ни прости и се смили над нас; Ти си най-добрият от онези, които прощават. (7: 155)

Най-сигурно съм най-прощаващият на онзи, който се разкайва и вярва и върши добри дела, след това продължава да следва правилните напътствия. (20:82)

Той е създал небето и земята с истината; Той кара нощта да покрива деня, а денят да изпревари нощта и Той направи Слънцето и Луната подчинени (по волята Му): всеки бяга към определен срок; със сигурност Той е Могъщият, често прощаващ. (39: 5)

Що се отнася до стиха, който казва: „Информирайте моите слуги, че съм прощаващият, милостивият“ (Коран, 15:49) , някои другари на Пророка веднъж бяха предадени на смях, когато минаваше Пратеникът на Аллах. Той ги поздрави, след което им каза: "Смеете ли се, докато огънят е пред вас?" Те съжаляваха и се чувстваха изключително депресирани. Скоро се върна при тях и каза: „Гавриил току-що дойде при мен и каза, че Аллах попита защо съм причинил някои от Неговите служители да загубят надежда в Неговата милост“, след което той повтори 39: 5, цитиран по-горе.

Много от тези, които искат да олицетворят атрибута „ал-Ghafoor“ е, че той постоянно търси прощката си; той прощава слугите Си отново и отново. Това е ключът към получаването на прощката на Аллах, както е споменато в 24:22: „Не позволявайте на онези сред вас, които притежават благодат и изобилие, да се къннат, че няма да дадат близки на роднините и бедните и на тези, които са избягали по пътя на Аллах; те трябва да помилват и да пренебрегват. Не обичате ли, че Аллах би ви простил? Аллах прощава, милостив. "

36. "Ал-Шакур"

Аллах е казал:

„За да може Той да им върне наградите изцяло и да им даде повече от благодатта Си: със сигурност Той е Прощаващият, Който умножава наградите“ (Коран, 35:30).

Лингвистично "ал-Шакоор" се извлича от основната дума шукр, която предава значението на: увеличение. Арабите описват една земя като такава, ако растенията й са в изобилие.

Те описват животно като такова, ако то е угоено. Растенията, поддържани от малко количество вода, се наричат shakoор. Ал-Шакоор благодари доста често, Който оценява действията на правдата, милосърдието и добротата. Служител на Аллах, който е шакоор, е този, който упорства да благодари на своя Господ, като Му се подчинява и изпълнява задълженията, които Той му е възложил. Shukr е признание и разпространение на доброто.

Ал-Шакур, Аллах, оценява дори и няколкото добри дела, които слугите Му правят, удвоявайки наградите Си за тях. Неговият начин да им благодари е като им даде Своите благодат, въпреки че Той беше Този, Който им даде възможност да вършат такива добри дела. Той засади в сърцата им желанието да ги направят, след това Той им предостави всички средства за осъществяването им. Той дава възможност на Своите служители да бъдат благодарни за благословиите, които Той им дава, така че ги възнагражда дори за малки постъпки на Него с изобилие от Неговите добри неща. Той предоставя за няколко дни усилие на отвъдното, което никога не свършва.

Ал-Шакоор приема малкото и Който дава много. Аллах се е призовал Ал-Шакор, за да ни каже, че награждава Своите служители за това, че Му благодари; следователно наградата за такава благодарност се нарича шукр, точно както наказанието за лошо дело се нарича лошо; Той каза:

„И възмездие за зло е подобно наказание“ (Коран, 42:40).

Един от признаците на приемането на нечия изява на признателност е, че той получава увеличение на благословията на Аллах според 14: 7: „Ако сте благодарни, със сигурност ще ви дам повече, а ако сте неблагодарни, моето наказание е наистина тежко. "

Истината за оценяването не е свързана с качествата на Аллах: оценяването идва от хората; просто е изразходването на благословиите, дадени от Аллах по начина, по който Той ги е създал.

Езиково, признателността е съчетана с благословия, благодат, благодарност. Никой не може да направи услуга на Аллах, за което Той трябва да му благодари; следователно, Неговата оценка трябва да се разбира метафорично според Тафсир ал Манар. Благодарността на Аллах означава, че Той е способен да възнагражда вършителите на доброто, че Той не позволява делата на такива вършители да бъдат изхвърлявани или невъзможни. В този смисъл възнаграждението на вършителя на доброто с заслуженото се нарича признателност и Аллах по този начин е нарекъл себе си почитател. Аллах също е обещал на тези, които ценят благословиите Му, да увеличат благословиите му върху тях; така че такава благодарност също попада под същия тип признателност.

Най-признателният е казал:

"... и който върши добро спонтанно, със сигурност Аллах е благодарен, знае" (Коран, 2: 158).

Така знаем, че Аллах, Слава на Него, има поведение, което със сигурност е най-съвършеното, когато Той нарече себе си почитател на световите, въпреки че каквото и добро не им донесе, нито му навреди най-малко; по-скоро нейната полза със сигурност е за наше добро. В действителност това е знак за Неговите собствени благословения върху нас, които Той ръководи и ни дава възможност да го правим; така че, не се убеждава никой разумен човек да спазва голямата благосклонност, която му е дарен от Аллах, без да Му благодари за това или без да Му се подчинява.

Аллах също казва:

„Затова запомнете и Мене, така че и аз ще ви запомня и бъдете благодарни на Мен, и не ми бъдете неблагодарни“ (Коран, 2: 152).

В този стих Аллах учи Своите служители да бъдат благодарни, като им заповядва да помнят благословиите, които Той им е дарил чрез сърцата, езиките и сетивата им. Тяхната награда за това е, че Той им напомня за разрешението Си да продължат да се радват на такива благословии и да ги увеличават, като им заповядва да Го хвалят чрез Своите атрибути, да обсъждат безбройните Му благословения, да Го славят открито и тайно, за да може Той споменайте ги във високата Му компания и споменете, че е доволен от тях.

В традиция на qusi, пратеникът на Аллах цитира Всемогъщия, казвайки: „Аз съм така, както слугата Ми мисли за мен: аз съм с него; ако той ме спомене мълчаливо, ще го спомена и ако спомена Моето име пред тълпата от хората, ще го спомена пред по-добра тълпа; ако той се доближи до мен колкото педя, ще се приближа до него, колкото до двор; ако той се доближи до мен колкото до двор, ще го направя приближи

се до него повече от два пъти повече. Ако той дойде при Мене ходене, ще дойда при него да тича. "

Аллах заповядва на слугите Си да му бъдат благодарни и да не отричат благословиите, които Той им е дал. Това е предупреждение за тази нация срещу онова, при което предишните народи са паднали поради отричането на последния от благословиите, които Всемогъщият ги е обсипал. Той им предостави правомощията на разума, емоциите, преценката и други подобни благословии.

Служител на Аллах никога не бива да се уморява да Му благодари и да го хвали, непрекъснато и безстрастно.

В молба на Пратеника на Аллах, той казва: "Господи! Не съм способен да те похваля достатъчно; ти си такъв, какъвто си се похвалил." Да хвалиш Аллах и да му благодариш, както наистина заслужава, не е в рамките на човешкия капацитет. Следователно служител на Аллах трябва да го остави на Този, който може да го направи:

Аллах, Похвалата се дължи на Него и САМО на Него. Как човекът може да придобие съвършенство в такава област, докато обмисля някои благословии, които му е дарен от Аллах и казва за себе си: „Бях просто нищо и Аллах ме накара да бъда, тогава Той ми даде красивия външен вид и силата на причина, която е най-доброто от моите вътрешни качества, тогава Той ми даде слуха и зрението и ме напътства да Го познавам, тогава Той направи Неговите големи награди постижими и дори ме похвали в своята Велика книга "?

Ако помръднеш езика си и кажеш: Аламду-лилх (Похвала на Аллах), като мислиш, че самото говорене е достатъчно, за да изразиш благодарност за всички големи благодеяния, които Той ти е дал, значи със сигурност си излязъл от отсъствие от здравия си сан защото със сигурност няма да Му благодарите изобщо. „Говоренето е евтино“, казва аксиома, докато „действията говорят по-силно от думите“. Изразете своята благодарност към вашия Създател чрез действия, а не само с думи. Истинският израз на благодарност на слугата е неговото собствено признание, че той просто не е в състояние да изрази достатъчно благодарността си към Неговия Създател, Устойчив и Благодетел.

Джабир ибн Абдула ал-Ансари цитира пратеника на Аллах, казвайки: "Ако на някой му бъде дадено нещо, докато е способен да намери начин да даде също, нека го направи, но ако не е, тогава нека да похвали даряващия, защото този, който мълчи и казва, че нищо не извършва куфр, отстъпничество. И ако човек облече дрехи, които не му се дават, той ще бъде като този, който носи два фалшиви тоалета. " 7

37. "Al-'Aliyy"

Аллах е казал:

"... това, което те призовават освен Него, е лъжа; Аллах е Всевишният, Великият" (Коран, 22:61).

"Ал-Алии" е един от атрибутите на Аллах и се извлича от *al-ʿalīyy*, височина, възвишеност или възвишеност спрямо низост. Посочената тук височина е тази на статуса. Ал-Алии е високо, толкова високо, че Той никога не може да бъде замислен или визуализиран. Разумът е в загуба по отношение на Неговото величие; интелектите не са в състояние да осмислят Неговото съвършенство.

Според Ал Муфрадат този, който е `алии, е виден човек, отличителен човек. Когато се прилага към Всемогъщия, както в цитираното по-горе 22:61, подразбиращият се смисъл е, че Той е описан по-горе от всеки или наистина познат от някого и Той е над това, което някой казва за Него.

Той е Този, над чийто статус изобщо няма такъв и всичко съществуващо е под Неговия контрол. Аллах е казал:

"Той е Всевишният, Великият" (Коран, 2: 255),

"... съдът принадлежи на Аллах, Всевишния, Великият" (Коран, 40:12)

"... Великият, Всевишният" (Коран, 13: 9).

„Високо“ и „ниско“ могат да се прилагат както за материални, така и за нематериални неща. Що се отнася до осезаемите, "Арш (Трон) се казва, че е по-висок от Курси (Седалището на властта), а небесата са по-високи от земята. Такива думи се прилагат само за осезаеми неща, неща, които имат измерения. Тъй като Всемогъщият е по-горе с размери, Неговото битие е Ал-Алии е по-горе като такова.

Този, който е ал-Алии, е по-горе замислен от всеки интелект и чиито атрибути са твърде големи, за да бъдат описани. Той е Онзи, в чието величие са умовете, а в опит да осъзнаят Неговата Същност, интелектите изпадат.

Сред добрите нрави, които украсяват един вярващ, са: смиреността и покорството пред Славата на Всемогъщия. Едва тогава Той възвишава своя статус. Ал-Кушайри съобщава, че Аллах е вдъхновил Мойсей да отиде близо до планина, така че Той да се обърне към него. Всяка планина там вирееше с другите с надеждата да бъде тази, в която ще се осъществи такъв божествен адрес.

Планината Синай си помисли много смирено за себе си, казвайки: „От кога заслужавам честта да бъде сайтът достоен за статута на Мойсей, когато се обръщам към неговия Господ?“ Поради тази причина Аллах вдъхнови Мойсей да отиде близо до планината Синай поради смиреността на последния.

Според Ал-Асма "wal sifat, където е цитирана традицията на qudsi, Пратеникът на Аллах чул по време на Нощта на Израел (нощното пътуване до Йерусалим) похвали на

високите небеса, казващи: Субхан ал-Али ал-А`ла, Subnahu wa Ta`ala, тоест „Слава на Всевишния, Слава на Него и възвишение“. Ияс ибн Салмах е цитирал баща си, казвайки, че е чувал Аллахския пратеник да започва всяко молене, като казва: "Субхана ал-А`ла ал-Уахаб", "Слава на Всевишния, вечно даряващ".

38. "Ал-Кабир"

Ние четем следното в Свещения Коран:

"Те ще кажат: Какво е казал вашият Господ? Те ще кажат: Истината. И Той е Всевишният, Великият" (Коран, 34:23).

В езиково отношение този, който е кабир, е великолепен човек, сановник, отличаваща се личност. Аллах, прославен и възвишен е Неговото Име, е по-голям от всичко и всички и Той е абсолютно великият, този, който е велик по собствени заслуги, в своите качества и същност, преди да бъде по някакъв начин като всяко от Неговите създания ; „Няма нищо подобно на Него“, Онзи, Който превъзхожда похвалата на всеки от онези, които Го хвалят, прославят или се опитват да Го опишат.

Той е най-съвършеният от всичко съществуващо, Този, Който има цялата Слава, величието, честта и възвишеността. Той е над това, което съществата Го създават. Той е твърде велик, за да бъде описан или Неговите действия да бъдат разбрани. Всемогъщият е казал:

Той е Високият, Великият. (40:12)

Провъзгласете величието Му за увеличаване (Него). (17: 111)

И вашият Господ направи величие. (74: 3).

На Него принадлежи величие на небето и земята. (45:37)

Всемогъщият е хвален с характеристики от този вид:

Единият е Ал Кабир. Другият е Ал Мутакабир, чието обяснение вече е разгледано. Третият е Ал-Акбар, както в 9:72: "... и най-доброто от всичко е доброто удоволствие на Аллах" (Коран, 9:72), а в 29:45 : "... със сигурност споменът на Аллах е най-голямото ".

Но тя не е използвана в Свещения Коран като препратка към Всемогъщия, но въпреки това се проявява като свойство на Него в Суната, като нашата поговорка: Аллаху Акбар! Четвъртият е Ал-Кибрия ' ; Аллах е казал:

"И на Него принадлежи величие ..." (Коран, 45:37).

Така че, нека да обсъдим тези атрибути:

Що се отнася до Ал-Акбар, има два начина да се погледне: Първо, Той е по-голям от всичко друго в съществуването. Възможно е да видите "Аллаху Акбар!" които мюсюлманите произнасят звучно, когато произнасят молитвите си на една и съща светлина, което означава, че Аллах е по-голям от всеки или нещо друго; следователно, умът на човек няма да бъде зает от никого или нещо друго освен Него, нито сърцето му е привързано към никого или нещо друго освен Него.

"Аллаху Акбар!" е изявление, получено от „ал-Кабир“ и се произнася за започване на задължителните молитви, по време на рукоо`, суджуд или чиайам, тоест при поклони, проституиране или стоене по време на извършване на задължителни молитви. Нарича се такбеер, Прослава на Ал Кабир, Великият, Най-Великият. Такбеер се изисква на няколко пъти като атана, икама, молитви, и двата празника, погребални молитви, след като видя Ка`ба, хвърля камъните [по време на поклонението] и обявява времето за джихад, свещена война.

За пратеника на Аллах се казва, че инициира нещо значимо с "Аллах Акбар!"

Ибн `Абас е цитиран, казвайки, че Пратеникът на Аллах е преподавал на другарите си молене, при което те са могли да отбягват всички болести и видове треска, която казвала: "В името на Аллах ал-Кабир; ние търсим убежище при Аллах ал-Азеем от злото на всяка трескава вена и от инфленото на адския огън ".

Атрибутът "ал-Кабир" се повтаря пет пъти в целия текст на Свещения Коран.

39. "Ал-Хафес"

Всемогъщият е казал в Светия Коран,

„И той няма власт над тях, но за да можем да различим този, който вярва в отвъдното, от този, който се съмнява в него, и вашият Господ запазва всичко“ (Коран, 34:21).

„Al-Hafeez“ произлиза от основната дума, ако, защитавайки нещо или някого. Антитезата му е саху, забравяне, небрежност, невнимателност. Жените, които пазят имуществото на съпрузите си, когато последните отсъстват, са описани в Свещения Коран като fhaifizatin lil ghayb. Книга се нарича afee, защото нейното съдържание предпазва записи от действия и изявления от загуба (от паметта на хората и т.н.).

Ал-Хафез много поддържа съществуването на всичко, което съществува, Който предпазва противоречиви елементи срещу преодоляване един на друг, като например какво е горещо и кое е студено, кое е влажно и кое е сухо, качества, които Аллах е създал, правейки ги присъщи на нашите творение, както и в това на всички животни и растения.

Ако Той по този начин не ги защити, като ги неутрализира веднъж и увеличава количеството на онова, което ги намалява друго, те нямаше да съществуват едно с друго, смесването им щеше да бъде отменено, съставът им щеше да намалее и способността им да бъдат съставени или обединени щяха да изчезнат. Ал-Хафес носи

по-силно значение от този на ал-Хафиз. Al-Hafeez има две значения: Едното е противоположно на надзора или забравата и значението му се извлича от познаването.

Когато казваме, че Всемогъщият пази нещата, имаме предвид, че Той ги знае във всичките им количества и тънкости и че такива знания не се променят чрез умаление, надзор, небрежност или забрава. Другото е, че ал-Хафез предпазва нещата от загуба: Той ги пази и всичките Му характеристики и съвършенство са над изчезване.

Той също така е казал: „Посещавайте непрекъснато на молитви и на средни молитви и се изправяйте истински послушни на Аллах“ (Коран, 2: 238), и „... запазването на двамата не Го уморява“. (Коран, 2: 255).

Той защитава Своите Божествени изявления, т.е. Свещения Коран, оттук и стихът „Разкрихме напомнянето и ние сме неговият пазител“ (Коран, 15: 9), което означава Защитници срещу изменение, изкривяване или каквото и да било подправяне. със своя свящан текст, приложен тук по-специално към текста на Свещения Коран.

Въпреки величието на своя статут, Приятелят на Аллах Авраам попита по този начин: "Господи! Дай ми мъдрост и се присъедини към мен с праведните" (Коран, 26:83) и "Господи! Накарай ни да се подчиним и на теб" (Коран, 2: 128). Моисей, който говори на Всемогъщия, също каза, че: "Господи! Разшири гърдата ми за мен" (Коран, 20:25).

Всемогъщият е казал следното на Своя пророк и пратеник Мохамед: "... ако не беше, че ние вече сме те установили ..." (Коран, 17:74) и "... Аллах ще защити ти от хората "(Коран, 5:67). Той заповяда на вярващите да се молят, като казваха: "Господи! Не карай сърцата ни да се отклоняват, след като си ни напътствал правилно" (Коран, 3: 8).

Този, който обмисля значенията на Ал-Хафез и нетърпеливо копнее за Него с цялото си сърце, е този, в чието сърце се носи любовта към Неговия Господ, Господ, Който защитава Своя слуга, дори когато последният е непокорен към Него, отпадайки от да Му се покланяме, да изоставяме в Негото обожание. Той събужда сърцето си от неговата невнимателност. Именно тогава Аллах прави сърцето си като съхранено съкровище от тайни, така че той заема смели позиции, предпазвайки сетивата си от извършване на грехове, защитавайки сърцето си от духовно вредни инсинуации.

40. "Ал-Мукеет"

В Свещения Коран четем: „Който се присъедини към себе си (към друг) в добро дело, ще има дял от него, и който се присъедини към себе си (към друго) в зло дело, ще носи отговорност за това, а Аллах контролира всички неща “(Коран, 4:85).

"Al-Muqeet" произлиза от съществителното корен qoof, поддръжка, храната, която поддържа човешкото тяло. Ибн Абас е казал, че Ал-Мукеет е Ал Муктадир, Всемогъщият. Ал-Мукеет създава всички същества, създавайки по същия начин средствата за тяхното издържане. Той предоставя начини да имат достъп до такива средства за издръжка; Той е направил достъпно за тях какво е необходимо и какво е лукс.

Той поддържа телата и душите. Той е поел Себе Си, за да поддържа своето творение. Ал-Мукееет чува мълчаливото моление и реагира на него и знае страданието и го отстранява. "Ал-Мукееет" предава същото значение като този на "Ал-Хафес", Защитника; така, Той защитава и поддържа живите същества.

Позоваването на qoot съществува в целия Свещен Коран. Например Аллах е казал следното в Сурат Фусилат:

„И Той направи в него планини над повърхността му и Той благослови в тях и направи в нея храните, за четири периода: еднакво за търсещите” (Коран, 41:10) .

Той поддържа сърцата чрез знание, така че той е Ал-Раззак, но по по-специфичен начин, тъй като поддържането включва както хранителни, така и нехранителни стоки. Qoot е храна, достатъчна, за да поддържа тялото на някого живо. Това може също да означава този, който поема пълен контрол върху нещо или някого, който е способен да управлява своите дела.

Al-Muqeet Alone е способен и знае всичко. Една от добрите нрави, вдъхновени от този атрибут, е, че когато храната ви носи, трябва да разпознаете Ал-Мукет Чийто изхранване е доста просторно и обхващащо, чрез чиято благодат са ви осигурени храна. Подобно разпознаване ще накара светлината на този Атрибут да ви издигне духовно. Тогава Бог ще ви направи къщата на съкровищата за Своите слуги, като ви позволява да поддържате другите, да ги научите на знания и да ги поведете към вечно живия, Задържащия.

Не търсете постигането на всичките си желания и желания, освен от Аллах, защото Той със сигурност държи ключовете за съкровищата на Неговото издържание. Според една традиция на qudi, Аллах каза на Мойсей: "О Мойсей! Попитай ме по отношение на всичко, включително на връвта на обувките и солта за твоята саксия."

41. "Ал-Хасеб"

Аллах е казал в Светия Коран,

"... тези, които предават посланията на Аллах и се боят от Него и не се страхуват от никого, освен Аллах. Аллах е достатъчен да вземе предвид (за всичко)" (Коран, 33:39).

Ал-Хасиев е един от атрибутите на Аллах и често се обяснява като този, който награждава. Значението му може да се разбира и като Този, Който осигурява достатъчно, Който дава всичко, от което се нуждаят слугите Му; Той е Господарят, на когото всички разчитат; освен Него няма хасив и цялото Му творение се нуждае от Неговата помощ и подкрепа.

Казва се също, че ал-Хасиев е Този, към когото се отнася всичко почитано и с Него свършва всяка слава. Той призовава слугите Си да отчитат делата им, Който се опитва на онези, които Му се подчиняват, и ги награждава за такова послушание, Който

призовава тези, които Го подчиняват, да ги отчита и ги наказва за тяхното неподчинение; Той и само Той опитва всички.

Нещата са свързани помежду си и в крайна сметка те са свързани с Аллах, Който е казал,

"О, пророк! Аллах ти е достатъчен и вярващите, които те следват" (Коран, 8:64).

Ако погледнем този велик космос, който е фиксиран и незасегнат от външни ефекти от милиони години, ще заключим, че има сложна счетоводна система за него, която е спонтанна.

Той прави космически критерии, определени с цел да се гарантира запазването на човешкия живот на земята по най-добрия начин, така че човекът да може да изпълнява функцията, за която Аллах го е създал, тоест да Му се покланя. Броят на изчисленията, необходими за управлението на такъв огромен космос, никога не може да бъде представен от никой човешки ум; така, как можем да си представим спонтанните промени на някои, докато останалите остават същите ?!

Това е Великият ал-Хазеб, изчислителният, Великият, най-бързият от всички, които правят изчисления. Това наистина е атрибут, който заслужава внимателен поглед. Ако мислещият човек трябваше да остане да мисли цял живот, той никога няма да може да изчисли, освен много, много малко наистина. И все пак аз обичам чрез тези прости твърдения да дам на читателя представа, която може да му даде представа за величието на този чудотворен атрибут:

Глаголът "hasaba" означава: преброен, изчислен, изчислен, приспаден общо и т.н. "hisab" означава: броене, изчисляване, изчисляване или счетоводство и се осъществява чрез добавяне, изваждане и подобни свързани стъпки. Науката за хисаб е аритметика, от която се извличат по-напреднали науки: алгебра, математика и смятане. Светият Коран съдържа препратки към ал-хасиев и производни на неговото главно слово в стихове като тези:

... и въпреки че може да има теглото на зърно от синапено семе, ние (все още) ще го донесем и достатъчно са ние, за да вземем предвид. (21:47)

Тогава те са изпратени обратно при Аллах, техния Учител, Истинският; сега със сигурност Неговото е съдът и Той е най-бързият в отчитането. (6:62)

Те ще имат (своята) част от това, което са спечелили, и Аллах е бърз в разчитането. (2:202)

Няма кой да отмени Неговия указ и Той бързо взема предвид. (13:41)

... там той намира Аллах, така че Той му връща изцяло заплащането си и Аллах е бърз в разчитането. (24:39)

За да се запознаем с тайната на силата на Аллах, заложенa в атрибута Му "ал-хасиеб", както се проявява при създаването Му, нека разгледаме химическия, физиологичния и астрономическия баланс, съществуващ в Космоса.

Ще видим, че има висока изчислителна сила, прекалено голяма, за да бъде замислена, способна да провежда такива изчисления и контролирана от Един, Който напълно познава Космоса в неговата цялост, за най-малкия атом в него до най-голямата планета. Ако не беше така, космическите му изчисления нямаше да останат фиксирани. За да формираме представа за сложността на такива изчисления, трябва да дадем пример:

Ако за миг помислим за броя на изчисленията, които се извършват вътре в телата ни, със сигурност няма да можем да ги изчислим. И така, как човек може да схване броя на изчисленията в целия космос от най-малкия атом до най-голямата планета в техните различни видове, орбити и среди?

Умът, колкото и велик да е, никога не може да го направи и той определено ще разпознае Аллах и неговата абсолютна сила и че Той е единственият способен ал-хасиб, който може да прави такива изчисления; така, нека обмислим този атрибут, за да можем да Го почитаме и да му благодарим. Аллах е посочил в текста на Свещения Коран изчислението, според което космосът е подреден в съответствие с места, много добре изчислени в техните места, орбити и скорости:

„Със сигурност сме създали всичко по мярка. И нашата заповед е само една, като (бързо като мигване на око“) (Коран, 54: 49-50).

Той също е казал:

Но не! Кълна се в падането на звездите и най-сигурно е много велика клетва, ако знаеш само ... (56: 75-76)

Слънцето и луната следват отчитане. (55: 5)

(Що се отнася до) луната, ние сме наредили за нея етапи, докато тя не стане отново като стара суха палмова клонка. (36:39)

... и нареден за него имения, така че да знаете изчисляването на години и разчитането. (10: 5)

Той кара да се разпадне зората и е направил нощта за (да) почивка, а слънцето и луната за разчитане. (6:96)

Всъщност, почти няма стих, който да не съдържа нито едно указание или повече за изчислената система на Космоса или за човешкото тяло, но Свещения Коран подчертава специфично значение за различен тип изчисления: изчисления на

издръжката на слугите на Аллах според мъдростта на Аллах, някои от които са по мярка, а други, идващи откъдето един слуга на Аллах не знае:

"... и Аллах дава средства за издръжка на всеки, който пожелае без мярка" (Коран, 2: 212).

Такова обикновено е издръжката на праведните, които Аллах поддържа, откъдето те не знаят или очакват:

"... и който се грижи за (своя дълг към) Аллах, Той ще направи изход за него и ще му даде храна, откъдето не очаква" (Коран, 65: 2-3).

Също така, даването на Аллах е голямо, толкова голямо, че истинската му стойност никога не може да бъде замислена или изчислена.

Все още има по-голямо изчисление: изчисляването на делата и намеренията зад тях, тяхното записване, както и възнагражденията за тях в живота на този свят или в бъдещия, или и в двете, за Всемогъщия казва следното в това отношение:

... само доставката на съобщението е (задължение) към вас, докато обаждането (тях) към акаунта е наше. (13:40)

За да може Аллах да изиска от всяка душа (според) това, което е спечелил; със сигурност Аллах е бърз в разчитането. (14:51)

... затова го призовахме да отчитаме тежко и го наказахме с строго наказание. (65: 8)

Със сигурност за нас е връщането им, тогава със сигурност върху нас е вземането на тяхната сметка. (88: 25-26)

... със сигурност Аллах взема предвид всички неща. (4:86)

„Който донесе добро дело“, казва Всемогъщият в Свещения Коран, докато се отнася към Страшния съд, „той ще има десет подобни, и който донесе зло дело, той ще бъде възмезден само с подобни неща“ и с тях няма да се справят несправедливо "(Коран, 6: 160).

Хората в Съдния ден ще бъдат съдени едновременно, точно както се съди в живота на този свят. Издръжката им ще им бъде изпратена веднага и Аллах никога не се отклонява от нищо от друго:

"За да може Аллах да изиска от всяка душа (според) това, което е спечелил; със сигурност Аллах е бърз в разчитането" (Коран, 14:51).

Тези, които са надарени с разбиране, знаят точността на Божественото изчисление от собствената си работа с Него, защото Той каза:

"... и независимо дали проявите това, което е в ума си, или го скриете, Аллах ще ви призове да отчитате според него, тогава Той ще прости на когото пожелае и ще наказва всеки, когото пожелае, и Аллах има власт над всички неща" (Qur 'an, 2: 284).

Божие управление на делата продължава вечно и завинаги. Нашият господар Мухаммад е казал: "Обадете се на себе си, за да си направите сметка, преди самите вие да бъдете призовани да ги отчитате."

42. "Ал Джалейл"

Аллах е казал:

"И личността на вашия Господ ще издържи вечно, Господ на славата и честта" (Коран, 55:27), а също и "Благословено да бъде Името на вашия Господ, Господ на славата и честта" (Qur 'an, 55:78)!

В езиково отношение глаголът "ujiill" означава: да възвеличи или прослави някого или да го счита за велик. Атрибутът „Ал Джалейл“ е извлечен от честта, достойнството и величието. Той е твърде велик, за да направи всичко, което не отговаря на Нейна Чест, Който пречиства сърцето, като проявява качествата на Своята Слава към него, Който разкрива какво е скрито от атрибутите на Неговата красота и какво е в света, всичко това, на слава, съвършенство, доброта и великолепието от светлините на Неговата Същност и ефектите на Неговите качества. Ал Джалейл е достоен за наддаване и забрана; освен Него, всеки велик човек изобщо не е велик и всяко гигантско нещо е джудже.

Той дава слава на онези, които Му се приближават, и унижение на онези, които Той отхвърля от присъствието Си.

Абсолютният ал Джалейл е Аллах. Атрибутът "ал-Кабиер" описва съвършенството на Аза, докато "ал-Джаил" описва съвършенството на Неговите качества. "Ал-Азеем" се отнася до съвършенството на Аза. Всички качества на Него са посочени според степента, в която човек може да си представи; така, Той изтощава ума и не се изтощава; Той никога не може да бъде видян от никого, но въпреки това Той вижда всички. Когато качествата на славата се приписват на разумен ум, способен да ги зачене, те се наричат красота, а този, който описват, се нарича красив.

Първоначално атрибутът "ал-Джемел" е езиково приложен към картина, която може да се различи от очите, независимо какво представлява, такава, която е подходяща и съгласна с визията. Тогава той е приложен към вътрешна картина, която може да бъде замислена от ума, като човек може да говори за "красиво поведение", защото е замислен от ума, а не от зрението. Вътрешните снимки тогава, ако са хармонични и съчетават качествата на съвършенството, които им подхождат, точно както би трябвало да бъдат, предават вътрешна красота, точно както те предават на всеки, който ги различава и осмисля визуално удоволствие, а вътрешната им красота е по-силна, отколкото външната им.

Долята, която един слуга на Аллах може да произтича от вдъхновението на този атрибут, е, че той се украсява с красотата и има предвид, че именно Той му е дал благословиите на красотата, било то красотата на видимия образ или на вътрешно Аз. Вътрешната красота на душата със сигурност е по-висока и по-голяма от тази на красотата на тялото. Посланикът на Аллах използва по този начин молитвата след молитвите си: "Аллахомма анта ас-Салам ва минка ас-салам; табракта ва та`алайта я тал джалали вал икрам", тоест "Господи! Ти си Мирът и източникът на мир; Слава на теб, Ти си Този с цялото величие и чест! "

Пратеникът на Аллах също е казал: „Държи Аллах с голямо уважение, за да може той да ти прости“, тоест прослави Го, като Му се подчиняваш и като се дистанцираш от извършване на каквото и да е непослушание от Него и търси близост с Него, Слава на Него, като изпълнявате онова, което Той ви е упълномощил да извършите.

43. "Ал Карим"

Аллах е казал:

"... който е благодарен, той е благодарен само за (благо) на собствената си душа, и който е неблагодарен, със сигурност моят Господ е самодостатъчен, почитан" (Коран, 27:40).

Учените казват, че всичко, което се счита за добро, ценно, от голямо значение, е *кареет*. Лингвистично човек, който е отдаден, също се нарича *кареет*, щедър. Всичко, което притежава висока категоричност в собствената си категория, се нарича *кареет*. Аллах е наречен "ал-Карим", атрибут, който описва Неговото благоволение и благодеейство. Аллах винаги е бил щедър и Той винаги ще бъде такъв. Той е високо над всяка низост; Той дава изобилно и Той дава красиво.

Ал Карим прощава, въпреки че Той е способен да нанесе най-тежкото наказание; Той изпълнява обещанието си; Той дава повече от онова, за което се моли за Него; Той няма нищо против колко дава и на кого; Той не позволява на всеки, който търси убежище с Него, да претърпи загуба; Не му трябва средства, за да прави това, което прави. Този, който може да съчетае в Него всички тези качества, е Абсолютният ал Карим; никой друг освен Аллах не е такъв.

Всемогъщият е казал:

"О, човече! Какво те е измамilo от твоя Господ, Благодатният ...?" (Коран, 82: 6) и: „Чети и твоят Господ е най-почитаният“ (Коран, 96: 3).

Арабите са свикнали да наричат нещо *кареет*, ако има похвални заслуги или качество.

Мохамед, Пратеникът на Аллах, е казал: "Юсуф е най-карим от хората", което означава в род и произход. Те могат да опишат нещо, чието присъствие може да бъде

идентифицирано от едно от физическите сетива като кагеем. Например, египетските жени, като видяха Юсуф, казаха: "... това е само благороден ангел" (Коран, 12:31).

Описвайки Рая, Всемогъщият казва, че е "... благородно място" (Коран, 44:26). Тази дума може да бъде приложена и за всичко почетно; Всемогъщият е казал: "... със сигурност най-честният от вас с Аллах е този, който е най-внимателен (за задължението си към Аллах)" (Коран, 49:13).

Арабите могат да го прилагат и за нещо, което има много предимства или предимства, като например това, което се подразбира в този стих, който разказва историята на пророк Соломон: „Със сигурност почетно писмо е било предадено ми“ (Коран, 27:29). Според екзегезата, кагеем в този стих означава доста значим и тежък, съдържащ много добри изявления.

Един от признаците на Неговото величие и щедрост е, че Той предоставя своите благодеяния дори на онези, които не ги заслужават. Той отдава Своето благоволение, дори без да е помолен. Ако някой молител Го моли за прошка, един от признаците на Неговото величие е, че Той ще заличи греха на този, който се изпълнява, ако той наистина се разкайва и Той записва добро дело за него на негово място. Аллах е казал:

"Притчата за онези, които харчат богатството си по пътя на Аллах, е като притчата за зърно, което расте със седем уши (с) по сто зърна във всяко. Аллах се умножава за всеки, който пожелае. (Коран, 2: 261).

Сред признаците на Неговото величие е, че в живота на този свят Той покрива греховете на грешниците и скрива техните недостатъци.

В един инцидент Пратеникът на Аллах разказа история за опрощението на Всемогъщия, който е провокиращ мисълта. Той каза: „Познавам последния човек, който ще влезе в Рая, и последния, който ще излезе от ада.

Той е човек, към когото ще се обърне и ще му се каже: „Покажете ми дребните си грехове и прекратете основните“, след което ще му бъдат показани дребните грехове. Тогава той ще бъде попитан дали в такъв и такъв ден е направил такова-и-такова и той ще отговори утвърдително, страхувайки се от наказанието от основните си грехове. Ще му бъде казано: На мястото на всеки свой грях ще ви бъде дадено добро дело, след което той ще каже: Господи! Но ... извърших други грехове, които не виждам тук сред тях! "" Разказвачът на анекдота казва, че е видял Пратеника на Аллах да се усмихва в този кръг на историята, докато предните му зъби не станат видими.

Аллах е „ал-Карим мутагхафил“, тоест Великият, Който нарочно и доста често пренебрегва. Един от знаците на Неговото величие е, че Той прощава винаги, когато се моли за прошка; Аллах е казал: "Помолете за прошка на вашия Господ; със сигурност Той е най-прощаващият" (Коран, 71:10). И сред знаците на Неговото величие е, че Той

прощава, без да напомня на онези, на които прощава видовете грехове и грозни неща, които са извършили.

И сред знаците на Неговото величие е, че ако дойдат при Него, след като Му се покоряват само малко, Той ще им даде доста щедра награда и ще ги почете, като ги похвали красиво. Сред знаците на Неговото величие е, че Той ги включва в своя Завет; Той каза: "... изпълни (твоя) завет с Мене, ще изпълня (Моя) завет с теб" (Коран, 2:40). Той дори ги прави достойни за Своята любов: "... Той ще ги обича и те ще Го обичат" (Коран, 5:54).

Сред другите признаци на Неговото величие е, че Той е направил на този свят заемното имущество на Своите служители, казвайки: „Той е Който е създал за вас всичко, което е на земята“ (Коран, 2:29) и отвъдното също така "... и Градина, чиято обширност е като небето и земята, подготвена за онези, които се пазят (злото от злото)" (Коран, 3: 133).

Също така сред признаците на Неговото величие и щедрост е, че Той е направил всичко на небето и на земята подчинено на човека: „И е направил всичко на небето и на земята, всичко това, подчинено на вас, [дар] от Него“ (Коран, 45:13). Един от признаците на доброто поведение на вярващия, що се отнася до атрибута „Ал Карим“, е, че той се насочва от все сърце към своя Господ.

Прави го навик да храни и облече сираците и да бъде добър към своя род и роднина. За да привлече вниманието на мюсюлманите към тази тежка материя, пророк Мохамед е казал: „Ако някой, който е уважаван от хората си, дойде при вас, бъдете щедри към него“. Той също така е казал: „Вашият Господ, Чест и слава принадлежат на Него, е вечно жив, щедър, твърде срамежлив, за да разочарова някой от слугите Му, които Му се молят“.

Това е знак за добри нрави да прощавате обичайно извършителите на зли дела, включително многократни нарушители, и да покривате грешките на вашите братя при всички обстоятелства. Подобна щедрост на маниерите със сигурност е по-ценна от всяка материалистична щедрост, тъй като последната запазва тялото, докато първата поддържа душата.

Пратеникът на Аллах е казал: „Няма да можете да угодите на всички хора с богатството си; така че, моляйте им се с добрите си нрави“. Той също така е казал: „Аллах, почитаното е неговото име, е щедър и обича добри обноски и мрази ниско поведение“. Пратеникът на Аллах е казал: „Щедрият е близък до Аллах, близо до [сърцата на] хората, близо до Рая, отдалечен от огъня. Мизер е далечен от Аллах, далечен от хората, далечен от Рая, близо до огъня. "

Що се отнася до "ал-Акрам", т. Е. Най-щедър, със сигурност това е Аллах, най-щедрият от всички, които са щедри. Този атрибут може също да носи същото значение, вградено в това на "Ал Карим".

44. "Ал-Ракеб"

Аллах е казал:

"... и бъдете внимателни към (вашето задължение) към Аллах чрез когото поискате (правата си) един на друг и на роднинските връзки; със сигурност Аллах някога бди над вас" (Коран, 4: 1).

"Ал-Ракеб" е един от атрибутите на Аллах и той е свидетелят, който никога не отсъства от сцената. На език, *raqeeb* е бдител, страж, който стои да пази и пази. В армията *raqeeb* е този в авангарда. Ал-Ракеб е Аллах, Който пази всички и всичко, Този, от чието познание изобщо нищо не може да избяга. Според една свещена традиция, пратеникът на Аллах е казал: „Пази Мухаммед в дома си“, което означава да пази името си и да го почита. "Raqeeb" също означава потомство.

Ангелът, който записва всичко, което правим и казва, също се нарича "raqeeb":

„Той не произнася дума, освен че има от него някой, който гледа под ръка“ (Коран, 50:18).

Ал-Ракеб, тоест Онзи, Който наистина бди над нас, е, разбира се, Аллах. Онзи, Който е *raqeeb* по отношение на Аллах, е този, който признава, че Той надзирава всичко, което правим и казва, така че спазва задълженията си към Него.

Аллах, ал-Ракиб, познава нашите условия и брой дъха ни. Ал-Ракиб никога не изоставя и не забравя, Който винаги присъства и никога не отсъства, Който знае всичко и нищо относно условията на Неговото създаване, никога не може да избяга от Неговото знание. Той управлява делата на Своите служители, Кой знае какво казват, Който бди над Своите слуги, Кой наблюдава какво правят, Кой е запознат с най-съкровените им мисли.

Разказвайки историята на Исус, син на Мария, Всемогъщият цитира Исус, казвайки:

"... но когато ме накарах да умра, ти беше наблюдателят над тях и си свидетел на всичко" (Коран, 5: 117). Той също е казал: "... и Аллах бди над всичко" (Коран, 33:52).

Има две гледни точки, които обясняват значението на "Ал-Ракеб":

Едно: Езиково, Той пази нещата, Който бди над всеки, Кой пази всички, Който е свободен от всякакъв надзор или небрежност. Той се грижи и защитава всичко. Всемогъщият е казал : „Той не произнася дума, освен че има от него наблюдател под ръка“ (Коран, 50:18) , което означава ангел, който записва делата си и се запознава с всичко, което обмисля, казва: или го прави, докато Аллах е ал-Ракиб, който се грижи за своите слуги, знае техните условия и каквото им изрекат.

Що се отнася до наблюдението, това е Неговата поговорка: "... със сигурност аз (Аллах) съм с вас и двамата: чувам и виждам" (Коран, 20:46).

Що се отнася до знанието, това е Неговата поговорка: „Аллах знае какво носи всяка жена и това, на което утробите не достигат, и това, в което те се увеличават“ (Коран, 13: 8). Други такива справки включват:

... и Той знае какво има в сушата и морето. (6:59) Той знае какво отива дълбоко в земята и какво излиза от него. (57: 4)

Другата гледна точка казва, че тази дума произлиза от *irtiqab*, чакаш. Аллах е казал: „Чакай, следователно, сигурно те (и те) чакат“ (Коран, 44:59). Такава гледна точка е невъзможно да се приеме; следователно е отхвърлено на основание, че този, който чака нещо, трябва да достигне началото му, желаещ да установи резултата си. Правилният смисъл на този последен стих е, че Аллах иска Своите служители да протегнат ръка към Него, да Го направят целта на тяхното обожание, подчинение и смирение.

Ал-Ракиб е свидетелят, който никога не отсъства. Добродетелите на този, който гледа себе си, се подразбират в традиция, в която Пратеникът на Аллах Мухаммад казва: „Ихсан (добротата) е, че се покланяш на Аллах, сякаш го виждаш, защото, ако не Го виждаш, той непременно те вижда“.

Разказва се, че един човек минавал покрай млад роб, грижищ се за овце и посочил едно овче и казал: „Продай ми това овце, млади овчаре!“

Младият роб му казал, че това не е негово; следователно, той не можеше да го продаде, след което човекът каза: "Къде е блясъкът ти? Не можеш ли да кажеш на собственика си, че вълк е изял една от овцете си?" Той му отговори, като каза: "Тогава къде е Аллах ?!" Човекът бил много впечатлен от отговора му, затова купил младия роб и го освободил, след което купил стадото и му го дал като подарък. Оттогава този човек продължава да повтаря "Тогава къде е Аллах ?!" доста често. Следователно е един от добрите нрави на вярващия към Аллах, ал-Ракиб, да се има предвид, че Аллах някога го бди и вижда какво прави.

Той знае, че неговият Аз, т. Е. Нафешът му, е негов враг и че проклетият сатана също е друг и двамата се възползват от всяка възможност да го накарат да се откаже и да не се подчини на своя Господ; следователно, той винаги трябва да бъде нащрек. Той трябва да затвори всички клопки, в които може да падне, и да блокира всички алеи, от които Сатана може да се приближи до него. Това е и един от признаците на добрите нрави на вярващия в това отношение да наблюдава себе си и сетивата си, да държи бдителност и да прави всичко, което прави единствено за постигане на Удоволствието на своя Господ в чисто намерение, да наблюдава задълженията си към брат му мюсюлмани и да не излага грешките на последния на другите.

45. "Al-Mujeeb"

Аллах е казал:

"И на Тамуд (Изпратихме) техния брат Салих. Той каза: О людете ми! Покланяйте се на Аллах; нямате друг бог освен Него; Той ви създаде от земята и ви накара да живеете в него; затова поискайте прошка на Него, тогава се обърнете към Него; със сигурност, моят Господ е Ног; Той винаги отговаря "(Коран, 11:61).

В езиково отношение двете съществителни иджаба и istijaba означават в основата си едно и също, а "al-Mujeeb" има две значения: Едното е: Този, който отговаря на молбите. Другото е: Този, Който дава онова, за което се моли.

Ал-Муджеб, Аллах, отговаря на молбата на онези, които се молят за Него и им помага, Който благосклонно отговаря на молбата на онези, които се молят за Него, Който премахва нуждата на нуждаещите се и им дава достатъчно. Той дори дава преди да бъде поискан и приема, дори преди да бъде поискан.

Той познава нуждата на онези, които се нуждаят, преди да Му се помолят, и Той от вечността познава всичките им нужди, така че им е осигурил средства за задоволяване на всичките им нужди: Той създава храни и всякакъв вид храна за тях; Той създава инструментите и средствата, за да получи такива инструменти в ръцете на тези, които се нуждаят от тях. Ал-Муджеб отговаря на молбите на онези, които се молят за Него. От незапомнени времена Той знаеше предварително от какво имат нужда. Той отива на помощ на онези, които се нуждаят от остра нужда от помощ и не разочарова никого, който Му се моли.

Тази тема се повтаря доста често в Светия Коран. Примери са:

И Ной ни призова и най-отлично сме ние да отговорим на молитвата. (37:75)

Така техният Господ прие молитвата им: да не пропилявам делото на онзи, който върши добро дело сред вас, независимо дали е мъж или жена, всеки от вас е от другия. (3: 195)

И Иов (Айюб) извика към своя Господ: Вредът ме нарани, а Ти си най-милостивият от милостивите. И така, ние му отговорихме и отстранихме вредата от него, а ние му предоставихме семейството му и подобни (брой) от тях в допълнение: милост от Нас и напомняне на богомолците. (21: 83-84)

Или кой отговаря на [молитвата за] бедстващия, когато Го призовава и премахва злото, и Кой ще ви направи наследници на земята? Има ли бог с Аллах? Малко е, че имаш нищо против! (27:62)

... ти потърси помощ от своя Господ, така че Той ти отговори: Ще ти помогна с хиляди ангели, които следват един след друг. (8: 9) Когато Моите слуги ви попитат за Мен, тогава със сигурност съм много близо; Отговарям на молитвата на молителя, когато той ме призовава. (2: 186)

И вашият Господ казва: Призовете Ме, ще ви отговоря; със сигурност онези, които са твърде горди да Ме почитат, скоро ще влязат в ада изоставени. (40:60)

За тези, които отговарят на своя Господ, има доброта, а онези, които не Му отговарят, ако имаха всичко, което е на земята и подобни на него, със сигурност биха го предложили за откуп. (Що се отнася до) онези (последните), лошото смятане ще бъде тяхно, а обителта им е ад, а злото наистина е мястото за почивка. (13:18)

О, които вярвате! Отговорете (призова на) Аллах и Неговия пророк, когато ви покани на онова, което ви дава живот, и бъдете информирани, че Аллах се намесва между човека и сърцето му и че при Него ще бъдете събрани. (8:24)

Аллах е способен да реагира по различни начини. Когато някои от приятелите Му се нуждаят от нещо, Той задоволява нуждите им и Той може дори да направи някои обстоятелства умишлено трудни за тях, само за да ги изпита и да повиши статуса им поради постоянството им и да им благодарят по време на лекота както и времето на мъка. Така че, когато почти губят надежда, Той им идва на помощ с красиви награди и с индикации, че Той е доволен от тях.

Аллах гарантира за Своя раб, че Той ще отговори благосклонно на молбата си по начина, по който Той знае, че е в най-добрия му интерес, и в избраното от него време, а не в избраното от слугата Му време; така че, не губете надежда заради забавянето Му в отговор на молбата ви, тъй като такова забавяне може да се окаже по-добро за вас. Аллах може дори да реши да ви предостави по-добро от това, за което Го молите; И така, молете се за Него като убеден в благоприятния Му отговор.

Пратеникът на Аллах казваше: „Молете се на Аллах, убеден в отговора Му на вашите молби, и бъдете уведомен, че Аллах не отговаря на молбите на онзи, който е невнимателен, безразличен“. Тази традиция е записана от ал-Тирмити. Той също така е казал: „Никой мюсюлманин не се моли на Аллах с молба, при която няма желание за извършване на грех, нито разкъсване на роднинските връзки, освен че Аллах ще му даде една от трите добри награди: или ще му даде незабавен отговор или Той може да спаси наградите за него в живота по-нататък, или Той може да държи далеч от него еквивалента на злото. " Неговите другари казаха: „Тогава ние ще Го умоляваме много“. Той каза: "Със сигурност Аллах все още е по-голям!"

Пратеникът на Аллах е казал: „Когато имате молба, молете се за Аллах и винаги, когато имате нужда от помощ, потърсете помощ от Аллах“. В друга традиция той казва: „Аллах е твърде срамежлив, за да разочарова някой от Своите слуги, който Му се моли за нещо добро“.

46. "Ал-Васи`"

Най-възвишеният и прославен е казал:

"... където и да се обърнеш, там е целта на Аллах; със сигурност Аллах е даващ достатъчно, знае" (Коран, 2: 115).

"Ал-Васи" е един от атрибутите на Аллах, а основната му дума произлиза от си`а, простор, простор, капацитет, изобилие, удоволствие и т.н. Човек може да има изобилие от знания, ако е запознат с добра сделка от него, или той може да има изобилие от средства. В книгата си Ал Нихайя Ибн ал Атеер, който обсъжда атрибутите на Аллах, казва, че ал-Васи може да обогати всеки, който е възможен, чиято милост обхваща всичко. Неговият авторитет никога не свършва; Неговото благоволение е неограничено; Домейнът му е безкраен.

Той никога не спира да дава; Той никога не се разсейва, като знае нещо от познаването на друг, нито от един въпрос от грижата за друг. Неговите знания обхващат всичко. Неговите знания обхващат всичко; Може би му е достатъчно всичко. Неговата милост е просторна; Той е независим; Авторитетът му е над всичко; Неговите знания, могъщество и доброжелателност са най-големите. Той е Този, за значенията на чиито атрибути не може да има граница, чието знание е просторно и такива са Неговата милост и прошка; Домейнът му е огромен.

Абсолютният ал-Васи е Аллах, Той е прославен и възвишен. Няма простор за просторния океан на Неговото знание. Ако моретата бяха с мастило, те щяха да бъдат консумирани, преди думите Му някога да бъдат изчерпани. Няма край на онова, което Той е способен да даде и благослови.

Светият Коран посочи, че знанията на Аллах са огромни и безкрайни; в Сурат ал-Ана`м, Всемогъщият казва:

"И неговите хора оспорваха с него. Той каза: Спорите ли с мен относно Аллах и той наистина ме е ръководил? И по никакъв начин не се страхувам от онези, които сте създали с него, освен ако моят Господ не пожелае; Господ мой разбира всичко в Неговото знание; няма ли тогава да имате нищо против "(Коран, 6:80)?

Светият Коран е описал милостта на Аллах като огромна; в Сурат ал-А`раф е посочено, че

"И нареди за нас добро в живота на този свят и в живота по-нататък, защото със сигурност се обръщаме към Тебе. Той каза: (Що се отнася до моето наказание, ще се засегна с него, когато пожелае, и Моята милост обхваща всички неща; така Ще го наредя (особено) за онези, които се пазят (злото) и ще платят заката и за тези, които вярват в нашите знаци "(Коран, 7: 156).

В Сурат Таха Неговите знания са описани като огромни:

"Единственият ти Бог е Аллах; няма друг Бог освен Той; Той разбира всичко в (Неговото) знание" (Коран, 20:98).

Други споменавания за необятността на Неговото знание, за Неговата милост и могъщество са следните:

Нашият Господ разбира всичко в Своето знание; в Аллах ли се доверяваме: Господи! Решете между нас и нашия народ с истината и Вие сте най-добрият от тези, които решават. (7:89)

Тези, които носят Престола и тези около него, празнуват хвалението на своя Господ и вярват в Него и искат защита за тези, които вярват (казвайки): Господи! Вие обхващате всички неща в милост и знание; следователно, предоставете защита на онези, които се обръщат (към Теб) и следват вашия път, и ги спасете от наказанието на ада. (40: 7)

И небесата, които издигнахме високо със сила, и със сигурност ние правим нещата достатъчно. (51:47)

Трябва да се замислим върху огромното знание на Аллах, защото Той е Абсолютният ал-Уаси, чиято благодат е обхванала всичко съществуващо, всъщност дори преди тяхното съществуване и дори преди самото съществуване на времето, тъй като Той винаги е бил за цяла вечност. Неговите знания обхващат всичко.

Нищо, което Той знае, го разсейва да знае нещо друго. Неговата сила може да надвие всичко; никой проблем не го разсейва от друг. Изслушването му обхваща всичко; никое моление не може да Го отвлече от чуването на молбата на друг. Неговото благоволение включва цялото Му творение; Помощта му на един конкретно нуждаещ се човек не му забранява да помага на друг.

Един от начините за научаване на етичен кодекс, извлечен от този атрибут, "Ал-Васи", е, че трябва да включвате всички слуги на Аллах във вашето добро отношение и доброта по всяко време; бъди милостив към всички хора. Помогнете им, когато потърсят вашата помощ, и се отнасяйте към всички с най-доброто лечение.

Служител на Аллах би трябвало да си спомни и да потърси мъдрост от поведението на Пратеника на Аллах, който изказваше молитвите си веднъж, когато чува бедуин, който се моли на своя Господ, казвайки: „О Аллах! Помили се за мен и за Мохамед, и недей бъдете милостиви към всеки друг освен нас. " Пророкът му казал: „Ти си го молил да ограничи това, което е безгранично“, което означава милостта на Аллах. Пратеникът на Аллах също каза: "Ако Аллах ви даде увеличение [на своите благословения], дайте на себе си увеличение."

47. "Ал-Хакеем"

Аллах е казал:

"... и ако им простиш, значи със сигурност Ти си Могъщият, Мъдрият" (Коран, 5: 118).

„Хакеем“ е превъзходна форма, форма за прослава на Този, Който има цялата мъдрост; следователно, Ал-Хакеем е най-великият в Неговата мъдрост. Аллах е най-мъдрият в създаването на всичко и в усъвършенстването на такова творение.

Неговата мъдрост означава Неговото предварително познаване на всичко и Неговото създаване на всичко най-мъдро и най-съвършено.

Мъдростта означава: най-добрият начин да разбереш нещо, използвайки най-добрите средства. „Ал-Хакеем“ носи същото значение като това на „ал-Алеем“. Никой не знае Аллах, освен Аллах; следователно, ал-Хакеем не може да бъде никой друг, освен Аллах: Той знае произхода на всички неща чрез Своите вечни и вечни знания, които никой никога не може да си представи като изложени на изчезване.

"Ал-Хакеем" може също така да означава, че Той е свят, твърде свят, за да направи всичко, което не Го умолява. В Сурат ал-Моминун Аллах казва:

„Какво ?! Мислихте ли тогава, че напразно сме ви създали и няма да ни върнете ?!“
(Коран, 23: 115).

Някои учени са казали, че ал-Хакеем е справедлив в своята оценка, благосклонен в управлението на делата, Онзи, Който е определил мярката на всичко, Който мъдростта е крайният край, Този, Който поставя всичко на правилното си място, Никой не може наистина да оцени мъдростта на Аллах, освен Самия Аллах.

Ал-Хакеем е свободен да търси какъвто и да било личен интерес, нито някой може да възразява срещу нещо, което прави. Ал-Хакеем е украсен с мъдрост и мъдростта е да знаеш най-доброто от нещата чрез най-добрите средства. Най-доброто от всичко е Аллах; така, Той е Абсолютният ал-Хакеем; Той знае всичко чрез най-доброто средство за вечно и вечно знание, знанието, което никой не може да схване, както някога е изчезнало, нито може да има съмнение в това, и никой не може да бъде описан като такъв, освен Аллах.

Някои учени казват, че мъдростта означава да опознаем истината заради себе си и да познаваме доброто, за да действаме по нея. Служител на Аллах, въпреки че неговата част от знанието и потенциалът му може да са малко, такъв недостатък е очевиден в него, когато се сравнява със знанието и силата на Аллах и със знанието и способностите на ангелите. И все пак каквото и количество дадено на човешките същества е доста значимо от означението, което самият Аллах е счел за велик, когато е казал :

"... и на всеки, на когото е дадена мъдрост, наистина е дадена голяма доза доброта"
(Коран, 2: 269).

Авраам се моли на своя Господ за мъдрост, като казва: "Господи! Дай ми мъдрост"
(Коран, 26:83).

Аллах каза следното за Давид (пророк Давид): "Ние му дадохме мъдрост и ясен съд"
(Коран, 38:20). Учените са казали, че мъдростта означава знание.

Знанието може да е или да знаем какво може да съществува без нашия избор или да правим, което е теоретично знание, или може да е знание за това, което може да се случи с нашия избор и правене, което е практическо знание. Теоретичното знание може да бъде или средство за постигане на цел, или може да бъде самоцелно. Средствата, например, могат да бъдат науката за логиката, чието приспадане се определя от това, какви понятия и твърдения човечеството може да схване по начин, който не позволява, освен много рядка граница на грешка.

Що се отнася до това, което се счита за крайна цел, имайте предвид, че нещата могат да бъдат класифицирани в три категории: Те могат или да съдържат форма, или всъщност не би трябвало да съществуват в определена форма, или всеки от тях може да бъде приложим за тях. Това, което трябва да бъде във форма, трябва да бъде или в определена, а науката, която изследва такава част от съществуващото, се нарича естествознание или физика.

Това, което не трябва да бъде определена форма и трябва да бъде под някаква друга форма, науката, която го изследва, се нарича наука на математиката. Що се отнася до другата категория, която изобщо не трябва да бъде в определена форма, науката, която я изследва, се нарича теология.

Що се отнася до третия вид, този, който може да бъде в определен вид или не, науката, която го изследва, се нарича приобщаваща наука и е като знанието за единицата, множествеността, причинителя, изваждането, завършеността или дефицитът. Всичко това попада в категорията на теоретичните знания.

Практическото знание може да бъде или изследване на условията на човека по отношение на собственото му тяло, което се нарича наука за физиологията, или неговите условия с членовете на неговото домакинство, което се нарича наука за домашното управление, или неговите условия (връзки с, връзка ...) с останалия свят, което се нарича политическа наука.

Човекът, който олицетворява мъдростта в ежедневно си поведение сред хората, е Пратеникът на Аллах в знак на този стих на Сурат Али-Имран:

„Със сигурност Аллах даде полза на вярващите, когато Той възкреси сред тях Пратеник помежду си, като им казваше Неговите знамения и ги пречистваше и учеше Книгата и мъдростта, въпреки че преди това те със сигурност бяха в явна грешка“ (Коран, 3: 164).

Мъдростта, що се отнася до слугите на Аллах, е да казва и да прави това, което е правилно, доколкото е възможно в човешки план. Аллах казва в Сурат ал-Бакара,

„ Той дава мъдрост на всеки, който пожелае; и на всеки, на когото му бъде предоставена мъдрост, наистина му е предоставено много добро и никой друг освен разумен разум“ (Коран, 2: 269).

Мъдър човек сред хората е този, който прецизно изчислява сложни неща; той ги овладява и умело ги изпълнява. Мъдростта е най-голямото знание, а нейното величие зависи от величието на това, което се знае, и със сигурност няма нищо по-голямо от Аллах. Всеки, който опознае Аллах, е мъдър, дори ако неговият дял от всички други светски клонове на знанието е най-скромен.

Съотношението на мъдростта на всеки от слугите на Аллах и тази на Аллах е като съотношението на познанието на такъв слуга с това на Аллах и каква огромна разлика е! И какво огромно разстояние е между двете норми на знанието! И въпреки огромната пропаст между двата въпроса, мъдростта се счита за най-ценната от всички видове знания и най-ползотворната и всеки, който е надарен с мъдрост, със сигурност получава много добро.

За да извлече добро поведение от атрибута Ал-Хакеем, изисква един служител на Аллах да бъде мъдър, тоест да направи всичко възможно във всякакви добри дела, които прави, и че състоянието му е угодно на другите, тоест да се основава на следването на заповеди на Аллах и се дистанцира от това, от което Той се е възползвал от нас, за да сме далечни. Той полага изключително внимание при изпълнение на религиозните си задължения, дистанцира се от следването на собствените му прищявки и желания, като се държи далеч от всякаква съмнителна материя.

Пратеникът на Аллах е казал: „Върхът на мъдростта се страхува от Аллах“. Мъдър човек е този, който посочва себе си и който научава за това, което ще дойде след смъртта. Слабият човек е този, който следва собствените си желания и все още иска още повече от Аллах. Пратеникът на Аллах направи много мъдри твърдения в това отношение. Веднъж бедуин дойде при Аллахския пратеник и го помоли да го научи на нещо добро да каже.

Той му каза да каже: "Няма друг бог, освен Аллах, Единственият Бог, който няма партньор; Аллах е велик, по-голям от всичко; Похвалата, голяма част от похвалата, се дължи на Аллах; Слава на Аллах, Властелин на световите; няма сила и сила освен в Аллах, Заслуженият, Мъдрият. " Бедуинът каза: "Всичко това е за моя Господ; какво ще кажете за нещо за себе си ?!" Пратеникът на Аллах го научи да казва: "Господи! Призовавам Те да ми простиш, да се смилиш над мен, да ми дадеш насоки, да ми дадеш добро здраве и да ми дадеш увеличение на издръжката." 8

Що се отнася до това, което някои смятат за притежаващ "мъдрост", всеки, който знае "всичко", без да знае Аллах, не е достоен да бъде наречен мъдър, защото е пропуснал познанието на най-доброто и най-важното от всичко. Този, който познава Аллах, е мъдър човек, дори ако неговият дял от всички останали клонове на знанието е много плитък, дори ако той заеква или не е в състояние да ги усвои. Този, който познава Аллах, е този, чиято реч ще звучи различно от тази на всеки друг, който рядко се отдаде на несериозни въпроси. Напротив, речта му ще бъде всеобхватна и той не търси изчезващ интерес.

48. "Al-Wadood"

Най-прославеният и възвишен е казал:

"И Той е прощаващият, обичащият" (Коран, 85:14).

"Al-Wadood" е атрибут, получен от арабската дума "wudd", която предава значението на любовта и приятелството и се отнася за всички пътища на доброто. Аллах е "ал-Уауод", защото Той обича Своите слуги и те Го обичат; Той казва следното в Сурат ал-Маида:

"О, който вярвате! Който от вас се отвърне от своята религия, Аллах ще доведе хора, които Той обича и които Го обичат, които са смирени пред вярващите и силни срещу невярващите" (Коран, 5: 54).

Условието на истинската любов е, че тя не се увеличава заради лоялността, нито намалява заради отвращението. Ал-Уодуд някога се опитва да покаже любовта си към приятелите си, като проявява знанията си към тях. Човекът "wadood" е този, който ви предпочита над всички останали, който премахва от сърцето ви всяко желание да забележите или да обичате някой друг, освен него.

Ал-Уауод много обича Своите служители, Който се опитва да бъде обичан дори от грешниците чрез прошката си и от цялото Му творение, като ги поддържа и предоставя достатъчно. Праведните слуги на Аллах Го обичат поради познаването на Неговото съвършенство и съвършенството на Неговите качества и поради готовността Му да прощава.

Поради всички тези причини, Ал-Уодуд е Любящият и Любимият. Ако служител на Аллах се потопи дълбоко в дълбините на познанието за съвършенството на Аллах, съвършенството, което кара един слуга на Аллах да обича все повече своя Господ, знанието му ще бъде изкристализирано и той ще намери голямо удовлетворение, докато се покланя. Него съответно. Знанието му за Него ще даде добри плодове и той, слугата на Аллах, ще се превърне в този, който Го обича. Той може също да бъде разбран като Този, който обича Своите слуги и любовта към Който дава добри плодове според степента на любов в сърцето на всеки един от тези, които Го обичат.

Ако някой види чрез сърцето си своя Господ да бъде самодостатъчен, Милостив, Почетен, Всемогъщ, всеки се нуждае от Него, докато не се нуждае от никого или нищо, но въпреки това Той обича Своите слуги и желае най-доброто за тях и дори се опитва да приближи се до тях, като им предоставиш Неговите благоволения ..., такъв човек със сигурност ще бъде благословен с истинско видение и ясна гледка.

Този, който се опитва да моделира поведението си според вдъхновението на този атрибут, трябва да знае, че трябва да обича всички онези, които Аллах обича, като пророците, наследниците на пророците и учените. Той трябва да обича всичко, което Аллах обича и с което е доволен, като постъпки на правда, благочестие, добри дела и примерно поведение с другите.

Такъв човек трябва да бъде състрадателен към всички хора: Той обича да вижда непокорните да се връщат послушно към своя Господ, а праведните да останат непоколебими в правдата си.

Той става състрадателен към всички слуги на Аллах, прощава на онези, които ги злоупотребяват, като е мил с всички хора, особено с неговото семейство и роднини. Записано е, че светият пророк е казал на имам `Али: „Ако искате да надминете тези, които са близки до Аллах, тогава се присъединете към връзките си с онези, които са ги откъснали от вас, дайте на онези, които са ви лишили, и прощавайте на тези кой те греши “.

Атрибутът „Ал-Вадуд“ заслужава от слугите на Аллах, че си пожелават един на друг това, което пожелаят за себе си, и още повече! Те трябва да предпочитат другите пред себе си. Един праведник веднъж каза: „Искам да бъда мост над огъня, след който хората преминават [към небето] невредими“.

Съвършенството на това следване е, че полученият гняв, злоба или вреда не спират никого, който да представи това свойство в поведението си, да не предпочита други хора над себе си и да не бъде добър към тях; по този начин сме научени от нашия господар Пратеник на Аллах. Веднъж му бяха счупени четири зъба и лицето му кървеше, но цялото това неизвикване на злоупотреба, на която беше изложен от ръцете на неверниците, не го попречи да се моли за тях или да им пожелае добро.

Ибн `Абас е цитиран, като казва, че е чул Аллахския пратеник, който току-що е завършил молитвите си, като се моли така: "Господи! Умолявам те за милост от Теб, с което ръководиш сърцето ми, управляваш моите дела, обединяваш моите роднини, и донесе реформа на тези, които отсъстват сред роднините ми. Моля ви за сигурност в Обещания ден, за Рая в деня на вечността, в компанията на близките до вас свидетели, тези, които се кланят и простуват, които изпълняват обещанието си ..., защото със сигурност Ти си Най-милостивият, Състрадателният. "

Относно обяснението на стиха, който казва: "... за тях Аллах ще роди любов" (Коран, 19:96), споменатата тук "любов" означава, че Аллах ще накара Своето творение да ги обича, т.е. Той ще накара Своите служители да изпитват любов и обич за своя сметка. Подкрепата на това обяснение е традиция, в която Пратеникът на Аллах казва: „Ако Аллах обича един от своите слуги, той призовава Гавриил да му каже, след което Гавриил обича този човек, затова той призовава жителите на небето да кажат: „Аллах обича така и така; затова и вие трябва да го обичате, "след което жителите на небето отговарят на него утвърдително. Така любовта към него ще бъде разпространена сред жителите на земята."

49. "Ал-Маджид"

Аллах е казал:

"Милостта на Аллах и Неговите благословения да бъде върху вас, Охл ал Байт (Хората от дома на пророка); със сигурност, Той е хвален, прославен" (Коран, 11:73).

На език майд е слава; когато се комбинира с добри дела, ще бъде засилен собственият престиж на човек, така че той ще бъде наречен славен. Той също така предава значенията на мъжествеността, щедростта, откритостта и благодатното поведение.

„Al-Majeed“ означава обща чест или изобилие от богатство. Човек, който е непреодолим, е изключително щедър. Ал Маджед е прославен до голяма степен на Прослава поради собствените си заслуги, качества и действия. Той е велик и в своите качества, красив в своята сила и власт. Ал Маджед има най-голямата граница на славата; Неговото благоволение е голямо. Ал-Маджид е великият, Този, чийто статут е Възвишен, Който е най-благодарен.

Статутът му е огромен, чието благоволение е голямо. Той е почитан, чиито действия са красиви, Който е щедър в даването. Ал-Маджид предоставя Своите благоволения на всички останали, Който е прославен заради действията си, Който е възхвален от Своето творение поради Неговото величие. Той единствен има свършената Чест, необятното царство от незапомнени времена, Този, Който не разочарова никого, Чиято воля винаги се изпълнява. Чия чест не е спечелена, чиито действия никога не се гнусят, чието благоволение е красиво, кой дава най-щедро ...

Всички значения на свършената и всеобхватна слава винаги се предават на Аллах и всичките заедно са само капка в океана на Неговата Слава. Славата е привързана и към Неговите пророци, към наследниците на последните и към моджахидин.

Аллах е описал Светия Коран като величествен, казвайки: "Каф. Кълна се в Ал-Коран ал-Маджид ..." (Коран, 50: 1). Светият Коран се формира поради изобилието от богатство от знания, етика и възвишени цели, които съдържа и поради ползите, които съдържа; затова е полезно за човека както в живота на този свят, така и в бъдещия живот.

Този, който олицетворява в поведението си същността на този атрибут, трябва да бъде благодарен при всякакви обстоятелства и най-културен.

50. "Al-Ba`ith"

Аллах е казал:

„И часът идва; в това няма никакво съмнение и Аллах ще възкреси онези, които са в гробовете“ (Коран, 22: 7).

"Al-Ba`ith" е атрибут, езиково извлечен от bai`th, което означава: възбуждащо или стимулиращо действие, нещо, което раздвижва някого за действие, изпращането на някого, излизане в търсене на отмъщение или просто събуждане на някого. Това също

означава изпращането на войник на война: bai`th означава армия. Това също означава да върне живота на мъртвите.

Думата "al-Ba`ith" носи повече от едно значение:

- 1) Всемогъщият ще върне своето творение в живота на Страшния съд, както е посочено в цитирания по-горе Сурат ал-Хадж.
- 2) Той изпраща пратеници до Своите слуги: В Сурат ал-Нал Той казва: „И със сигурност ние възкресихме във всеки народ пророк“ (Коран, 16:36).
- 3) Той възлага на своите служители да изпълняват конкретни задачи, създавайки импулсите и мотивациите в тях.
- 4) Той изпраща помощ на Своите служители, които се нуждаят от нея, и помага на грешниците, като приема тяхното покаяние.

Ал-Ба`ит възкресява тези в гробовете, раздвижва нещата в движение, предизвиква решителност, проявява познанието за неизвестното, връща слугите Си към живот, възкресява творението му в Страшния съд, който записва какво скриват гърдите. Ba`th е животът по-долу.

Този, който знае истинското значение на възкресението, знае истинското значение на този атрибут. Повечето хора имат множество общи погрешни схващания и нееднозначни предположения за това. Те си въобразяват, че смъртта е краят на всичко и че възкресението започва ново творение от нищото, точно както е започнало първото творение. Вярата им, че смъртта е краят на всичко, със сигурност е погрешна, защото ние научихме от изучаването на суната, че гробът е или огнищна яма или парче от Рая.

Мъртвите са или щастливи, или нещастни. Щастливите, като мъчениците, не са мъртви; по-скоро Аллах казва следното за тях в Сурат Али-Имран (семейството на Амрам):

"И не смятайте тези, които са умъртвени по пътя на Аллах като мъртви; не! Те са живи, които получават храна от своя Господ, радвайки се на онова, което Аллах им е дал от Своята благодат, и се радват заради тези, които, (оставайки) зад тях, все още не са се присъединили към тях, че няма да се страхуват, нито ще скърбят "(Коран, 3: 169-170).

Мизерните също живеят, водят нещастен живот. Поради тази причина веднъж Аллахският пратеник се обърна към последния след битката при Бадр, като каза: „Намерих онова, което Господ ми обеща, че е истината; ? " Той беше попитан: „Как можеш да се обърнеш към хората, превърнали се в смрад?“. Той отговори, като каза: "Не ме чувате по-добре от тях, освен че не могат да ми отговорят."

Ал-Ба`ит е и Онзи, Който вдъхновява решимостта в сърцето на хората да предприемат високи цели на бойните полета на джихада и да се пречистват. Ал-Ба`ит насажда

волята да се издигне до възвишени начинания, Който премахва от сърцето ви злите шепоти, Който чисти най-съкровената съвест от скрупули и пречиства делата от нечистотии. Той изпраща пратениците си да предадат заповедите Му:

„Аллах възкреси пророците като носители на весели известия и като предупредители“ (Коран, 2: 213).

Той оживява мъртвите:

„Тогава те възкресихме след смъртта ти ...“ (Коран, 2:56).

Събужда онези, които спят, като събужда отново телата си:

„Той е Който взема душите ви през нощта (докато спите) и Той знае какво придобивате през деня, тогава Той ви издига там, за да може да бъде изпълнен определен срок, тогава при Него е вашето завръщане, тогава Той ще уведомявам ви какво правите“ (Коран, 6:60).

Слава тогава на Него, че възкресява мъртвите и записва какво скриват гърдите.

Темата за байат се споменава в много места на Свещения Коран; това са някои от тях:

Със сигурност възкресихме във всеки народ пророк, който казва: Покланяйте се на Аллах и се отклоняваме от Сатана. Така че имаше някои от тях, които Аллах напътстваше, а имаше и други, срещу които се дължеше грешка; следователно, пътувайте по земята и станете свидетели какъв беше краят на онези, които отхвърлиха [Нашите знаци]. (16:36) И по време на част от нощта се молете Тахаджуд отвъд онова, което е върху вас, за да може вашият Господ да ви издигне до положение на голяма слава. (17:79)

След това ги възкресихме, за да можем да установим коя от двете страни е била в състояние най-добре да изчисли времето, през което са останали (заспали). (18:12)

Тези, които не вярват, мислят, че никога няма да бъдат възкресени. Кажете: Да! От моя Господ! Вие със сигурност ще бъдете възкръснали, тогава със сигурност ще бъдете информирани за това, което сте направили, и това е лесно за Аллах. (64: 7)

Частта от вдъхновението, която един служител на Аллах може да извлече от атрибута ал-Ба`ит, е неговото знание, че една душа първо няма познание за нищо, подобно на тялото. Аллах казва следното в Сурат ал-Ана`м:

"Той ли е умрял тогава? Ние го върнахме към живота и създадохме за него светлина, при която той ходи сред хора като този, който е в пълна тъмнина, от която той никога не може да излезе? Така че това, което направиха, беше направено прилично на невярващи" (Коран, 6: 122),

И в Сурат ал Нал Той казва:

„Той изпраща ангелите с вдъхновението със Своята заповед към когото пожелае от слугите Си, като казва: Предупреждавайте, че няма друг бог, освен аз; затова внимавайте (за вашия дълг) към мен“ (Коран, 16: 2).

Ако служител на Аллах се стреми трудно да се научи, той ще изглежда така, сякаш е вдъхнал нов живот в душата си след смъртта му, и ако се стреми да научи невежите, той ще бъде сякаш е върнал душите им към живот след смъртта им.

51. "Ал-Шахид"

Аллах е казал:

"Не е ли достатъчно по отношение на вашия Господ, че Той е Свидетел на всичко?" (Коран, 41:53).

Според Mu`jam maqayees al lugha от Ибн Фарис, темата за глагола shahida, видял, станал свидетел или свидетелствал, показва, езиково, присъствие, знание и разпространение на такова знание. Атрибутът „Ал-Шахид“ е извлечен от свенливостта, [окото] свидетели и изисква познание чрез наблюдение: Аллах е ал-Шахид, защото Той присъства и наблюдава всички същества, които е създал и които Той ще създаде по всяко време и на всяко място и Той е напълно наясно с такива същества; "... и Той е с вас, където и да сте."

Ал-Шахид е превъзходен на Ал-Шахид, Свидетелят. В своя труд Тадж ал-Ароос, ал-Зубайди е посочил, че ал-Шахид е един от атрибутите на Аллах, което означава: "Този, който е верен в Своя свидетел и от чието знание изобщо нищо не избягва." Неговото знание е най-върховното по отношение на всички очевидни въпроси, всички неща, които трябва да се наблюдават и да бъдат свидетели. Светият Коран посочва следното в Сурат Али-Имран:

"Аллах свидетелства, че няма друг Бог освен Той" (Коран, 3:18).

Ал-Шахид знае и проявява знанията за това, което Той знае, към избрана група измежду най-искрените и верни служители. Аллах е доказал, че е едно чрез всичко, което е създал. Ал Шахид е винаги присъстващ; от Неговото царство изобщо нищо не може да отсъства; всичко е включено в царството на Неговото царство. Обръщайки се към Пратеника, Аллах казва следното в Сурат ал Ниса ' :

"... и ние сме ви изпратили (О Мухаммед!) на човечеството като пророк, и Аллах е достатъчен като Свидетел (на това)" (Коран, 4:79).

Тоест, Аллах е достатъчен като Свидетел на всички хора относно истинността на вашето послание: Той свидетелства, че вие сте Неговият Пратеник, който няма пълен контрол над Своите служители. В Сурат ал-Ана`м той казва: "Кажете: Кое е най-тежкото в свидетелството? Кажете: Аллах е Свидетел между вас и мен" (Коран, 6:19),

тоест трябваше да го перифразираме, „Попитайте ги: Кой е най-големият свидетел? Кажете: Аллах свидетелства по отношение на вас и на мен“. Аллах заповяда на Пратеника си да попита невярващите: "Чие свидетелство е най-голямото и най-точното?"

Тогава Той му нареди да им каже, че най-голямото е свидетелството на изявлението на Един, чийто не дава възможност за лъжа или грешка. Свидетелството, тоест шахада, на Всемогъщия е от три вида:

1) Собственият му разказване на хората в Книгата Му, че Той е изпратил пророка като свой Пратеник;

2) Неговата собствена подкрепа за Неговия Пратеник по многобройни начини, най-големият от които е Светият Коран, който е вечното научно и рационално чудо. На практика е доказано, че всички хора, взети заедно, не могат да създадат глава или стих като него;

3) свидетелството на разкритите по-рано божествени книги и факта, че пратеници преди него вече са донесли радостните известия за неговото Пророчество.

В Сурат Юнус Великият Коран казва:

„Следователно Аллах е достатъчен като Свидетел между нас и вас, че ние не бяхме наясно с вашето поклонение (на нас)“ (Коран, 10:29).

Може да се перифразира по този начин: Аллах е достатъчен като Свидетел, политеисти и като съдия между нас и вас, защото Той е напълно запознат с нашето състояние и вашето, и ние не бяхме доволни от вашите собствени партньори с него. В Сурат ал-Тауба Всемогъщият казва:

"... Аллах и Неговият Пророк ще станат свидетели на вашите дела, тогава ще бъдете върнати на Този, Който познава невидимото и видяното, тогава Той ще ви информира за това, което сте направили" (Коран, 9:94) , тоест Той знае какво криеш или проявяваш, какво скриваш или разкриваш.

Всемогъщият е повтарял фразата `` Алим ал гхайб вал шахада ' , Този, който познава невидимото и видяното, около десет пъти; сред тези справки са следните:

... Неговото е царството в деня, когато тръбата е взривена, [и той е] Този, който познава невидимото и видяното, и Той е Мъдрият, Осъзнаващият. (6:73)

Този, Който познава невидимото и видяното, Великият, Всевишният (е Той). (13: 9)

Този, Който познава невидимото и видяното, така може да се възвиси над това, което те свързват (с Него). (23:92)

Такъв знае невиджаното и видяното, Могъщия, Милостивият. (32: 6)

Кажи: О, Аллах! Родоначалник на небето и земята Който познава невиджаното и видяното! Съдите между слугите си по това, в което се различават. (39:46)

Той е Аллах, освен когото няма друг бог, Онзи, Който познава невиджаното и видяното; Той е благодетелният, милостивият. (59:22)

Кажете: (Що се отнася до) смъртта, от която бягате, тя непременно ще ви надмине, тогава ще бъдете изпратени обратно на Този, Който познава невидимото и видяното, и Той (след това) ще ви уведоми за всичко, което сте направили. (62: 8)

Вярващият народ, нацията, която вярва в Мохамед като пратеник на Аллах, винаги помни, че неговият Господ, Аллах, е Свидетелят над него, а също така е и страна на свидетелството във всяка област. Нейният Господ е казал следното за него:

„Така сме ви направили среден (справедлив) народ, за да можете да бъдете носители на свидетелство за хората и за да може Пратеникът да бъде носител на свидетелство за вас“ (Коран, 2: 143).

52. "Al-Haqq"

Аллах е казал:

Аллах е Истината и Той дава живот на мъртвите и Той има власт над всички неща. (22: 6)

Един от атрибутите на Аллах е "ал-Хак", Истината. Неговото съществуване е доказано вярно и същото е Неговата Божественост. Той прави истината да се проявява чрез силата на Неговите думи, Който подкрепя онези, които Той обича чрез Своите знамения. Аллах е Истината, ал-Хак, който е достоен да бъде обожаван, Който винаги е там и Който никога не изчезва, Чието присъствие е доказано, че винаги е било, от незапомнени времена, и завинаги - дори преди времето и над времето.

Неговото присъствие е реалност, стояща от само себе си, и няма съществуване освен чрез Него и от Него и Той никога не се движи и е над движение или нещо физическо или материално. Той позволява истината да се прояви. Той създава всичко, както му диктува мъдростта. Той присъства по начин, който не позволява на Него да липсва, нито да е различен, нито изчезващ. Всичко, което съществува, е от Него, а за Него е неговият краен край.

"Al-Haqq" е антитеза на фалшивостта. Според една традиция, Пратеникът на Аллах е казал: "Лаббайка Хакан Хака!" това е: "Ето ме, истинно, о истинен, тук съм, в послушание на Теб! Ето ме, о, антитеза на лъжата!" Със сигурност Той е истината извън всякакво съмнение. Аллах е казал: „Товага те са изпратени обратно към Аллах, техния Учител, истинският“ (Коран, 6:62).

Той също е казал:

Това е така, защото Аллах е Истината и това, което те призовават освен Него, е лъжа. (31:30) И Аллах ще покаже истината да бъде истина чрез думите Си. (10:82)

Неговото обещание е самата истина; Той каза в това отношение: Със сигурност обещанието на Аллах е вярно. (31:33)

Всеки път, когато Пророкът правеше тахаджуд през нощта, той щеше да каже: "Господи! Цялата похвала се дължи на Теб! Ти си Господ на небето и на земята и на всичко в тях! Всяка похвала се дължи на Теб! Ти си този, който поддържа небето и земята и всичко в тях! Ти си истината; твоята реч е истината; обещанието ти е истината; срещата с теб е истината; раят е истината; адът е истината; часът [на съд]] е истината! Господи!

На Теб съм се подложил; в Теб съм вярвал; на Теб разчитах; при Теб се върнах; заради Теб съм оспорил с другите, основавайки се на Твоята истина, арбитражах; така, умолявам Те да простиш миналите ми грешки и бъдещите ми, какво съм скрил и какво съм проявил! Ти си мой Господ! Няма друг бог освен Теб! "

53. "Ал-Уейкъл"

Аллах е казал: "... и се доверявайте на Аллах, а Аллах е достатъчен като закрилник" (Коран, 4:81, 33: 3).

"Ал-Уейкъл" е едно от атрибутите на Аллах, тези атрибути, които свързват всеки, който ги повтаря доста често, осъзнавайки значенията им, с градините на Аллах, Истината, Който има цялата красота, съвършенство и слава. Ал-Уейкъл е Постоянният, Този, Който се е заел да осигури храна за своите слуги.

Той и само Той поема всички дела на тези, които са под Неговата опека, под Неговата грижа. Според езиковедите „ал-Уейкъл“ е този, на когото всички дела са поверени да управляват, Който осигурява на Своите служители всичко, от което се нуждаят. С други думи, Той се грижи за всичко. Ал-Уейкъл доброжелателно се грижи за благочестивите си слуги. Той е този, към когото се отнасят всички дела, Който изявява истината; така, който разчита на Него, ще бъде самодостатъчен, и който търси достатъчност от Него, ще бъде независим и доволен.

Служите на Аллах са му поверили делата си и са разчитали на Неговото благоволение поради неспособността им да постигнат това, което искат да постигнат, спрямо неговата собствена способност да го направи: Той се грижи за условията на Своите служители, Който ги управлява, както желае. , Тези, които Го познават, ще Му поверят да се справя със собствените си дела.

Той със сигурност е единственият, Който наистина се държи със слугите Си, както пожелае. Ако някой от Неговите служители Му повери да се справя със собствените си дела, Той прекрасно ще му спести трудностите на всяка задача и ще му предостави

повече, отколкото дава на другите; Той дава достатъчно на тези, които разчитат на Него. Той се грижи за делата на Своите служители. Той инициира даването на човека, без последният да Го е поискал, и Той даде на човека всичко необходимо. Всеки път, когато човек се моли за Него, той насочва вниманието си към него и красиво се грижи за него. Ако остане на правия път, Той ще запечата делата си с красотата на попечителството си.

В езиково отношение вълната е тази, на която човек разчита; така че, затова се казва, че този, който разчита на Аллах, ще разбере, че Аллах му е достатъчен, що се отнася до издръжката и делата му, така че той разчита на Него и само на Него и зависи от никого освен от Него. Събуждането на някой друг е човекът, който ефективно го представлява или прави от негово име онова, което е неспособен да направи.

В Сурат Худ Аллах се обръща към своя пратеник Мохамед, като казва : „Ти си само предупредителен, а Аллах е пазител над всички неща“ (Коран, 11:12) , тоест „Вашата отговорност е просто да предадете Посланието, предупреждавайте за тежките последици от отхвърлянето му, приканвайте хората да го приемат, докато Аллах управлява делата на Своите слуги и наблюдава над тях, нещо, което не е нужно да правите, тъй като това е отговорност на Твореца към Неговите създания, и това не е предмет, който трябва да се преподава или предава. "

Разказвайки приказката за Ya`qoob (Яков) и неговите синове, Всемогъщият казва в Сурат Юсуф (Йосиф): „И когато му дадоха обещанието си, той каза: Аллах е Този, на когото се уповава по отношение на това, което казваме "(Коран, 12:66).

В Сурат ал-Ахзаб Всемогъщият се обръща към своя пратеник Мохамед, казвайки: "Господарят на изток и на запад; няма друг бог освен Той; затова го вземете за закрилник" (Коран, 73: 9).

Адресът тук се повтаря два пъти до Пратеника на Аллах; следователно, Пратеникът на Аллах доста често си спомняше своя Господ, ал-Уакил ал-Хафиз, като напомняше на своите другари и последователи никога да не пренебрегват споменаването на този Милостив атрибут по време на проблеми, трудности и страдания.

Пратеникът на Аллах веднъж каза: „Как да се чувствам щастлив, като знам, че онзи, натоварен с духането на рога (т.е. архангел Израфил), е взел рога и е наведе челото си, като слуша заповедта да го издуха?“ Неговите спътници го попитали: "Тогава какво да кажем, Пратеник на Аллах?" Той каза: "Кажете: `Хасбуна Аллах ва ни` мал-Вейкъл (Аллах ни е достатъчен; Велик е пазителят)!"

Пратеникът на Аллах се молеше на своя Господ, Ал-Уейкъл, при всеки случай, казвайки: "Господи! Умолявам те да не ми разрешаваш да разчитам на себе си, дори и за мигването на окото, което със сигурност трябва да загина. " Според една от традициите на qudsi, Всемогъщият, обръщайки се към Неговия Пратеник, казва: „Ти си Мой слуга и Пратеник, а аз те нарекох ал-Мутавакил [онзи, който се уповава и разчита

на своя Господ];“ следователно на Аллах Пратеника беше заповядано от своя Господ да направи това; т.е. винаги да разчитаме на Него.

В Сурат Али-Имран, Той казва, "... така че след като сте решили, доверете се на Аллах; със сигурност Аллах обича онези, които се доверяват (на Него)" (Коран, 3: 159), това е, "След като се консултирате с вашите другари по даден въпрос, трябва да разчитате на Аллах, когато го изпълнявате, и да се доверите на Неговата помощ и помощ, защото Той е Ал-Уейкъл и Той е вашият пазител." Аллах обича Своите слуги, които се обръщат към Него и разчитат на Него, при условие че полагат малко усилия и изчерпват наличните за тях средства.

Аллах направи своя Пратеник пример за подражание, за да подражава на уповаването на своя Господ, защото Аллах нареди на вярващите Му слуги да бъдат сред онези, които разчитат на Него. В Сурат Юсуф той казва: „Съдът е само на Аллах; на Него разчитам, а на Него нека разчитат тези, които са надеждни“ (Коран, 12:67).

В друг стих от същата глава той казва: „И каква причина не трябва да разчитаме на Аллах, и Той наистина ни е ръководил по нашите пътища? И със сигурност бихме търпели с вашето преследване и с търпение. Аллах трябва да разчита“ (Коран, 14:12).

В 39:38 четем: „Кажете: Аллах ме е достатъчен; на Него разчитат силните“ (Коран, 39:38).

Този, който избере Аллах за свой пазител, е този, който също трябва да пази интереса на Аллах към собственото си аз, като спазва правата и задълженията му и каквото и да е поискал от него, така че трябва да бъде противник на собствения си ден, злонамеряващ злото и нощ, без да отслабва нито за миг, нито да закъснява дори за мигване на око.

54. "Ал Кавай" и 55. "Ал Матейн"

Всемогъщият е казал:

"Със сигурност Аллах дарява храна, Господ на силата, силен" (Коран, 51:58).

"Ал Кавайи" и "Ал Матейн" са две от атрибутите на Аллах и се споменават в такъв ред. Те споделят същото основно значение.

Лингвистично, „ал-Qawīyū“ се извлича от qawwa, сила, сила, могъщество, способност и т.н. Той е в лексикони, показващи силата срещу слабостта. Силата в този смисъл описва пълна и съвършена сила. Тъй като е много силен, Аллах има най-съвършената и абсолютна мощ и съвършенство; Той каза:

"... със сигурност вашият Господ е Силният, могъщият" (Коран, 11:66).

"Ал-Кави" означава: Онзи, чиято сила е неограничена и пред Когото силата на Неговия враг джуджета, както и величието на всеки, държан като голям. Аллах е предоставил

на ангелите силна сила, при която един ангел, например, може да изкорени планина или да обърне градовете с главата надолу. И все пак такъв ангел, или подобен на него, се страхува от Аллах и Неговата Мощност, трепери от страхопочитание от страх от Неговото величие.

Ал-Кавай е онзи, чиято сила и величие са свършени: Той покорява и не е покорен; Той помага и не му се помага; Неговата Мощност е по-голяма от силата на всеки друг. Казано е също, че Той никога не изпитва никаква слабост в себе си, в своите качества или в действията си и силата Му е показателна за неговата пълна Сила.

Има много курански стихове, които описват Аллах като Силния; сред тях са следните,

О са имали само онези, които са несправедливи, когато са свидетели на наказанието, че властта е изцяло на Аллах и че Аллах е тежък в изискването (зло)! (2: 165)

И защо не казахте, когато влязохте в градината си: „Така е Аллах угоден; (18:39)

Що се отнася до `Ad 9 , те бяха несправедливо горди в земята и казаха:" Кой е по-силен от нас? " Не видяха ли, че Аллах, Който ги е създал, е по-силен от тях и че те отрекоха знаменията ни? (41:15)

Когато разберем цитираните по-рано славни стихове, ще открием атрибута „ал-Кавай“, съществуващ в 8:52 и 40:22, като този, който е тежък в изискването на зло. Седем пъти атрибутът "al-Qawiyyu" е комбиниран с атрибута "al-' Azeez "; силата не е подходяща, с изключение на тези, които са почетни. Силата е придружена от тежест.

Коренната дума, матана, конотизира солидността с разширение и разширение. Може да се прилага върху твърда скала или да се извърви разстояние. Ал Матейн е Ал Кавай, Силният, Който може да прави каквото си поиска, Който не се нуждае от армия, за да наложи своята власт. Не се нуждае от помощ, нито от поддръжници, нито от помощници. Почивайте надеждата си на никого освен Него. Ал-Матин е онзи, чиято сила може да е свършена; нищо на небето и на земята не може да застане на пътя Му. Той е Аллах, Който засяга волята Му, чиято Сила е вечна; Той засяга всичко, но нищо не може да Го засегне.

56. "Ал-Валий"

Аллах е казал: „Аллах е пазителят (ал-Валий) на вярващите“ (Коран, 2: 257). Ал-Валий обозначава близост, близост, човек, който може да бъде съюзник, съсед, настойник, роднина и пр. Това също означава поддръжникът, любимия човек.

Аллах е казал: „Аллах е пазител на вярващите“ (Коран, 2: 257). Цитирайки Юсуф, Той каза: „Ти си моят пазител в този живот и в живота по-долу“ (Коран, 12: 101). Цитирайки вярващите, Той каза: „Ти си наш покровител; затова, помогни ни срещу невярващите хора“ (Коран, 2: 286) и „Тогава те се връщат обратно при Аллах, техния Учител, Истинският "(Коран, 6:62). Той също така е казал: „Това е така, защото Аллах е защитник на вярващите и защото невярващите няма да имат защитник“ (Коран, 47:11).

Аллах е пазител на Своите служители. Добрият слуга на Аллах също е негов приятел. Извисеният е казал: „Със сигурност приятелите на Аллах няма да се страхуват, нито ще скърбят“ (Коран, 10:62). Думата "waliyyu" едновременно предава значенията на господар и роб, поддръжник, съсед, братовчед, съюзник, пазител ... Общият знаменател в значението на всички тези конотации е близостта. "Валий" е този, който е близо до някой друг физически и образно.

Всемогъщият е казал: "Awla laka fa awla" (Коран, 75:34): По-близо до теб (е унищожението) и по-близо, ясно предупреждаващо значение: "То (разрушението) се приближи до теб и това срещу което съм ви предупредил, че почти ви достига, следователно, пазете се! "

Това доказва, че основната дума на този атрибут е произлязла от близост и това значение се среща в случай на роб, поддръжник, братовчед, съюзник или пазител. Във всички тези случаи има ситуации, които изискват близост, необходима за близост и комуникация. Ако това се докаже, това, че е Ал-Валий от Своите служители, е показателно за това, че Той е близо до тях.

Всемогъщият е казал: "... и Той е с вас, където и да сте" (Коран, 57: 4).

Той също каза:

... и ние сме по-близо до него от жизнената му жилка. (50:16) Никъде няма таен съвет между три души, освен че Той е четвъртият им. (58: 7)

Който повтори това свойство, осъзнавайки големите му значения, трябва да бъде приятел на Аллах. Всеки приятел на Аллах също е приятел на хората, слугите на Аллах. Той се грижи за тях, управлява делата им и т.н. Аллах казва: „Вярващите мъже и жени са пазители един на друг“ (Коран, 9:71).

Който се стреми да бъде близо до Всемогъщия, ще Го намери желаещ да бъде и негов приятел, и който се отвърне от Аллах, Аллах ще се отвърне от него, а Сатана ще го посрещне с отворени обятия.

57. "Ал-Хамед"

Всемогъщият е казал: "О хора! Вие сте тези, които се нуждаят от Аллах, докато Аллах е самодостатъчният, хваленият" (Коран, 35:15).

Коренната дума на „ал-Хамед“ е hamd, което означава: похвала, нещо по-общо от това да благодарим. Ал-Хамед също е Ал Мамоуд, похваленият. Аллах е Ал-Хамед поради възхвала на собственото си Аз от незапомнени времена, а също и поради това, че слугите Му го хвалят.

Неговите качества, като Неговото битие прославено и възвишено, се дължат на факта, че тези, които споменават неговия атрибут, го прославят и възвишават. Хамд в този контекст означава изброяване или опит за изброяване на качества на

съвършенството, замислени от тези, които Го хвалят. Ал-Хамед ви дава успех и ви поздравява за това; Той заличава греховете ви и не ви смуцава, като ги излагате. Той е възхвален поради своите заслуги.

Онзи, чиито убеждения, поведение, реч и действие са похвални, се нарича хамед. Такова описание е подходящо само за Аллах Пратеника и онези, чиито редици са близки до него от пророците на Аллах, както и други, като приятелите на Аллах и учените. Всяко едно от тях е омразено по отношение на своите убеждения, поведение, дела и изявления.

58. "Ал-Мухси"

Аллах е казал: „За да може той да установи, че те наистина са предали посланията на своя Господ, и Той обхваща това, което е с тях, и Той записва броя на всички неща“ (Коран, 72:28).

Основната дума на "Ал-Мухси" е ихса ", което означава: броене или изчисляване. Лингвистично това означава също да се толерира или да може да се справи. Използва се и за описване на тракт от земя, където има голямо количество камъчета или камъни.

Аллах е ал-Мухси, Който брои това, което правим, и го чете за Деня, когато Го срещнем, тоест Съдния ден, денят на хиаб, счетоводството или разчитането, денят на награда или наказание. Ал Мухси знае всички точни и дребни въпроси, тайните на това, което е постановено; Той вижда онова, което е видимо и напълно знае какво е скрито.

Той брои делата на послушание към Него, знае всичко, брои дъха ни и е запознат с нашите инсинуации. Неговите познания за всички съществуващи същества, когато се движат наоколо или когато са неподвижни и с всичките си дела и дела.

Значението и производното на този атрибут съществуват на няколко места; Ето няколко примера:

Със сигурност Той има всеобхватни познания за тях и ги е номерирал (изчерпателно) номериране. (19:94)

Със сигурност ще дадем живот (обратно) на мъртвите и запишем какво са изпратили преди и какво оставят след себе си и всички неща сме взели предвид в ясна книга. (36:12)

И сме записали всичко в книга. (78:29)

59. "Ал-Мубди"

Аллах, славата и възвишението са Него, каза,

"... както сме създали първото творение, така ще го възпроизведем, обещание (обвързващо за нас); със сигурност ще го изпълним" (Коран, 21: 104).

И "ал-Мубди", и "ал-Му`ид" са сред атрибутите на Аллах и повечето от тези, които са ги обсъдили, са се занимавали с тях съвместно.

В Сурат ал-А`раф четем следното:

„Кажете: Господ мой се е възползвал от правосъдие и изправя лицата си изправени при всяко молитва и се призовавайте към него, като бъдете искрени към Него в послушание;) "(Коран, 7:29).

И в Сурат ал Нам четем:

"Или кой произхожда от творението, след това го възпроизвежда и Кой ви осигурява поддръжка от небето и от земята? Има ли бог с Аллах? Кажете: Носете си доказателство, ако сте истински" (Коран, 27:64).

В Сурат ал-Анкабут четем този стих:

„Кажете: Преминете по земята и вижте как Той прави първото творение, тогава Аллах създава последното творение; със сигурност Аллах има власт над всички неща“ (Коран, 29:20).

Сурат ал-стая споменава тези атрибути на две места:

Аллах произхожда от творението, след това Той го възпроизвежда, тогава при Него ще бъдете върнати. (30:11) Той е Който произхожда от творението, след това го възпроизвежда и това е лесно за Него, а Неговите са най-възвишените Атрибути на небето и земята, а Той е могъщият, Мъдрият. (30:27)

В Сурат ал-Бурудж четем: „Със сигурност Той е Който произхожда и възпроизвежда“ (Коран, 85:13).

В езиково отношение коренната дума на този атрибут означава да започнете, започнете, инициирате и други подобни. Аллах започва, започва, посвещава, създаването на всички същества и Кой ги създава. В Сурат Саба четем следното: "... лъжата ще изчезне и няма да се върне" (Коран, 34:49). Този стих може да бъде перифразиран по този начин: "Какво може да даде фалшивост и какво може да върне обратно?"

Ал-Мубди е създал Космоса без предходен модел, Който е създал всички светове по перфектен начин, Кой е посветил даването и помощта на Своите служители, доказвайки Себе Си като най-доброто, на което може да разчита.

Този, който помни атрибута „Ал-Мубди“, трябва да търси прошката си винаги, когато го помни и винаги да бъде внимателен, докато се моли за Него.

60. "Al-Mu`eed"

Аллах е казал: „Със сигурност Той е Който произхожда и възпроизвежда, и Той е Прощаващият, Любящият“ (Коран, 85: 13-14).

В езиково отношение коренната дума на този атрибут означава: да се върна, да се върна назад. Предполагаме по този начин: "Господи! Умоляваме те да ни върнеш в твоя дом", тоест да се върнем в Ка`бата, след като я посетихме или след като сме били там. Човек, който е мюид, е този, който знае познати въпроси / теми и т.н. Ал-ма`д означава: Съдният ден. Според една конкретна традиция, Пратеникът на Аллах е казал, казвайки: "... и да направя обиталището си на отвъдното добро, защото към него ще се върна".

Разказва се, че Гавриил попитал веднъж Аллахския пратеник: "Мухаммед! Имаш ли носталгично чувство за родното си място, към родината си ?!" Той му отговори утвърдително, след което Гавриил цитира коранския стих, казвайки: „Най-сигурно онзи, Който е обвързал Корана с вас, ще ви върне до местоназначението“ (Коран, 28:85).

Ал-Му`ид връща живота на мъртвите. Той събира всички същества за Страшния съд заедно, вдигайки завесите от тях и ги награждава или наказва, всяко според това, което е казал и направил. Той ги опитва как са се справили с благословиите, които Той им е дал. Аллах ще доведе до изчезване на всички неща (същества и неодушевени предмети), тогава Той ще ги върне отново в съществуване:

„Кажете: Този, Който ги е създал в началото, ще им върне живот и Той е познавател на цялото творение“ (Коран, 36:79).

Трябва да се върнем към Аллах относно всичко и трябва да имаме предвид, че Аллах ни е създал, когато изобщо не сме били нищо; Той определя съдбата ни.

61. "Ал-Мухи"

Аллах е казал: "Аллах дава живот и причинява смърт. Аллах свидетелства каквото и да правите" (Коран, 3: 156).

Аллах със сигурност носи живот на телата, когато отново се присъедини към тях. Ал-Мухии създава живот и го предоставя на всеки, който пожелае. Той създава хората от нищото, после ги връща към живота, когато Съдният ден наближи след смъртта им.

Той внася живот в сърцето на тези, които познават чрез светлината на Неговото знание:

"Той ли е умрял тогава, ние го възкресихме към живота и направихме за него светлина, при която той ходи сред хора като него, чието подобие е на този, който е в пълна тъмнина, от която не може да излезе?" (Коран, 6: 122).

Аллах дава живот на сперматозоидите и на съсирека, наподобяващ пиявица. Той кара дъжд да се излее от облаците, за да доведе живота си по този начин към мъртва земя.

Позоваванията на Аллах, който връща живота на мъртвите, са многобройни в Светия Коран; Ето някои от тях:

Затова казахме: Ударете го (мъртвия труп) с част от него (жертвата на кравата); по този начин Аллах оживява мъртвите и Той ви показва знаменията си, за да разберете. (2:73)

Аллах дава живот и причинява смърт, а Аллах вижда каквото и да правите. (3: 156)

Кажете: О хора! Със сигурност аз съм Пратеник на Аллах за всички вас, [Пратеник] на Него, на когото принадлежи царството на небето и земята; няма бог, освен Той; Той въвежда (същества / неща) в живота и причинява смърт; следователно, вярвайте в Аллах и в Неговия Пратеник, умми пророка, който вярва в Аллах и в Неговите думи, и го следвайте, за да можете да вървите по правилния път “(Коран, 7: 158).

Аллах е царството на небето и земята; освен Аллах нямате нито пазител, нито помощник. (2: 107)

Той дава живот и причинява смърт и при Него ще бъдете върнати. (10:56)

Той е Който дава живот и причинява смърт, а в Неговото (контрол) е редуването на нощта и деня; не разбираш ли тогава? (3:80)

Той изкарва живите от мъртвите и мъртвите от живите и дава живот на земята след нейната смърт; така ще бъдете изведени. (30:19)

Един от знаците Му е, че Той ви показва светкавицата от страх и надежда и изпраща вода от облаците, след което дава живот с нея на земя след нейната смърт (безплодие); най-сигурно има признаци в това за хората, които разбират “(Коран, 30:24).

Той е Който дава живот и причинява смърт; така че, когато Той постановява афера, Той само казва: Бъдете, и е така. (40:68)

Или са взели пазители освен Него? Но Аллах е Пазителят и Той дава живот на мъртвите и Той има власт над всички неща. (42: 9)

Няма друг Бог освен Той; Той е, Който дава живот и причинява смърт, Господ и Ценител на себе си и на вашите по-ранни предци. (44: 8)

Вярващият трябва да украсява поведението си, като помни този атрибут доста често, за да може Аллах да внесе светлина в сърцето му чрез знание. Тогава душата му ще

свети с мистериите на проявлението. Той трябва особено да Го помни в дълбочината на нощта.

62. "Ал-Мумееет"

Аллах е казал:

„Той е Който кара (мъжете) да се смеят и да ги плачат, и Той е Който причинява смърт и дава живот“ (Коран, 53: 43-44).

Смъртта е антитезата на живота. Вятър умира, когато стои неподвижно. Човек умира, когато спи; сънят се нарича смърт по аналогия: той кара способностите на разума и почти всички други телесни движения да спират. Мората е земята, която никога не е била обработвана. Човек, чието сърце умира, е тъпо, глупаво, идиотско, топлината на неговия разум се охлажда и изчезва.

Ал-Мюмет, Всемогъщият, постановява смърт за когото пожелае; никой не причинява смърт, освен Той. Той е покорил Своите служители със смърт, карайки ги да се върнат обратно в земята, от която ги е създал, и да бъдат покрити с прах ...

Ал-Мумееет е причинил сърцето на грешниците да умре поради това, че отиват против волята Му. Той е Създателят на смъртта. Той е причинил тираните да умрат от милостта Си към живите. Той кара потисниците да умират заради неуважението си към Него. Той кара земята да умре, превръщайки я в безплодна, без растителност, след което Той я връща към живот, когато се произвежда. Той оживява Своята Сунна, като кара пророците Му да го наследят от своите предшественици и Той причинява смъртта на нововъведенията чрез живота на знанието.

След като пратеникът на Аллах извърши хадж, след това застана над сафата, с изглед към Къщата, Ка`бата. Тогава той направи трима таксимери, казвайки: "Няма друг бог, освен Аллах, Единственият Бог; няма партньор с Него; Неговото е царството; на Него се дължи цялото хваление; Той оживява и причинява смърт; ръка е всяка доброта и Той изобщо може да направи всичко. "

Абу Тхар ал-Джифари, нека Аллах да бъде доволен от него, се цитира, че когато пратеникът на Аллах е бил готов да си ляга през нощта, той би казал: „В твоё име умираме и живеем“ и винаги когато събудил се, той би казал: „Всяка похвала се дължи на Аллах, Който ни върна към живота, след като ни причини да умрем, а за Него е нашето окончателно завръщане.“

63. "Ал-Хей"

Всемогъщият е казал:

"... що се отнася до следващата обител, която най-сигурно е (истинският) живот, само те знаеха!" (Коран, 29:64).

Той също е казал:

„И разчитайте на вечно живия, който никога не умира“ (Коран, 25:58).

Животът е антитеза на смъртта. Аллах връща живота в "мъртва" земя: Той кара растителността да расте в него; Той му носи живот чрез дъжд. Когато го обсъждаме като атрибут на Всемогъщия, това означава, че Той е вечно живият, който се самоукрепва от незапомнени времена и ще продължи да бъде такъв завинаги. Всяко живо същество освен Него не е живо; тя сама по себе си не поддържа живота си; по-скоро животът му се поддържа от ал-Хей. Ал-Хей никога не умира. Светият Коран заявява следното в Сурат ал-Зумар:

„Със сигурност ще умреш, и те така“ (Коран, 39:30).

Ал-Хей е вършителят, осъзнаващият; всяко дело без произход или осъзнаване е мъртво. Най-ниските степени на осъзнаване е осъзнаването на собственото си аз. Всичко, което не е осъзнато само по себе си, е мъртъв неодушевен предмет. Аллах е Абсолютният Жив човек и всеки и всичко, което живее освен Него, е живо според степента на неговата осъзнатост.

Анас ибн Малик е казал: „Някога бях седял с Пратеника на Аллах в нашия кръг, когато човек все още изпълняваше молитвите си. След като се поклони, протестира и направи ташахухуд, той помоли своя Господ да каже: Господи! умолявам Те чрез самия факт, че на Теб се дължи цялата Похвала; няма друг Бог освен Тебе; Ти си Този, Който дава, без да напомня на хората, които създадоха небето и земята; О, Който имаш цялата чест и всички Слава! О вечно жив, о, поддръжник! умолявам те ...“, след което пророкът каза: „Той със сигурност е призовал Аллах чрез най-големия си признак: той отговаря благоприятно, когато е помолен по този начин, и дава, когато е призован .“

Ал-Мюмет кара сърцето ти да умре, когато не успееш да го запомниш, а душата ти да умре, когато непрекъснато си позволяваш да се изплъзнеш от правия Му път, а умът ти да умре, когато позволиш на желанията ти да поемат контрол над теб. Ал-Мухий носи живот в сърцата на онези, които познават и които с готовност се подчиняват на Него, докато Ал-Мумеет причинява [духовната] смърт на онези, които отиват против волята Му.

64. "Ал-Каюм"

Аллах е казал:

"Алиф, Лам, Мим. Аллах, (няма) Бог, освен Той, вечно живият, самодоставящият се, Този чрез когото всичко съществува" (Коран, 3: 1-2).

Този, който е каим, е господар и организатор на дела. „Верую на кайимите“ е ханафийската вяра. Денят на чияма е денят, в който всеки ще застане пред Аллах, Господ на световите, за съд. Ал-Кайум никога не е създаден, Който управлява всички дела.

Ал-Каюм съществува абсолютно сам, а не чрез другите, докато всяко същество съществува чрез Него и заради Него. Нищо, без какъвто и да било живот, никога не може да се поддържа без Него. Ал-Кайум е вечно трайният, Вечният, който никога не търпи изчезване. Той въздейства на справедливостта и справедливостта, Който се самоудържа, Който никога не спи.

Според Абдула ибн `Абас, всеки път, когато пратеникът на Аллах се изправял, за да изпълнява нощните си молитви, той би казал:" Господи! Всяка похвала се дължи на теб! Ти си Господ на небето и на земята! Всяка похвала е благодарение на Тебе! Ти си Кайумът на небето и земята и всичко в тях; цялата Похвала се дължи на Теб! Ти си Светлината на небето и на земята; цялата Похвала се дължи на Теб! Ти си Царят в небето и земята; цялата похвала се дължи на теб! Ти си истината; обещанието ти е вярно, срещата с теб е вярна, твоята реч е истината; раят е истинен; огънят е истински; пророците са истинни; Мохамед е истинен и Часът е истина!

Господи! На Теб съм подал; в Теб съм вярвал; на Теб разчитах; за Теб е моето завръщане; заради вас оспорвам; Търся ли твоята преценка; така, моля те да ми простиш греховете, тези, които съм извършил, и тези, които мога да извърша в бъдеще, това, което съм скрил и декларира, защото Ти си този, който напредва и който отлага; няма друг бог освен Тебе, и няма сила и сила освен в Аллах. "

Според друга традиция, той се е позовал на своя Създател, казвайки: "О Хей! О Кайюм! Призоваваме Твоята помощ от Твоята милост! Господи! Призовавам Те да поправиш моите дела, всички тях, и да не ми разрешаваш да разчитам на моите притежавам себе си дори за мигване на окото, нито за по-кратко време, нито за някой от твоето творение. "

Имам `Али казва:" По време на битката при Бадр участвах в битката известно време, след това дойдох при Пратеника на Аллах, за да видя какво прави, и го намерих да прави сайда, докато повтаряше: `О Хей! О Каюм! И така се върнах на бойното поле, после се върнах при него и видях, че той все още повтаря едни и същи думи. Продължавах да отивам там и да се връщам при него, а той все още правеше абсолютно същото нещо, докато Аллах не разреши победата ни. "

Абдула ибн `Аббас се цитира, че най-големият от всички атрибути на Аллах е Ал-Хай ал Каюм. Всеки, който наистина осъзнава, че Той, Слава на Него, е Каим, Кайим, Киям и Кайум, никога няма да откъсне сърцето му от обичта на Създателя.

Ал Кайум коментира неговата независимост и зависимостта на всички останали от Него, че Той не се нуждае от никого, докато всички се нуждаят от Него.

Аллах, Слава на Него, е Единственият ал-Хайи ал Каюм: Той съществува сам, докато всичко, което съществува, зависи от Него да продължи да съществува. Затова разчитайте на ал-Кайюм, освен когото нямате нужда от друг привърженик, нито има друг освен Него, който да ви поддържа, нито някой друг да ви научи на всичко, което трябва да знаете.

65. "Ал-Ваджид"

Аллах е казал:

"И който направи зло или постъпи несправедливо спрямо собствената си душа, тогава поиска прошка на Аллах, той ще намери Аллах прощаващ, милостив" (Коран, 4: 110).

Основната дума на "ал-Уаджид" е "джидда", изобилие и независимост. Al-Wajid е най-знаещият:

"И [не ви ли] намери, че сте изгубени и ви напътства?" (Коран, 93: 7);

"... и там той намира Аллах, така че Той му връща изцяло заплащането си" (Коран, 24:39).

Изразът "той намира Аллах" означава "той открива, че Аллах ..." Ал-Ваджид има всичко; Не му липсва нищо; Той никога не е в състояние да направи каквото пожелае. Ал-Ваджид е Този, от чието познание изобщо нищо не избягва; Той изобщо не пренебрегва нищо. Той е обратното на този, който е загубил всичко. На Ал-Ваджид липсват нито необходими неща, нито което и да е от изискванията, свързани с Божествеността и нейното съвършенство; Той не е друг, освен Аллах, най-възвишеният.

В такъв смисъл, Той и Само Той е Абсолютът ал-Ваджид. Който освен Него, който може да има някои от атрибутите на съвършенство, докато все още му липсват няколко неща, изобщо не се нарича ваджид.

Ал-Ваджид има със себе си всичко, което иска и желае; Той може да повлияе на Неговия указ; Той знае всичко и Той определя всичко; Той е способен на всичко; нищо не е извън неговия обхват или сила; Статутът му е Възвишен. Той е най-почитаният; Неговата Мощност е най-съвършената; Той дава изобилно и щедро.

Коренната дума на този атрибут има много други значения като: откриване на нещо чрез силата на сетивата, достигане на точка или цел, съществуване на нещо, умствена реализация.

66. "Ал-Маджид"

Всемогъщият е казал:

"... дело на Аллах, Който е направил всичко старателно" (Коран, 27:88).

Коренната дума на този атрибут е "majd", съществително име, което означава слава и почести. Човек може да се каже, че е майчин, ако е произлязъл от родители, за които е известно, че са установили дълбоко вкоренена репутация на славата и почестите. Маджидният човек се отличава много силно; той доста често показва други с благоразположението си.

Атрибутът „Ал-Маджид“ означава абсолютно съвършенство и ослепителна слава; Той е красив в своите качества и действия, Който се отнася към Своите служители най-мило, най-щедро, като проявява величието Си към тях чрез светлината на Своето състрадание към тях. Сред нашите молби е и това:

Господи! Вие сте ал-Маджид ал-Маджид, вършителят на каквото ви е угодно! Призоваваме ви да ни предоставите сигурност в деня на обещания; Слава на Онзи, Който беше благодатен на Своите служители чрез Своята Слава и Почитания и се отличава по този начин! Слава на онзи, който е велик, чиято чест е велика, чиято щедрост е огромна!

Атрибутът „Ал-Маджид“ подчертава значението на атрибута „ал-Уаджид“, като по този начин подчертава общото им значение на независимостта. Абу Тхар ал-Гифари, нека Аллах да бъде доволен от него, цитира пратеника на Аллах, цитирайки от своя страна своя Господ, казвайки: "О мои слуги! Всички сте грешници, с изключение на онези, които изцелих от греха; Прощката ми, за да мога да ти простя със силата си.

Който от вас узнае, че съм способен да прощавам, и той търси моята прошка, ще простя греховете му и ще ги пренебрегна. Всички вие ще загинете, освен тези, които аз ръководя; затова потърсете Моето ръководство, за да ви насоча. Всички сте бедни, с изключение на тези, които обогатявам; Ето защо, помолете ме, за да ви разреша да поддържате. О мои слуги! Ако първият от вас и последният, каквото и да е влажно с вас и каквото и да е сухо, живеят сред вас и мъртвите, някога единодушно стане толкова благочестив, колкото и най-благочестивият човек сред Моите слуги, това няма да увеличи моята власт толкова много като крилото на комар.

И ако всички те станат толкова нещастни, колкото най-лошият нещастник сред моите служители, това няма да намали домените Ми толкова, колкото крилото на комар. Ако първият от вас и последният, влажният с вас и сухите, живите и мъртвите, биха ме помолили, това няма да намали това, което е с Мен във всичко, както всеки от вас може да мине край морето на брега и потопете игла в него, след което го извадете. Това е така, защото аз съм ал-Маджид; Правя каквото си поискам; Моето даване е само на дума: Всеки път, когато желая нещо, му казвам: „Бъдете!“ и това е."

Този атрибут внушава в сърцата на вярващите искреното желание да се отнасят към другите с прошка, милост и търпение. Човек трябва да им говори любезно, да им се усмихне и да премахне раздора между тях. Той трябва да харчи богатството си за доброто на бедните и трябва да бъде смирен и мил със слабите сред тях. Той трябва да се отнася с всички хора, сякаш са членове на неговото семейство и братя.

67. "Ал-Уахид"
Аллах е казал:

"И вашият Господ е Един (и единствен) Господ! Няма друг Бог освен Той" (Коран, 2: 163).

Той също е казал:

„Кажете: Той, Аллах, е един“ (Коран, 112: 1).

В езиково отношение „ал-Уахид“ означава: Този, който не общува с хората, нито ги поддържа компания. Да вярваш в Тахweed означава да вярваш, че изобщо няма партньор с Аллах в Неговата власт и че да бъдеш Един е качество на Него, което никой друг не споделя с Него.

Тахweed означава признаване на Единството на Онзи, Който единствено управлява делата на Своите служители.

Никой не създава, нито поддържа, нито предоставя, нито отказва, нито връща към живот, нито причинява смърт, нито управлява делата на домейна навън или навътре, с изключение на Аллах. Каквото Той желае, и каквото не, Той никога няма. Дори един атом не се движи без Неговото знание; нищо не става без волята Му. Нито едно листо не пада без знанието Му. Нищо не избягва познанието Му, дори не толкова теглото на атом в небето или на земята, нито по-малко от това, нито по-голямо: Неговото знание обхваща всичко. Неговата може да надвие всичко. Волята му се осъществява по отношение на всичко. Мъдростта му доминира над всичко.

Таухид тогава означава, че каквото ви дойде наум за това как е Той или нещо, което смятате, че е подходящо за Него ..., той противоречи на и над него, слава на Него.

Темата на Тевхид е извън описанието на никого, защото ако обсъждате Всемогъщия, има твърде много мнения за Него, за да обсъдите, и има твърде много начини да го обсъдите чрез Него [т.е. чрез Неговите изявления]. Разумът го разпознава, но езикът никога не може да Го опише.

Значението на Таухид разбива всеки образ и обърква всички клонове на знанието, докато Аллах остава такъв, какъвто винаги е бил и винаги ще бъде. Слава на Онзи, Който не е направил средства за създанията Му наистина да Го познават, освен като им е доказал, че те никога не могат да Го познаят.

Този, който попадне в моретата на Таухид, ден след ден ще се чувства все по-жаден. Тауд е прерогатив, привилегия на Истината (Всемогъщият), но същевременно Неговите създания са просто любопитни. Сред хората са тези, чиито действия изобразяват вярата им в Таухид; те гледат на всичко, което се случва чрез Него. И има такива, които, когато истината се разкрие пред очите им, се чувстват все по-малко загрижени за никого освен Него; те виждат всички да бъдат като една тайна в рамките на друга ...

Мохамед, Пратеникът на Аллах, е казал: „Аллах е Един и Той обича единството“. Тази традиция показва, че Той обича сърцето, което е посветено единствено на Него, славата и възвишението са Негови.

Ал-Уахид, Единственият Бог, ви защитава, индивида, който сте, срещу групата, редица индивиди, докато последните не могат да ви защитят срещу Него. Ал-Уахид не може да се брои. Той сам е източникът на всички знания, Единственият, Който разкрива какво е скрито. Неговото съществуване няма нито продължителност, нито граница, нито някой може да вземе решение срещу Него, нито Неговата Същност може някога да понесе каквото и да е намаляване или увеличение.

68. "Ал-Самад"

Аллах, славата и възвишението са Него, каза,

"Кажете: Той, Аллах, е един. Аллах е Той, от когото всички зависят" (Коран, 112: 1-2).

Ал-Самад е атрибут на Аллах, чиито езикови значения включват следното: крайната цел, подчиненият Учител, без чиято заповед нищо не може да се случи, подкрепата на тези, които трябва да бъдат подкрепени, този, към когото се отнасят всички въпроси, единият към когото са отправени всички въпроси и по отношение на които никой друг не се произнася, се отправят правни основания на „Един към кого“. А-Samad се обръща към молбите и моли да се сбъднат желанията. Той е Учителят, търсен по време на нужда. Арабите описват едно домакинство като Самад, ако хората отидат там с надеждата да удовлетворят своите светски нужди.

Бог е крайната дестинация, крайната цел. Този, когото Аллах дава възможност да бъде потърсен, за да задоволи нуждите на хората, особено тези, които имат отношение към тяхното вероизповедание, както и тези на всекидневния живот, този, който служи на техните интереси чрез дума и с помощта на истината, е истинският, на когото Аллах е дал велик сделка за доброта. Добротата е вдъхновена от този атрибут.

Който разпознае Аллах за вечно трайния, Който никога не умира, ще се отвърне от украшенията на този мимолетен живот и няма да има желание за неговите материални неща ... Един от добрите нрави на вярващия, вдъхновен от този атрибут, е, че той не го прави потърсете помощ от когото и да е, освен Аллах, за да му помогне да задоволи своите светски нужди, нито пък разчита на някой друг освен Него. Той моделира поведението си след Него и става търсеният от хората за изпълнение на техните нужди. Според един хадис, Пратеникът на Аллах е казал: „Този, който е най-обичан сред хората, е този, който им носи най-голяма полза“.

69. "Ал Кадир"

В Светия Коран четем,

"Кажете: Той има силата да ви изпрати наказание отгоре, или под краката ви, или да ви хвърли в объркване, (правейки ви) различни партии, и да накара някои от вас да опитат битките на другите. Вижте как ние повторете знаците, за да могат да разберат“ (Коран, 6:65).

И Ал Кадир, и Ал Кадир са сред характеристиките на Аллах. Те могат да бъдат получени от taqdeer, оценка или оценка или от qudra, могъщество, сила или

способност. Ал Кадеър прави всичко, което прави според изискванията на мъдростта, нито повече, нито по-малко. Ал Кадер не е сред деветдесет и девет атрибута на Аллах, въпреки че се повтаря повече от тридесет пъти в целия текст на Свещения Коран.

Основната дума на "ал-Кадир" е съществителното "qudra", могъщество, власт, умение и др. Laylat al-Qadr, Нощта на силата или на съдбата, със сигурност е Нощта на голямата чест. В Светия Коран четем следния стих в Сурат ал-Ана`м: "И те не почитат Голямото чест на Аллах поради Него" (Коран, 6:91), тоест не го правят почитайте Го както трябва да бъде почитан.

Думата "qadr" означава, че Аллах е способен да направи каквото и да било, без да се справи с него или използва каквито и да е средства и др .; следователно, това не го изтощава и не изтощава да прави каквото иска. Означава авторитет и сила, тоест цялостна работа с цялата вселена, Космоса, без да се противопоставя на противник. Кой може да му се противопостави или да избегне хватката му? Неговата заповед е, че когато постанови нещо, той му казва: "Бъдете!" и това е. Това означава Онзи, Който има пълната сила, Който изобщо не е разочарован, Той няма нужда да направи нещо.

Той измерва Своя указ, Който управлява Вселената с могъщество и мъдрост: „Значи ние го разпределяме: доколко сме пропорционални (нещата)!“ (Коран, 77:23) и също така: „Със сигурност сме създали всичко според мярка“ (Коран, 54:49). Кадарът е това, което Аллах, най-почитаният и прославен, постановява и решава.

Служител на Аллах има мярка на силата да върши редица неща, но това е недостатъчно, тъй като способността му е ограничена. Аллах, от друга страна, прави Своите служители способни да правят това, което правят чрез Неговата сила. Служител на Аллах има сила да прави редица неща, но не може да направи всичко. Той не може да създава неща от нищо. Само Аллах може.

70. "Ал-Муктадир"

Що се отнася до атрибута "ал-Муктадир", Всемогъщият е казал: "Те отхвърлиха всички Наши знамения, така че ние ги изпреварихме по начина на Могъщ, Мощен" (Коран, 54:42).

"Ал-Муктадир" е превъзходен на "ал-Кадир", който повишава престижа и страхопочитанието, вдъхновен от последния. Ал Муктадир контролира всичко чрез Неговата сила, която обхваща цялото Му творение. Силата му е безкрайна, Който управлява всички дела, Който проявява своята сила към душите чрез светлината на Своя атрибут Ал Муктадир и по този начин им дава спокойствие и сигурност.

Те разпознават и почитат Неговата сила в късните часове на нощта и в двата края на деня. Значението, което предлага е:

"Този, Който може да е велик, Който чрез своята непреодолима сила контролира всичките Си създания; Той покори всички и всичко в Своята власт. Той постанови, така

че съществуването стана като проява на неговата сила: "... и Аллах държи властта над всички неща" (Коран, 18:45).

Един от признаците на добрите нрави на един вярващ, що се отнася до Ал Муктадир, е, че този Атрибут винаги ще изпълни сърцето му и той винаги го помни, дотолкова, че един поглед върху светлината му ще грее върху него и винаги ще го заобикаля. Следва традиция, свързана с Джабир ибн Абдула ал Салам:

Пратеникът на Аллах използва за учене на своите другари да следват същияхара по всички въпроси, точно както той ги научаваше на текста на Свещения Коран. Той винаги повтаряше, казвайки: „Ако някой от вас реши да направи нещо, нека два пъти да простее освен онова, което му е възложено, тогава кажете: „Господи! ! Моля Те да ми дадеш Твоите благоволения, защото Ти можеш и аз не мога, а Ти знаеш, а аз не, и Ти знаеш неизвестното.

Господи! Ако знаете, че този въпрос (и тук посочват какво е) е добър за мен рано или късно, или добър за моето вероизповедание или издръжка, или в крайна сметка добрия край на моите дела, тогава го постановете за мен и го улесни за мен, след това го благословете за мен. Господи! Ако знаете, че е зло за мен по отношение на моето вероизповедание или окончателния край на моите дела, или по отношение на въпроса ми рано или късно, тогава ме отнесете от него и ми дайте възможност да придобия доброта, където и да е, тогава ме радвайте . "

Атрибутът „Ал-Муктадир“, Похвален и прославен е Той, се споменава дословно в два стиха на Свещения Коран: в стихове 42 и 55 на Сурат ал-Камар и веднъж в стих 45 на Сурат ал-Кахаф.

71. "Ал-Мукадим"

Аллах е казал:

"... така че Аллах да прости вашите минали грешки и вашите грешки да дойдат, да завърши благоволението Му към вас и да ви насочи по правия път" (Коран, 48: 2).

Езиково, taqdeem, основната дума на този атрибут, означава напредък, насърчаване или предпочитане; "Ал-Мукадим" означава: Този, който представя нещата и ги поставя на правилното им място. Който заслужава да бъде напреднал, предпочитан или облагодетелстван пред другите, Всемогъщият, ал-Мукадим, повишава своя ранг или статут.

И Той напредва с живите, всеки според искреността си да Му се покланят, предпазвайки ги от изпадане в неподчинение на Него. Ал-Мукадим от началото на времето усъвършенства онези, които Той обича и ги прави щастливи чрез точно разбиране и здрава преценка. Той предпочита тези, които знаят над тези, които не го правят. Той отваря портите на истинското убеждение (иман) за всички. Той предпочита хората над всички останали, правейки ги имами. И Той напредва, предпочита,

предпочита учените пред невежи хора, като прави първото парти като звезди, насочващи другите към правдата.

Той е напреднал Пратеника на Аллах от самото начало и ще го напредва в самия край, в Отвъдното. Той взе завет от всички онези, които Той изпрати на този свят, че : "... когато пратеник дойде при теб и потвърди какво е с теб, трябва да повярваш в него и трябва да го подкрепиш" (Коран, 3 : 81).

Освен това го напредна в Laylatul-Isra ' , „Нощното пътешествие“. Мохамед водел всички останали пророци в съботни молитви.

Светият Коран заявява следното : „Не оспорвайте в Моето присъствие и наистина преди това Ви предупредих“ (Коран, 50:28) . Мохамед, най-почитаният от всички пророци, както го смятат мюсюлманите, се радва на статут, който оглавява всички онези от другите пророци „Улул-Азъм“ 10 , мир на всички тях. Следващи по статут са awliya “, приятелите на Аллах, чийто статус е по-малък само от този на пророците.

Следователно Ал-Мукадим напредва на всеки, който пожелае, заради благочестието и честотата на връщането към Него, към Неговия път, правейки ги истински; Той отговаря благоприятно на молбите им. И Ал-Мукадим издига живите, които Му се покланят в редици (и в този живот, и в предстоящия), като ги предпазва от неподчинение или недоволство към Него.

72. "Ал-Муакхир"

Всемогъщият е казал:

"Човекът в този ден ще бъде информиран за това, което е изпратил преди и за това, което е отложил" (Коран, 75:13).

Ал-Муакхир кара политеистите да изостават, докато повишават редиците на вярващите. Той забавя непокорните и дава напътствията си на онези, които Му се подчиняват. Той отлага наказанието на потисника, защото е състрадателен и милостив. Всеки път, когато сърцето ви е изложено на поглед към светлината на неговия атрибут „Ал-Муакхир“, вие ще управлявате своите работи много добре, отлагайки това, което законодателят е решил, трябва да бъде отложено, и да гледате какво има Мъдрият Господ Самият погледна надолу.

В Сурат Ибрахим (Авраам) четем следния стих:

"И не си мислете, че Аллах не се съобразява с онова, което правят несправедливите; Той им дава само почивка до ден, в който очите ще бъдат неподвижно втренчени (ужасени)" (Коран, 14:42).

Той предупреди хората за деня, когато Неговото наказание ще се приближи до тях, така че онези, които са сгрешили собствените си души, ще се молят така: "Господи! Дай ни отдых до близък срок, за да можем да отговорим на твоя зов и да следваме

пратениците". (Коран, 14:44), но ще им бъде казано: "Не се ли кълнеш досега, че няма да те отмине ?!" (Коран, 14:44).

Пратеникът на Аллах обичаше да казва, "Господи! Умолявам те да ми простиш греховете, невежеството си, моята екстравагантност и да ми дадеш онова, което знаеш, че е по-добро за мен. Господи! Моля те да простиш моите (неволни) грехове, моите умишлени грехове, моето невежество, когато съм сериозен и когато не съм, и съм виновен за всичко това. Господи! умолявам те да простиш това, което съм напреднал и това, което съм отложил, това, което съм разкрил и което съм декларирали, защото Ти си Ал-Мукадим и Ти си Ал Муакхир и със сигурност можеш да правиш каквото си пожелаеш. " И двата атрибута "ал-Мукадим" и "ал-Муакхир" не се споменават в текста на Св.

Дискусията за напредък в нещо и отлагане на нещо друго е разгледана в Свещения Коран във връзка с човечеството в стихове като тези:

Човек в този ден ще бъде информиран за това, което е изпратил преди и какво е отложил. (75:13)

Със сигурност знаем онези от вас, които са ходили преди и със сигурност знаем онези, които ще дойдат по-късно. (15:24)

И ние не го забавяме, освен до определен срок (11: 104).

Един от признаците на доброто поведение на вярващия по отношение на двете тези качества е, че той трябва да премине среден курс между страх и прекомерна надежда и винаги да бъде нащрек.

73. "Al-Awwal"

Аллах е казал: „Той е Първият (ал-Аввал) и Последният (Ал-Ахир) и Асцендентът (над всички) и Този, който знае скритите неща, и Той е познаващ всичко“ (Коран, 57: 3).

Атрибутът "ал-Аввал" означава: Онзи, на когото всички разчитат, Този, Който напредва всички останали. Приложен към Всемогъщия, това означава: Той изобщо не е бил предшестван от съществуване от никого; Той изобщо не се нуждае от никой друг; Той е независим от всичко и от всички.

Веднъж бедуин попитал пратеника на Аллах: "Къде беше Аллах преди сътворението?" Той му отговори, като каза: „Аллах беше и нямаше нищо с Него“. Бедуинът го попита отново: "Какво ще кажете сега?" Той му отговори, като каза: „Сега той е такъв, какъвто винаги е бил“. Атрибутът "ал-Аввал" съществува в Сурат ал-Хадид: "Той е първият и последният, Асцендентът (над всички), Този, който знае скритите неща, и Той е познаващ всички неща" (Коран, 57: 3).

И Той се споменава чрез подразбиране в този стих:

„Ние сме наредили смъртта между вас и не сме предшествани от това от никой друг“ (Коран, 56:60).

"Ал-Аввал" е първият от всичко различно от Него. Той има надмощие над враговете си, напредък, дължащ се нито на времето, нито на мястото, нито на нещо друго, което може да бъде замислено от ум или придобито от знание. "Ал-Аввал" означава вечният, вечният, Този, който няма нито начало, нито край. Той е Първият без начало; Той съществува сам, дори преди създанията Му да са били там.

Той е Вечният, Който винаги е бил и Който никога не е предшестван от никого. Аллах е казал: „Ние сме наредили смъртта между вас и не сме предшествани от това от никой друг“ (Коран, 56:60). Този стих показва, че Той и Само Той има такава сила да нанесе смърт върху Своите служители и Той е първият, който прави това, без никой да го предшества.

74. "Ал-Ахир"

Аллах Всемогъщият е казал:

„Той е Първият и Последният, Асцендентът (над всички), Този, Който знае всички скрити неща, и Той е познаващ всички неща“ (Коран, 57: 3).

Ал-Ахир е Последният, без да е необходимо да има първо, Последното в свойството на вечността и вечността; Той отлага всичко, което ще дойде по-късно. Той е Последният по силата на това, че е над всяко прилагателно, при което Той може да бъде описан, Последният над изчезване. Той е Последният, без никой да го е забавил и да Го е направил така, и Той е Последният поради Неговото издържане. Той е Последният според правилото за необходимост: Той е първият, който дава напътствия; Той е Последният, който се грижи за онези, които ръководи.

Аллах допуска възнаграждението да достигне до тези, които ги печелят, а наказанието да измъчва онези, които го заслужават; така, както Той беше първият от незапомнени времена, когато изобщо нямаше нищо с Него, така ще остане Последният и нищо няма да бъде с Него изобщо.

Сред добрите нрави на вярващия по отношение на този атрибут е, че той продължава да го помни доста често, за да може светлината му да се прояви към сърцето му и така той да избяга от тази изчезваща обител и да се надява на трайно; той бяга от собственото си аз, търсейки Аллах, Господ на небето и земята.

75. "Ал-Захир"

Аллах е казал:

"... Онзи, Който познава невиджданото! Така Той не разкрива тайните си на никого ..."
(Коран, 72:26).

Езиково казано, „ал-Захир“ се извлича от „zuhoor“, проявление, външен вид, зрение и пр. Това означава, че нещо скрито се появява. Той също така предава значението на "победител". Това значение се среща в този стих: "... и те станаха най-горните" (Коран, 61:14), тоест в по-висок статус и ранг. "zahir" означава също гръб, противоположно на "ban", стомах или корем; така че това, което е zahir, е обратното на това, което е batin.

Това също означава: животни, използвани за превоз на хора и багаж по гръб, техните часове, тоест животни от тежести, независимо дали се използва като речева фигура или буквално. Нещо zahir е много силно. Според хадиса: „В Свещения Коран няма стих, освен че той има явно значение и скрит“. Това, което е очевидно, може да бъде формулировката, а това, което е скрито, е значението или може да означава рецитация или четене срещу разбиране и учене.

Значението на атрибута на Всемогъщия "ал-Захир" позволява повече от едно тълкуване:

1) Той покори Своето творение. 2) Той знае всичко привидно, точно както атрибутът "ал-Батин" означава, че знае всичко скрито. 3) Той е ал-Захир поради изобилието от ослепителни доказателства и просветливите доказателства, свидетелстващи за Неговата Слава.

Да предположим, че някой казва, че ако Той е Ал-Захир, Очевидният или Очевидният, Този, за когото не може да има никакво съмнение, забавно, повечето хора изглежда се съмняват в съществуването му въпреки това; И така, как той все още може да бъде явен или очевиден?

Аллах е Ал-Батин, Неясният, ако се търси чрез сетивата и въображението. Той е ал-Захир, Очевидният, ако се търси от съкровището на разума чрез приспадане. Това, че е неясен за много умове, въпреки че е толкова явен, се дължи на интензивността на подобни доказателства. Неговото битие явно е причината Той да е неясен и неговата светлина е същата, която затъмнява Неговия блясък: всичко, което надхвърля границата му, се превръща в собствена антитеза. Той е неясен, ако човек се стреми да Го познае, прилагайки собствените си физически сетива.

Сетивата са свързани с това, което е очевидно, като нечия кожа, физика и т.н. той все още остава едно и също. Всъщност частите на човек по времето, когато той остарява, не са същите, когато е бил млад. Те биха претърпели голяма промяна поради изтичане на времето и бяха заменени от подобни на тях чрез приема на храна. Самоличността му обаче не се е променила. Такава идентичност е неясна от сетивата, доста ясна за ума чрез дедукция.

76. "Ал-Батин"
Аллах е казал:

„Той е Първият и Последният и Асцендентът (над всички) и Този, Който знае всички скрити неща, и Той е познаващ всички неща“ (Коран, 57: 3).

"Ал-Батин" означава: Този, Който е затъмнен от очите на Своите създания поради интензивността на Неговия външен вид, Скрытият поради Неговата Същност, който опровергава умовете и интелектите.

Пратеникът на Аллах се е подправил така:

Господи! Боже на небето и на великия Престол! Нашият Господ и Господ на всичко! Онзи, Който разделя семето и камъкът от датата! Този, Който е разкрил Тората, Евангелието и Свещения Коран! Търся убежище с Тебе срещу злото на всяко същество, чийто предлог е в Твоите ръце! Господи! Ти си първият; няма нищо пред Теб! И Ти си Последният; няма нищо след Теб. Вие сте Очевидният; няма нищо отвъд Тебе и Ти си Скрытият; няма нищо, което да достигне до вас! Моля Те да платиш нашите задължения от наше име и да ни спасиш от [унижението на] искането.

Той е ал-Захир чрез достатъчност, Ал-Батин от обективността, Ал-Захир поради Неговите щедрости, Ал-Батин чрез Неговата милост. Той е Очевидният, Който покорява всичко, Скрытият, Който знае истината за всичко, Онзи, Който е Очевидно за всичко, чрез убедителни доказателства, Този, Който е скрит от всякакъв физически вид. Слава тогава на Онзи, Който е затъмнил Себе Си от цялото творение чрез Своята светлина, Който е скрит от тях поради интензивността на Неговото появяване.

Всемогъщият е казал: "... и направи Своите благоволения към теб да завършиш външно и навътре" (Коран, 31:20).

Явно са тези, които можем да наблюдаваме, виждаме, свидетелстваме, забелязваме, а скрити са нещата, с които не сме запознати. Той също е посочил факта, че

"И ако трябваше да броиш благоволенията на Аллах, няма да можеш да ги преброиш" (Коран, 16:18 и 14:34).

Те са очевидни за сетивата, противодействайки на нашия интелект.

Човекът е проява на атрибута "ал-Захир" и в същото време е проявление и на другия атрибут "ал-Батин". Човекът, физически, е проява на Явната светлина и духовно е проява на Скрытия, Ал Батин. Всеки път, когато слуга на Аллах повтаря атрибута „ал-Батин“, душата му ще се почувства подчинена на своя Създател и той ще осъзнае, че сам по себе си наистина е неспособен да направи каквото и да било; И така, тогава Истината ще бъде милостива към него и ще му даде чистота и на тялото, и на душата.

77. "Ал-Вали"

Аллах е казал:

"Заради него има ангели, които следват един след друг, пред него и зад него, които го пазят от заповедта на Аллах; със сигурност Аллах не променя състоянието на хората, докато не променят собствените си условия, и ако Аллах възнамерява злото на никого, има никой да не го предотврати и освен Него те нямат покровител" (Коран, 13:11).

Ал-Вали е собственик на всичко; Той се занимава с всичко, както пожелае. Мавлата също е привърженик или помощник.

Ал-Вали управлява делата на цялото творение. Той посвещава каквото и да подобрява състоянието на Своите създания. С други думи, Той е Абсолютният и безспорен владетел. Ал-Вали е Единственият, Който управлява всички дела, Който върши всичко и няма приемственост, нито съществуване без Неговото разрешение; всичко се случва според Неговата преценка и по Неговата заповед. Ал-Вали дава благодат, като спира появата на злополуки и бедствия.

Сред характеристиките на Ал-Вали е, че Той управлява, е способен и е изпълнител на каквото му е угодно. Ако всички тези атрибути не се намерят в някого, той няма да бъде наречен вали и няма вали за нашите работи, освен Аллах. Той, и само Той, ги управлява с една ръка преди всичко и гарантира тяхната приемственост и съществуване. Възможно е също да се придаде на вали значението на: Този, който дава изобилно, Който предпазва от злото.

78. "Ал-Мута`али"

Аллах е казал:

„[Той е] Този, Който познава невиджданото и видяното, Великият, Всевишният“ (Коран, 13: 9).

Основната дума на "al-Muta`ali" е `uluww, височина, възвишеност, възвишеност. Неговият глагол също означава човек, който се чувства горд или дори арогантен по отношение на някой друг и това използване е за хората. Вече обсъдихме атрибута "al-`Aliyyu", който също се извлича от същата коренна дума. Ал Мута`али е възвишен в своето величие и чести - възвишение, до което никой не достига освен Него.

Неговата чест е над това, което всяко от Неговото творение може да осмисли или осмисли, над това, което Неговото творение описва, измерва, изчислява или дефинира. Ал-Мута`али е Възвишен и е над всичко поради Неговата сила или съвършенство. Той, Слава на Него, е Всевишен поради Неговото величие. Това също означава, че Той е високо над недостатъци или недостатъци или над това, че е замислен от нечие въображение. Той е много, много Високо над всичките Си създания. Не се нуждае от нищо от това, което Той създава или от това, което не е създал; Той ги е създал от своята значимост.

Неговият Състрадателен Атрибут със сигурност славно се проявява към всичко, което Той е създал. Не се нуждае от поклонението на онези, които Му се покланят; Той прави Своята благодат достъпна за всички, които се стремят да я постигнат.

Ал-Мута`али е над фалшивото на замисленото, по необходимост е възвишен и възвишен. Рангът му е Всевишният; Той има авторитета на всичко това. Горд е и велик.

Неговата Слава е твърде Висока, за да бъде разбрана или замислена от Неговото творение.

Този, който продължава да помни атрибута "ал-Мута`али", трябва да моделира поведението си според него чрез решимостта си да се покланя на никого освен на Аллах. Този, който украсява маниерите си като такъв, ще помни преследваните и онеправданите и прави всичко възможно да им помогне, така че състоянието им ще се подобри. Според една традиция, „нещастникът наистина е слуга на Аллах, който се е фантазирал и е станал самонадеян, забравяйки Великия, ал-Мута`али“.

Вторият ни имам, ал-Хасан ибн `Али, казва, че дядо му, Пратеникът на Аллах, го е научил на няколко молби да рецитира по време на своите молитви, като тази:

Господи! Моля те да ме насочиш към онези, които си ръководил, да ми дадеш добро здраве сред онези, които си предоставил, да се сприятеляваш с онези, с които си се сприятелявал! По-нататък ви моля да благословите това, което сте ми дали, да отбягвате от мен злото на онова, което сте постановили в моето отношение, защото вие постановявате, докато никой не може да принуди неговия указ за вас! Със сигурност никой не може да унижи онези, с които сте се сприятелили; Благословен, Господи, Ти си и възвишен изключително.

79. "Ал-Бар"

Аллах е казал:

„Със сигурност той е доброкачественият, милостивият“ (Коран, 52:28).

Ал-Бар е един от атрибутите на Аллах, извлечени от *barr*, вършител на добротата; *birr* означава извършване на доброжелателни дела. Тогава „Ал Бар“ е приобщаваща дума, съдържаща всички атрибути на доброта, доброжелателност и милосърдие. Този, който е преграден за родителите си, е много благосклонен и доброжелателен към тях. Тези, които са бари, са тези, от които се очакват дела на доброто. *Birr* също означава връзки, връзки или връзки. Човек, който е преграден по отношение на родството си, означава, че поддържа добри връзки с тях.

Светият Коран заявява този стих в Сурат ал Мумтанана:

"Аллах не ви забранява по отношение на онези, които не са воювали срещу вас заради (вашата) религия и не са ви изгнали от домовете си, че им показвате доброта и се справяте с тях справедливо; със сигурност Аллах обича изпълнителите на правосъдието." (Коран, 60: 8).

И в Сурат Али-Имран четем,

„В никакъв случай не достигайте правда, докато не харчите (доброжелателно) от това, което обичате“ (Коран, 3:92).

Поклонничество, което е благословено и освободено от всякакви забранени действия, се нарича „хадж маброор“, наградата за която е не по-малка от Рая според хадиса. Birr също означава благочестие, което от своя страна означава извършването на каквото и да е, което се доближава до Аллах, дума, която съчетава качества, които са много похвални и похвални.

Берът е най-доброто от това, което е в живота на този свят и този на отвъдното. Най-доброто от този живот е всичко, което Аллах предоставя на разположение на някой от Своите служители, като напътствия, щедрости и приятни неща. Най-доброто от идния живот е вечното блаженство, което е пребиваване в Рая; Нека Аллах да ни позволи да се наслаждаваме и на двете благословения чрез Неговата милост и благодат, Аллахомма амеен. Пратеникът на Аллах е казал: „Поддържайте да казвате истината, защото това ще ви отведе до бер.“

Birr означава доброта, дума, която съчетава всички добри качества. Тя предполага, че каквито и добри дела да доближат човек до Аллах, Почитаният, Най-възвишеният. Кладенецът на Замзам се нарича бара поради изобилието от неговите предимства и от неговата вода.

Ал-Бар не прави нищо грозно или гнусно. Той беше милостив към онези, които търсят Неговото удоволствие, като им показваше как да го направят, и към поклонниците чрез Неговите благодения и предоставянето на успех за тях. Ал-Бар е мил към онези, които търсят Неговото благоволение и Неговото даване, към поклонниците, като ги възнаграждават прекрасно. Той никога не престава да дава доброжелателно поради нечието непокорство към Него.

Слуга на Аллах може да бъде описан като барр. Служителят на Аллах може да бъде ограничен според степента на своите праведни дела, като той е първият и най-важният, който спазва правото на своите родители, учители и наставници.

Един от начините, по които служител на Аллах може да измени поведението си, следвайки светлината на този атрибут, е да се сприятелява с искрените в вярата си вярващи, които са запознати с тайните на вярата. Когато някой споменава този Атрибут доста често, тогава поведението му ще го олицетворява и в сърцето му ще бъде засадена любов към всички слуги на Аллах и всички хора ще го обичат с искреност.

Аллах е комбинирал всички аспекти на бир в един от стиховете на Сурат ал-Бакара, когато каза:

Не е правдата да обърнете лицата си към изток и запад, но правдата е това: че човек трябва да повярва в Аллах и последния ден, и ангелите, и книгата, и книгата пророци и раздават богатство от любов за Него заради близките си, към сираците, нуждаещите се, пътниците, просяците и за (еманципацията на) роби, и продължават молитвите и плащат заката, и онези, които изпълняват своето обещание, когато обещават, и тези,

които упорстват, когато са в беда и страдание и по време на конфликт: това са истинските (на себе си) и тези, които пазят (себе си срещу злото) (2: 177).

Онзи, за когото Аллах е бар, ще бъде защитен от извършване на онова, което безпокои Аллах, а Той от своя страна ще го зарадва с много красиви неща; Той ще направи своя път в живота пълен с успех; Той ще направи целите си винаги добри. Той ще го направи независим чрез благоденствия от Него и ще го предпази от извършване на всичко, което сметне за незаконно.

80. "Al-Tawwab"

Прославеният и възвишеният е казал:

... с изключение на онези, които се покаят, изменят и правят (истината) явна: към тях се обръщам (милостиво) и аз съм често връщащият се (към милост), най-милостивият. (2: 160)

"Al-Tawwab" е атрибут, чиято основна дума е тауба, покаяние, което означава: връщане към Аллах. Това означава, че Той приема покаянието на Своите служители, тоест възобновява даването на Своята благодат към тях, като им дава възможност да се покаят, като им улеснява това. Тогава Ал-Тауваб приема покаянието. Той казва в Свещения Коран,

"... тогава Той се обърна към тях (милостиво), за да се обърнат (към Него); със сигурност Аллах често се връща (към милост), Всемилогостивия" (Коран, 9: 118).

Оттук е известно, че ако Аллах не приеме покаянието на един от Своите служители, последният не се счита за покаял се, тъй като въвеждането на покаяние във всички реалности е от Аллах, Който го сключва със Своето приемане за него.

Ал-Тауваб улеснява покаянието за Своите служители, от време на време, от знаците, които Той изявява за тях, и предупреждението, с което Той ги предупреждава; така че, когато се запознаят с наказанието на греховете си, те се плашат и се връщат към покаянието, а благосклонността на Аллах се връща към тях, когато Той приеме тяхното покаяние.

Ал-Тауваб приема покаянието на Своите слуги и прощава греховете им. Той приема покаянието на този, който Го не се подчинява, след което се връща да Му се подчинява. И ако извърши грях, тогава се върне при Него, Той го посреща обратно. Той прощава на този, който се изплъзне от правия път, след което се извинява пред Него и пренебрегва греха си. Докато слугата на Аллах търси табба, Господ остава прощаващ.

Светлината, вдъхновена от този атрибут, е, че този, който приема извиненията на престъпниците, както и на приятели и роднини, отново и отново извлича поведението си от този атрибут. За да можем да моделираме поведението си след него, трябва да се покаем и да търсим Неговото приемане на нашето покаяние; трябва да ходим при Него при всякакви обстоятелства. Също така, повторението на покаянието подготвя

служител на Аллах за любовта на Аллах към него, която е най-голямата чест и статус, тъй като покаянието е признаване на недостатъка и недостатъците на някой, а стоенето на прага на Най-знаещите най-смирено.

Поради тази причина Пратеникът на Аллах често се разкайваше, за да ни покаже пътя към щастието. Това е и един от добрите нрави на вярващия, който повтаря този Атрибут доста често, за да прости на онези, които го грешат, да бъде благосклонен към онези, които го малтретират, и да приема извиненията на другите.

Пратеникът на Аллах е пожелал много тези, които вярват в него, да търсят прошката на Аллах. Веднъж той каза: „От Аллах! Търся прошка на Аллах и се кая пред Него всеки ден повече от седемдесет пъти“. Аллах е простил всички грешки на нашия господар Мохамед, но въпреки това търси прошката си и се разкайва пред Него повече от седемдесет пъти на ден, не, дори сто пъти на ден! И така, какво можем да кажем за това колко често трябва да му се покаят мюсюлманите и да търсят прошката Му?

Анас ибн Малик е казал, че е чул Аллахския пратеник да цитира своя Господ да казва: „Сине Адам! Стига да Ме призоваваш и да положиш цялата си надежда върху Мене, ще ти простя и нямам нищо против. сине на Адам! Дори и греховете ти да се трупат и да стигнат до небето, тогава ти търсиш моята прошка, аз ще ти простя. О, сине на Адам! повярвайки в Мене, свързвайки с мен никакви партньори, ще ти дам равенството им в прошката. "

81. "Ал-Мунтаким"

Аллах, *subhanahu wa ta'ala*, е казал:

"Следователно не мислете, че Аллах (да бъде Един) се проваля в обещанието си към пророците Си; със сигурност Аллах е Могъщ, Господ на възмездието" (Коран, 14:47).

Ал-Мунтаким, Отмъстителят, разделя шиповете на онези, които се отклоняват от Неговия път, Който увеличава наказанието на онези, които потискат в земята, след като ги предупреждава и многократно ги предупреждава и след като им позволява да се изменят, давайки им одих. То предполага много по-тежко наказание от просто незабавно.

Думата "ал-Мунтаким" произлиза от съществителното интикам, отмъщава или търси отмъщение срещу някого. Санкция не се призовава като такава, освен ако са изпълнени следните условия:

1. Смилостта достига границата на крайно възмущение. Аллах е казал: „В деня, когато ги завземем с най-насилственото завземане; със сигурност, ние (тогава) ще нанесем възмездие“ (Коран, 44:16).

2. Наказанието се засяга след период на отсрочка. Прославеният и възвишен е казал: "... и който се върне към (извършил), Аллах ще му нанесе възмездие, а Аллах е Могъщият, Господ на възмездието" (Коран, 5:95).

3. Такова наказание трябва да изисква някакво чувство на злобно удовлетворение, когато видиш човек да бъде наранен, нещо, което никога не се случва в случая на Създателя, но то се случва в случай на злобни и злобни хора. Интикамът, отмъщението на слуга на Аллах се счита за похвално само ако е нанесен на Неговите врагове (тези, които Го отричат или не вярват). Най-лошото от всички врагове на човечеството са техните собствени настойчиви себе си, нафтовете, което е във всеки един от нас. Няма съмнение, че той трябва да търси отмъщение срещу такива люде.

Атрибутът "ал-Мунтаким" се проявява в тялото: в средствата за неговата естествена отбранителна система, когато зародиш нарушава светостта на тялото. След това тези средства ще убият зародиша като наказание за такова нарушение и те след това ще очистят тялото от него. Тогава Ал-Мунтаким улеснява да се отървем от лошото, вредното или опасното.

Дискусията за „отмъщението“ се случва в Свещения Коран: В Сурат ал-Маида четем:

"О, вие, които вярвате! Не убивайте (никаква) игра, докато сте на поклонение, и който между вас убие неволно, обезщетението (за това) е подобно на това, което е убил от добитъка, като две просто хора между вас ще прецени, че приносът да бъде принесен на Ка`ба, или изтичането (на него) е храненето на бедния или еквивалент на пост, за да може той да вкуси нечестивия резултат на своето дело; Аллах помилва какво отминава и който се върне (към него), Аллах ще му въздаде възмездие, а Аллах е Могъщият, Господ на възмездието "(Коран, 5:95).

"Ние" в израза "Нанесохме възмездие" се разбира, разбира се, като препратка към Всемогъщия Аллах. Той се среща и на няколко други места в целия текст на Свещения Коран, като например следното:

Затова ние им причинихме възмездие и ги удавихме в морето (7: 136)

Така ние им причинихме възмездие и те наистина са на открит път (все още) преследван. (15:79)

... тогава ние наказвахме онези, които са виновни, и да помагаме на вярващите винаги е наложено върху нас. (30:47)

И така, ние им причинихме възмездие, след това вижте как беше краят на отхвърлените. (43:25)

Тогава, когато ни разочароваха, ние им причинихме възмездие. (43:55)

Той ти е разкрил Книгата с истината, проверявайки какво е преди нея и Той разкри Тората и Евангелието преди това, напътствие за хората и Той изпрати Фуркана (Корана). Със сигурност онези, които не вярват в знаменията на Аллах, ще бъдат строго наказани, а Аллах е Силният, Господ на възмездието. (3: 3-4) ...

и Аллах е Могъщият, Господ на възмездието. (5:95)

Следователно не си мислете, че Аллах (да) се проваля в обещанието Си към Пратениците Си; със сигурност Аллах е Могъщият, Господ на възмездието. (14:47)

И който и да води Аллах, няма човек, който да го заблуди; не е ли Аллах Могъщият, Господ на възмездието? (39:37)

И кой е по-несправедлив от този, който е напомнен за знаменията на своя Господ, тогава той се отвръща от тях? Със сигурност ще накажем виновните. (32:22)

Но ако трябва да ви отнемем, все пак ние ще им причиним възмездие. (43:41)

В деня, когато ги завземем с най-насилственото задържане, със сигурност ще (тогава) ще нанесем възмездие. (44:16)

Ал-Мунтаким засилва наказанието си срещу потисниците, като кара престъпниците да бъдат подложени на възмездието Му. Той изпраща своите пратеници, подкрепени от Неговите знамения и чудеса, за да предупреди хората; така че, ако предупреждението не е от полза за някого, Той със сигурност ще нанесе наказанието си и ще отмъсти срещу него.

След като човек осъзнае, че няма нищо малко или голямо, освен че има наказание за него, равни по размер и вид, той със сигурност ще се страхува от своя Господ и ще бъде нащрек относно своите желания и желания от страх да не изпадне в престъпление.

82. "Al-` Afuww "

Аллах е казал:

Възможно е Аллах да ги помили и Аллах помилва, прощава. (4:99)

„Al-`Afuww“ произлиза от основната дума „`afuw“ и позволява няколко значения: Когато се използва като глагол, означава да отидеш някъде, за да получиш нещо, да дадеш, без да бъдеш помолен, да увеличиш, да изтриеш нещо. Като съществително име означава изтриване на греховете в тяхната цялост. Човек може да подскаже и да каже: "Господи! Умолявам те да ми дадеш" afuw and `fiya", тоест да не ме накажеш за греховете си и да ме направиш сигурен и сигурен по отношение на мъките ти. Като прилагателно означава, че е халално, законно.

Ал-Афув е премахнал от Своята Милост от душите тъмнината на изплъзване от правия път и самотата на забравата от сърцата чрез Неговото величие. Казва се също, че Той премахва греховете от записите и замества самотата с красиви неща от Него.

Ал-Афув заличава следите на греховете, премахвайки ги от ветровете на прошката Си. Той заличава греховете от записите, съхранявани от ангелите му пазители. Той дори ги изтрива от паметта им (ангели) и паметта на онези, които са ги извършили. Той изоставя да наказва грешниците, Който не ви напомня за вашите недостатъци; Той е милостив, когато прощава. Той защитава сърцето на извършителя на злото от самотата, като го предпазва от срам и не му напомня за злото на стореното.

Забелязваме, че в текста на Свещения Коран Атрибутът (наистина най-красив) ал-`Afuww се среща рамо до рамо с друг атрибут, който е ал-Ghafoog толкова четири пъти и един път рамо до рамо с атрибутът "al-Qadeer" като следните стихове демонстрират:

... със сигурност Аллах помилва, прощава. (4:43)

Възможно е Аллах да ги помили и Аллах помилва, прощава. (4:99)

... най-сигурно Аллах помилва, прощава. (22:60, 58: 2)

Ако вършите добро открито или тайно или помилвате зло, тогава Аллах е помилващ, мощен. (4: 149)

Пратеникът на Аллах винаги ни е харесвал да заличаваме злите си дела с добри, казвайки: "Бойте се от Аллах, където и да сте, и следвайте своето зло с добро, за да заличите първото и да лекувате хората в най-добро поведение. " Той веднъж се обърна към един от чичо си, казвайки: "О, Абас, вуйчо на Пратеника на Аллах! Молете се на Аллах за" бягство и фия в живота на този свят и в бъдещия живот ".

Командирът на верния имам `Али ибн Абу Талиб веднъж повика един от своите роби, но той не отговори. Той повтори призива си и робът отново пренебрегна да отговори. После го повтори трети път и никакъв отговор също нямаше, така че той се изправи и го потърси и го намери за легнал. Той го попитал: "Чухте ли ме да ви звъня?" Той отговори: „Да, аз го направих“. Имамът го попитал: "Тогава какво те е спряло да отговаряш?"

Той отговори: „Моята увереност във вашата милост и моето упование за вашето прощение“, след което имамът каза: „Тогава ви освобождавам да търсите удоволствието на Аллах“. Имамът направи това поради твърдата убеденост от страна на този роб.

Този, който желае да получи поглед върху светлината, вдъхновен от този атрибут, трябва първо да прости на онези, които са извършили грешно дело срещу него или са се справили с него несправедливо. Този, който помни този атрибут, трябва да заличи от сърцето си всяко лошо чувство към всеки, който го е обидил, и да се отнася красиво към онези, които са го малтретирани.

83. "Ал-Ра'оф"

Аллах, прославеният и възвишеният, е казал:

... за да може Той да те изведе от пълна тъмнина и в светлината. (57: 9)

В езиково отношение този атрибут се получава от рафа, интензивна милост или състрадание, която е крайната граница на рахмата. Когато се прилага към Всемогъщия, това означава, че Той отхвърля всички видове зло.

Атрибутът "ал-Ра'ооф" се отнася до Онзи, Който не престава да бъде мил и състрадателен към грешниците, като приема тяхното покаяние, и към Неговите приятели, като ги защитава от извършване на грехове. Той предава същото значение, предадено от атрибута "ал-Рахим" с усилване на значението, вградено в последния.

Сред проявленията на Неговата милост към Своите служители е, че Той ги защитава от извършване на това, което носи наказанието Му. Такава защита от изплъзване от правия път носи по-силно чувство на милост от Неговото прощение за вече извършени грехове. Той може да бъде милостив към един от Своите слуги, като външно го изложи на мъка, но вътре може да има голяма доза блаженство и благословия, скрити за него в такава мъка, докато той не го знае. Колко често някой служител на Аллах е бил съжаляван от хората за вредата, от която страда, вредата от бедността, исканията и мизерията, докато в действителност се радва на благословия, за което ангелите му завиждат?

Най-възвишеният е усъвършенствал атрибута "ал-Ра'ооф" над този на "ал-Рахим", предпочитайки "ра'фах" пред "рахма" и дава предимство на първия над последния в следните славни стихове:

Най-сигурно Аллах е привързан, милостив към хората. (2: 143)

... и ние поставяме в сърцата на онези, които го последват доброта и милост. (57:27)

... към вярващите той е състрадателен, милостив. (9: 128)

Този атрибут се извлича от „милост“ и „състрадание“. Това изисква да правим разлика между двете думи. Също така, когато Всемогъщият използва и двете думи, Той споменава атрибута „ал-Ра'ооф“ преди „ал-Рахим“. следователно, трябва да обясним разликата между тях и причината за такова предпочитание.

Пратеникът на Аллах пътувал веднъж, докато случайно минавал покрай жена, която пече хляб. Малкият ѝ син беше с нея. Казаха ѝ, че Пратеникът на Аллах минава покрай него, така че тя дойде при него и каза: „О, Пратеник на Аллах! Разбрах, че ти каза: „Аллах е по-състрадателен към Своите слуги, отколкото майка към нея син. " Това ли е правилното твърдение, което сте говорили? "

Той ѝ отговори утвърдително, след което тя каза: „Майка не нахвърля сина си във фурна като тази“. След като я чул да казва така, Аллахският пратеник заплакал и

тогава казал: „Аллах не измъчва никого от огъня [на ада], освен този, който е твърде арогантен, за да свидетелства, че няма друг бог, освен Той“.

Ако служител на Аллах желае да моделира поведението си след вдъхновението на този атрибут, той първо трябва да го помни и споменава доста често, следователно светлината на ал-Раооф ще се прояви в сърцето му, дотолкова, че той ще станете състрадателни към всички хора, обикновените хора, както и към елита, като винаги помните поговорката на Пратеника на Аллах: „Бъдете милостиви към хората на земята, така че хората на небесата да бъдат милостиви към вас“.

84. "Маликул-Мълк"

Аллах е казал: Кажи:

О Аллах, господарю на Царството! Ти даваш царството на когото пожелаеш и отнемаш царството от когото пожелаеш, и възвишаваш когото пожелаеш и опозоряваш когото си пожелаеш; в Твоята ръка е добротата; със сигурност имате власт над всички неща. (3:26)

Маликул-Мълк засяга волята Му в царството Си, но Той желае, оставяйки някои да живеят, а други да загинат. Мулкът в този контекст означава царство, а Маликът е Всемогъщият, Най-могъщият. Всички съществуващи неща са включени в Неговото царство, така че Неговото е едно царство, защото всички неща в него по някакъв начин са свързани помежду си. Въпреки че може да се считат за много, те представляват едно цяло, едно царство.

Маликул-Мълк се разделя със Своео царство по желание и никой не може да отмени Неговия съд, нито някой може да го обжалва или отмени. Всички съществуващи неща, във всичките си степени и нива, представляват едно царство, собственост на Единия: Аллах, Всевишният.

Маликул-Мълк е истинският Цар, Който се занимава със Своео царство, както желае, въвеждайки нещата в него или прекратявайки съществуването на някои от неговите същества, наказвайки някои и приемайки покаянието на други, без никой да споделя авторитета с Него или да забранява. Него да прави каквото си поиска. "Malikul-Mulk" се среща в оригиналния арабски текст на този стих:

"Кажи: О Аллах, господарю на Царството!" (Коран, 3:26).

Друго производно е "al-malakoot", който съществува в

„Слава на Този, в чиято ръка е царството на всички неща, и при Него ще бъдете върнати“ (Коран, 36:83).

... и тежък ден ще бъде за невярващите. (25:26)

На кого принадлежи царството този ден? На Аллах, Онзи, Който покори (всички).
(40:16)

А Аллах е царството на небето и земята и за Аллах е евентуалното завръщане. (24:42)

Пратеникът на Аллах е цитиран, като казва, че най-великото име на Аллах, онова, заради което Той ще отговори, ако по този начин бъде призван, съществува в стиха, казващ: "Кажи: О Аллах, господарю на Царството!" (Коран, 3:26).

Командирът на верния имам `Али ибн Абу либ беше попитан веднъж от Абаба ибн Раб` ал ал Асди за „способността“. Командирът на Верните попита Абада: "Имате ли го без Аллах или с Него?" Абава не можа да отговори, затова му каза да каже нещо. "Какво да кажа, о командир на верните ?!" - попита Абава.

Той отговори: „Трябва да кажете, че го имате с разрешение на Аллах, Който има пълен контрол над него без ваша помощ. Ако той реши да ви го предостави, значи това е благодат, която ви дава. И ако той го отнеме, това е изпитание от Него. Той е истинският Собственик на това, което притежавате, и Този, който притежава това, което Той ви позволява да притежавате.

Не сте ли чували за търсенето на Неговата помощ и може би, като казвате: „Сигурно няма помощ, нито може, освен чрез Аллах?“ Човекът го попитал: „И какво означава, командир на верните?“ Той каза: „Това означава: Ние не стоим далеч от извършване на актове на неподчинение на Аллах, освен ако Той ни предпазва от неподчинение на Него и нямаме сили да Му се подчиним, освен ако Той ни предостави помощта си“, след което човекът скочи и целуна ръцете си и крака.

Царството на всеки слуга на Аллах е негово собствено тяло. Ако това се отрази на волята му по отношение на сърцето и сетивата му, той ще бъде собственик на своето царство според степента на неговия контрол над него.

85. "Тул-Джалали вал Икрам"

Аллах е казал:

Благословено е името на вашия Господ, Господ на славата и честта! (55:78)

Thul-Jalali wal Ikram е славен Атрибут, който съчетава слава и красота, защото има страхотна Слава и Красота на Всемогъщия; никой служител на Аллах не може да постигне знания, освен ако не се запознае с Тул-Джалали вал Икрам. Този атрибут със сигурност съчетава в него очакване, благоговение, надежда и страх.

Всемогъщият монополизира качествата на челюстта, величието и ikrm, честта. Цялото величие е Негово и честта е от Него; Слава на Него; няма слава, освен че Той е нейният извор, докато честта винаги е Негова. Славата е произлязла от Него и е надвила Неговото творение, а нормите на Неговото почитане на Неговото творение са безброй, неизмерими; Следователно Той и само Той е достоен да бъде прославен от

Своите създания. Те трябва да изразят уважението си към Неговото величие, да проявят признателност към Неговите благодеяния и благодат и да разпознават Неговите знамения и добродетели.

„Тул-Джалали вал Икрам“ означава: Този, Който има цялото величие. Няма разлика, нито слава, нито известност, освен ако Аллах го позволи; във всички реалности, това е Него, от Него и от Него. Славата и възвишението са Негови, Този, Който е източник и извор на цялата слава, съвършенство, чест, достойнство и величие. Няма нито величие, нито благоволение, нито блаженство, нито доброта, освен че извира от Неговия океан.

Цитира се Ма`ат ибн Джабал, който казва, че веднъж пратеникът на Аллах минаваше от човек, който повтаряше "О един със славата и честта!" и той му каза: „Вашето правно основание ще бъде уважено; затова продължете и го заявете“.

Пратеникът на Аллах е казал: „Поддържай Тул-Джалали ва Икрам“, тоест: „следвай Неговия път и оставай непоколебим в това и повтаряй този свой атрибут на Него в молбите си“. Ако служител на Аллах продължава да повтаря този атрибут и светлината му в крайна сметка ще свети в най-вътрешната му същност, той ще стане високо ценен сред народите. Който осъзнае величието на Аллах, ще стане много смирен пред Него.

Един от признаците на доброто поведение на един слуга на Аллах е, че той търси близост с Него, като се привързва към Него, като става много смирен, изразявайки смирението си пред Аллах. Той трябва да осъзнае, че цялото величие и съвършенство принадлежат на Него и че Той почита Своите служители, като им предоставя Своите благодеяния.

86. "Ал-Муксит"

Аллах, славата и възвишението се дължат на Него, каза,

Аллах свидетелства, че няма друг Бог освен Той, и (така правят) ангелите и онези, които имат знания, поддържайки Неговото творение със справедливост. (3:18)

Значенията на вариациите на основната дума на този атрибут са qist, справедливост или справедливост, са както следва: qasata означава изпълнена справедливост; qasata означава да стане неравноправен или несправедлив; qasit е несправедлив или несправедлив човек, потисник; muqsit е този, който е справедлив в своята преценка или решение, а qist означава споделяне, много или част от нещо. Qasitoon е множествено число: те са тези, които се отклоняват от справедливостта и за които Всемогъщият казва,

"Що се отнася до отклонителите, те са горивото на ада" (Коран, 72:15).

Qist означава прилагане на правосъдие, като взема това, което неправомерно е придобил и го връща на законния си собственик. Iqsat означава, че на човек му е даден собствен законен дял, който някой друг е взел незаконно [насилствено или по

друг начин]; тя също се нарича insaf, извършваща собствен капитал. Qasata означава, че някой е станал несправедлив, а aqsata означава, че той е станал справедлив и справедлив. Ал-Муксит е Всемогъщият, Който е справедлив и справедлив във всичките си решения и постановления, Който се справя с всички според система.

Ал-Муксит идва на помощ на потиснатите и носи справедливост. Съвършенството в Неговото правене е фактът, че Той добавя към удоволствието на потиснатите Своето удоволствие и на потисниците, което е върховният край на справедливостта, нещо, което никой не може да направи, освен Аллах, Слава на Него, Който е казал,

"... и ако съдите, тогава съдете между тях с справедливост; със сигурност Аллах обича онези, които съдят справедливо" (Коран, 5:42).

Според традицията на Куди, докато Пророкът седял веднъж, той се усмихвал дотолкова, доколкото му показвали моларните зъби. Един от другарите му му казал: „Нека и двамата ми родители бъдат жертвани заради вас, о, пратеник на Аллах! Какво те е накарало да се усмихнеш така ?!“ Той отговори: "Двама мъже от моя народ бяха изправени пред съда на Господа на достойнството. Един от тях каза: Господи! Умолявам те да извърши справедливост от мое име от този човек." Аллах, Почитаният и Великият, казал: "Бъди честен към брат си и му дай това, което е неговото." Човекът каза: Господи! Никое от добрите ми дела не е оставено да го извърша.

Прославеният и почитаният казал на първия човек: „Какво ще правиш на брат си, тъй като при него няма нищо добро?“ Човекът отговори: `Тогава, Господи, нека понесе част от моите собствени тежести." "Тогава очите на Аллахския пратеник преизпълниха със сълзи. Това наистина", продължи той ", е важен Ден, когато хората ще се нуждаят от другите, за да понесат собствените си тежести. "След пауза, Пратеникът на Аллах продължи да казва:

„Аллах, почитаният и прославен, каза на онеправдания:„ Вдигни очи и хвърли поглед към градините на блаженството “. Човекът каза: Господи! Виждам цели градове, направени от сребро и огромни златни къщи, украсени с перли; за кой сидек или мъченик са те? Всемогъщият каза: „Те са за този, който плаща цената“. Човекът казал: Господи! Кой може да има цената им? Той каза: „Можеш“. - За какво, Господи? попитал Всемогъщият: "За прощаване на брат ти", каза Господ. Човекът каза: "Господи! Аз му прощавам." Тогава Всемогъщият каза: „Вземете брат си за ръка и го поведете към Рая.“ „Тогава Пратеникът на Аллах каза:„ Бойте се от Аллах; Съд сред вярващите “.

87. "Ал Джами`"

Аллах е казал:

Господи! Със сигурност вие сте този, който събира мъже в ден, за който няма съмнение; със сигурност Аллах няма да провали обещанието си. (3: 9)

Ал-Джами` е атрибут на Аллах, произлизащ от джами`, неговата основна дума, която означава: да се събира, събира, орда или комбинира. Денят на събирането е Денят на

съда. Нарича се така, защото Аллах ще събере върху него ранните поколения на Своего творение и последните, джиновете и човечеството, всички жители на небето и земята, всеки служител на Аллах и неговите дела, всеки потисник и онези когото потискаше, и всеки пророк и онези, до които беше изпратен. Той ще комбинира и между наградите на тези, които Го покоряват, и наказанието на тези, които Го не се подчиниха.

Темата за джамито, събирането или комбинирането, се споменава в няколко стиха на Свещения Коран, като например:

Аллах: няма друг Бог освен Той; Той със сигурност ще ви събере заедно в деня на Възкресението; в това няма съмнение. (4:87)

Той е наредил милост към Себе Си; най-сигурно Той ще ви събере в Деня на възкресението, в това няма съмнение. (6:12)

И в този ден ние ще оставим някои от тях в конфликт с други и тръбата ще бъде взривена, така че ние ще ги съберем всички заедно. (18:99)

Кажете: Нашият Господ ще ни събере заедно, тогава Той ще съди между нас с истината и Той е най-големият Съдия, всезнаещият. (34:26)

Кажи: Аллах ти дава живот, тогава Той те кара да умреш, тогава Той ще те събере в Деня на възкресението, в който няма съмнение ... (45:26)

И един от Неговите знаци е създаването на небето и земята и това, което Той се е разпрострял и в двете живи същества, и когато пожелае, Той е всемогъщ да ги събере заедно. (42:29)

В деня, когато Той ви събере за Ден на събиране, това е Ден на загуба и печалба: който вярва в Аллах и върши добро, Той ще отстрани от него своето зло и ще го накара да влезе в градини, под които текат реки, за да пребивават там завинаги; това е голямото постижение. (64: 9)

Човек, чието познание е усъвършенствано и чието поведение е добро, заслужава да бъде наречен джами`. Поради тази причина перфектен човек е този, който не гаси светлината на благочестието си чрез светлината на своето знание; такъв е и този, който съчетава перфектната визия с предвидливостта.

88. "Ал-Ганий"

Аллах е казал:

О мъже! Вие сте тези, които се нуждаят от Аллах, докато Аллах е самодостатъчен, похвален. (35:15)

И "ал-Ганий", и "ал-Мугни" са сред атрибутите на Аллах.

Лингвистично, Ghina, коренната дума на „al-Ghaniyy“, означава: независимост по силата на самодостатъчност. То е обратното на faqr, бедността, искането, възмущението, нуждата и други подобни. Независимостта или самодостатъчността са от различни видове: едно е отсъствието на нужда и никой не е независим от нужда от никого или от нещо различно от Аллах. Това значение се подразбира в стиха, който казва:

„Неговото е каквото и да е на небето и на земята и най-сигурно Аллах е самодостатъчният, Похваленият“ (Коран, 22:64).

Другото е малкият или ограничен брой нужди на хората, което е посочено в този стих:

„И те намери в желание и те освободи от желанието“ (Коран, 93: 8).

Трето е онова, което се споменава от няколко невежи хора сред невярващите, които твърдят, че Аллах е бил беден, докато са били богати, след което Оня, Който има цялата Слава и Почитания, отговорил, като им казал, че

„Аллах със сигурност е чул твърдението на онези, които са казвали: Аллах е беден и ние сме богати“ (Коран, 3: 181).

Бяха казали това, след като чува стиха, който казва: "Кой ще задели Аллах красив заем ...?" Всемогъщият им отговори, като каза: "О мъже! Вие сте тези, които се нуждаят от Аллах, докато Аллах е самодостатъчен, похвален" (Коран, 35:15). Всемогъщият подчертава същия факт в друг стих:

"... и който не вярва, тогава със сигурност Аллах е самодостатъчен, над всяка нужда на световите" (Коран, 3:97).

Ал-Ганий няма нужда от себе си или в своите атрибути или дела от нищо или изобщо. Той няма нужда от нищо, докато всичко и всички се нуждаят от Него. Ал-Ганий е Съвършеният поради това, което има и какво е с Него. Нашият Господ, най-похвалният, е посочен като такъв, защото нуждата е недостатък, а нуждаещият се човек е неспособен да постигне това, което желае или се стреми.

Този, който е необходим, има предимство, заради това, което има, пред този, който се нуждае от него. Недостигът не е изключен в случая на Абсолютния ал-Ганий и неспособността не може да бъде приписана на Него, хвалете го, нито някой може да му направи услуга, защото всичко е негово собствено творение и изобретение; Той го е образувал и е създал и то е изцяло зависимо от Него във всичко. Всичко е точно това, което Творецът иска да бъде.

Всички останали освен Аллах са нуждаещи се, докато Той, ал-Ганий, не се нуждае от никого. Светият пророк е цитиран, казва: „Богатството не е изобилие от наличност; по-скоро е богатството на собствената душа“. Най-високата степен на богатство е

удовлетвореността, удовлетвореността от това, което е на разположение при вас; следователно, наистина няма богатство като чувството на удовлетворение. Човек може да е много беден, но въпреки това се опитва да направи всичко възможно да изглежда добре в очите на хората. Забележете какво казва Всемогъщият за такива хора:

"... невежият човек ги възприема богати заради въздържането им (от просия)" (Коран, 2: 273).

Всемогъщият съществува благодарение на необходимостта от съществуването му, по собствени заслуги; следователно, Той не се нуждае от никой освен Себе Си. Всичко и всеки освен Него може да съществува, но въпреки това съществуването му възниква, когато Той го създава; така, Той и само Той, хвалейки Го, е Ал-Ганий.

89. "Ал-Мугни"

Аллах, Ал Мугни, каза:

... и ако се боите от бедност, Аллах ще ви обогати от Своята благодат, ако пожелаете; със сигурност Аллах знае, Мъдър. (9:28)

Ал Мугни изобилства обилно Своите служители на Своите служители и улесни постигането на техните цели и цели и посрещането на техните ежедневни нужди. Няма независимост, нито самодостатъчност, освен че Той е причинил това да съществува. Той обогатява приятелите си от съкровищата на светлините Си, улеснява тези, които живеят във Вселената, да получат достъп до средствата за препитание и поддръжка чрез Неговия указ. Той обогатява всяка истина, която Той предоставя в една мярка, защото Той и само Той знае нейните тайни, какво е скрито от него и какво е очевидно.

Аллах е обогатителят, но все пак слуга на Своя, когото е обогатил, изобщо не може да се смята за абсолютно независим. Най-малкото от неговите дела доказва, че той се нуждае от Ал Мугни; следователно, той никога не е независим; по-скоро той може да е независим от всеки, с изключение на Аллах, Който му осигурява това, от което се нуждае, като не застрашава причините за неговите нужди. Истинският независим човек е този, който изобщо не се нуждае от никого.

Този, който има нужда и намери това, от което се нуждае, е независим само по аналогия, което е най-много, което може да се каже за всеки, освен Аллах. Що се отнася до липсата на нужда, това не е изключено за всеки, освен Него. Но ако човек не се нуждае от никого освен Аллах, тогава той ще бъде наречен *ghaniyyu*. Ако изобщо нямаше нужда, стихът, казващ "... и Аллах е самодостатъчен, докато имате нужда (от Него)" (Коран, 47:38), не би бил точен. Ако изобщо съществуваше възможността Аллах по някакъв начин да бъде считан за нуждаещ се от каквото и да било, нямаше да има нужда Всемогъщият да е Ал Мугни, Увеличителят.

Ал-Мугни прави всеки отсрещ слугите Си самодостатъчен. Той предоставя независимост и самодостатъчност на Своите служители и Той може да се счита за предоставянето им на самодостатъчност. И Аллах също прави някои от Своите

служители независими от другите, тъй като всички нужди в действителност са посрещнати от Него: създанията Му не могат да направят нищо за себе си без Неговата помощ; така, как може да се мисли, че помагат на другите, когато самите те трябва да бъдат подпомагани? Той дава независимост и самодостатъчност на всеки, когото пожелае измежду Своите служители, според неговата мъдрост и воля; Той казва следното: "... Нашият Господ даде всичко, което създаде, след това се ръководи" (Коран, 20:50).

За себе си, Ал Мугни каза:

... ако са нуждаещи се, Аллах ще ги освободи от желание чрез Своята благодат. (24:32)

И че Той обогатява и Който отказва. (53:48)

И Той те намери в желание и те освободи от желанието. (93: 8)

Един от начините за извличане на етичен кодекс от Ал-Ганий и ал-Мугни е, че човек осъзнава, че се нуждае от Него постоянно и че се доверява на това, което Аллах има повече, отколкото прави в това, което сам има, и да бъде добър в извършване на щедрост и благосклонност към другите слуги на Аллах. Една от нормите на поведение на вярващ по отношение на атрибута „ал-Мугни“ е, че след като го осъзнае като Единствен и Единствен, Който е независим от всяка нужда, Този, Който задоволява всички нужди на Своите служители, той ще разчита на Него във всичко и ще се обръща към Него във всеки въпрос.

90. "Ал Мани"

Аллах, слава и похвала се дължат на Него и само на Него, каза:

Или имат богове, които могат да ги защитават срещу Нас? (21:43)

Ал-Мани` е един от атрибутите на Аллах и се извлича от човека`, противоположно на даване или предоставяне. Това също означава: да се защити, да се спре едно нещо да не навреди на друга или една група хора да унищожи друга. Използва се за описване на защитата на къща, укрепена крепост и т.н. срещу враг. Означава: защита и подкрепа.

Това означава, че Той има силата да спре причините за унищожаване или дефицит както в вероизповеданията, така и в телата. Той предпазва злото за защита и защита; Той спира да дава на когото пожелае, за да се опита или да ги защити. Той дава живот на всеки, който обича или не обича, но не дава благословение на отвъдното, освен на тези, които обича.

Ал Мани` защитава и подкрепя онези, които Му се подчиняват, и Той спира някои от Своите служители да правят това, което Той не иска от тях, докато им дава това, което искат. Той предпазва причините за гибел и умаление по въпроси, свързани с

вероизповеданията и нациите, поради това, което Той създава за каузи, подготвени за тяхното запазване.

Възпрепятстването от причините за унищожаването и запазването на онова, което се пази от изчезване, са целите на човека и са крайна цел. Ако човекът, забрана, е необходим с цел запазване, а последният не е необходим в името на първия, тогава всеки защитник се защитава и защитава. Не всеки, който забранява, защитава, освен че забранява причините за унищожаването и умалението.

Ал Мани забранява скръбта да достига до приятелите Си или пълното въздържание да дава на когото пожелае. Ако Той забрани скръбта да достига до приятелите Си, това се дължи на Неговата красива Милост и ако Той спре да им дава, това ще бъде от голяма полза от Него.

Аллах предоставя удоволствията от живота на този свят на тези, които Той обича и на тези, които не го прави, но Той не защитава сърцето на слуга на Своя, освен когато последният е един от близките Му приятели.

Ал Мани` премахва причините за унищожаването и намаляването на верую и тяло, като създава средства, които го предпазват от унищожаване и умаление. И така, Той създава някои причини и забранява други; Той дава всичко, което служи на неговите интереси и забранява това, което причинява щетите му. Той прави някои богати, като ги дава, и Той спира да дава на когото пожелае да ги опита чрез скръб. Той обогатява и обеднява; Той прави някои щастливи и някои нещастни; Той предоставя някои и отказва от други; Той предоставя някои и лишава други; така, Той е едновременно Ал-Му`ти, Даряващ и Ал Мани, Този, който се отказва.

И Той отказва да даде от когото пожелае, и Неговото удържане може да съдържа прикриване. Той може да откаже да даде на някой от Своите служители изобилно богатство и вместо това да му даде постижения и красота. Той може да лиши някой от Своите служители да се радва на добро здраве и да го направи доволен от Своя указ. Ал-Мани` също е Ал-Мути: защото в рамките на удържането може да се даде, а в рамките на даването може да се удържа.

Аллахският пратеник казвал следното, след като завършил всяка от предписаните ежедневни молитви: „Няма друг Бог освен Аллах, Единственият и единствен Бог; Неговото е Царството; Неговото е Хвала и Той може да направи всичко. Господи! Никой не може да забрани това, което предоставяте, нито някой може да предостави това, което Вие отказвате, и никой не е в състояние да спре изпълнението на вашата воля. "

91. "Ал-Дар"

Аллах е казал:

Кажете: Не контролирам за себе си никаква вреда, нито мога да се възползвам от всичко, освен онова, което Аллах желае. (10:49)

И Ал-Дар, и Ал-Нафи` са сред атрибутите на Аллах.

Повечето справки, в които се разглеждат тези атрибути, са комбинирали и двата атрибута заедно. Комбинирането на двата тези атрибута е по-добро: то предава по-силно значение на силата на Всемогъщия да прави каквото си поиска, колкото и да иска; никакви ползи, нито вреди на други освен Него.

Езикът казва, че дар, вреда е обратното на nafi`, полза или предимство. Аллах е ал-Дар, тоест Онзи, Който може да навреди на всеки, който иска, по какъвто и да е начин; Той обеднява някои от Своите служители или ги кара да станат плячка за болест според Неговата мъдрост; така, Той определя всичко и Той сам улеснява вредата като изпитание от Него, при което Той пречиства греховете или подлага един от своите служители на изпитание, за да повиши статута си.

Той постановява вреда на някои от Своите служители и въздейства на неговия указ чрез определени средства. Той е Мъдрият във всичко, което прави, най-милостивият в преценката си. Ако Той постанови някаква вреда, това е само в името на общото благо и ако той постанови неразположение, това е само полезното лекарство в живота на този свят и в живота по-нататък. Аллах е казал:

"Ако Аллах те докосне с мъка, няма кой да го премахне, освен Той ..." (Коран, 6:17).

Пророк Моисей веднъж се оплакал на своя Господ за болка в зъбите, затова Всемогъщият го инструктирал да приложи определен вид билка върху зоната на болката си, която той направил и болката спряла. Няколко дни по-късно същата болка се върна при него, така че той отиде и взе същата билка и я приложи, но този път болката се усили многократно повече. Той се оплака на Аллах, казвайки: "Господи! Не ми ли нареди да прилагам този вид билка и ми каза къде мога да го намеря?" Всемогъщият го вдъхнови: "О Мойсей! Аз съм Онзи, Който лекува и Който дава добро здраве; Аз съм Този, който причинява вреда и Кой има полза. Ти дойде при мен за първи път, така че аз отстраних причината за болестта ти, докато този път отидохте в завода (сами) и не дойдохте при Мен. "

Пратеникът на Аллах е казал: „Всеки, който твърди, че Аллах поздравява вършенето на грешни дела и грехове, казва лъжи за Аллах. И всеки, който твърди, че доброто и злото са възможни, без волята на Аллах да съблече Аллах от Неговата власт. И всеки който твърди, че греховете са извършени без Мощността на Аллах, казва лъжа за Аллах, и който казва лъжа за Аллах, той ще го настани в огъня. " В тази традиция под добро и зло той означава здраве и болест, съответно поради този стих:

"... и ние ви изпробваме от зло и добро чрез пробация" (Коран, 21:35).

Имам ал-Бакир е цитиран, казвайки: „Аллах, Възвишеният и Великият е по-състрадателен към Своето творение, отколкото да ги принуждава да извършват грехове, след това да ги наказва за това, а Аллах е по-могъщ, отколкото е готов да

направи нещо и това не го прави заеми място." Веднъж беше попитан дали има разстояние между принуда и съдба и отговорът му беше: "Да! Един по-просторен от този между небето и земята!"

Той също така каза: „Не трябва да има нито принуда, нито неограничена свобода; най-добрият курс е среден“. Когато го попитаха за средния курс, той каза: „Нека ви дам пример: Може да видите човек да извърши грях и може да се опитате да го спрете да го направи, но той отказва да се откаже, след което го оставяте на извърши този грях. Когато той не те слуша, но настоява да съгрешиш, това не означава, че ти сам си го насърчил да извърши този грях. "

92. "Ал-Нафи`"

Що се отнася до атрибута "ал-Нафи", Аллах subhanahu wa ta'la е казал:

„Каквато и полза да дойде при вас (човече!), Тя е от Аллах, и каквото и нещастие да ви сполети, то е от вашето собствено аз“ (Коран, 4:79).

Ал-Нафи` е източникът на всяка полза и доброта за живота на този свят и за верую. Той сам дава добро здраве, богатство, щастие, авторитет, напътствия и благочестие. Той дава възможност на всичките Си създания да получат ползите, които Той създава за тях.

Той е улеснил пътя, водещ към Него за онези, които се стремят да го стъпчат, Който е облагодетелствал душите чрез пророците Си, Който е подхранвал телата чрез храна, Който е отклонил болестта чрез медицина, Който е държал скръбта чрез благосклонност и доброта и Кой има облагодетелства всички, било той ангел, човек или джин.

Ибн Абас казва: „Седях веднъж зад Пратеника на Аллах, така че той ми каза:„ Млади човече! Бих искал да те науча на няколко думи [на мъдростта]: Ако защитаваш правата си към Аллах, Той ще защити Ако останеш наясно с правата на Аллах върху теб, ще намериш Него да се грижи за теб. Ако имаш молба, тогава се помоли за Него; ако потърсиш помощ, потърси я от Него и имай предвид, че ако всички хора се съберат за да ви се възползват от каквото и да било, те няма да могат да го направят, освен в онова, което Той вече е отпуснал за вас, и ако всички те се съберат, за да ви навредят по някакъв начин, те никога няма да могат да го направят, освен ако той вече има постанови го върху вас; маслото изсъхна и таблетите бяха премахнати. ""

Ал-Дар ал Нафи` е този, от когото произлиза всичко добро или лошо; всичко се приписва на Аллах и е засегнато или чрез ангелите, човечеството, неодушевените предмети, или по друг начин; така че, не си мислете, че отровата например убива сама по себе си или че храната сама по себе си задоволява глада. Ангели, човечество, демони или всичко друго съществуващо, като планети, звезди или други неща, всички са под Неговия контрол; те не правят нищо, освен онова, което Той ги е накарал да правят. Тяхната съвкупност, в допълнение към вечната Сила, е като писалка в ръката на писателя, замислена от неграмотен.

Ако владетел подпише заповедта за санкциониране или възнаграждение на някого, химикалката, с която той подписва такава поръчка, не може да определи разликата между една и друга поръчка или между това, което вреда причинява или каква полза, или дори разликата между един от неговите потребители и другият. Такъв е случаят с всички средства и причини.

И Ал-Дар и Ал-Нафи се споменават на различни места в Свещения Коран; сред тях са:

Кажете: Не контролирам никаква полза, нито каквато и да е вреда за собствената си душа, освен както Аллах желае; ако знаех неизвестното, щях да имам много полза и никаква вреда нямаше да ме докосне; Аз съм само предупредител и давам радостни съобщения на хората, които вярват. (7: 188)

Кажете: не контролирам за себе си никаква вреда, нито каквато и да е полза, освен каквото Аллах желае; всеки народ има термин; когато им дойде срокът, те няма да останат за един час, нито могат да продължат преди (времето си). (10:49)

Но когато Той премахва злото от теб, ето! Страна сред вас свързва другите с техния Господ. (16:54)

И когато правим хората вкус на милост, те се радват на това и ако злото ги сполети за това, което са направили ръцете им, ето! Те се отчайват. (30:36)

Частта, която един слуга на Аллах може да получи от вдъхновението на тези атрибути, е, че той става "вреден" към враговете на Аллах, докато се възползва от приятелите на Аллах. В Сурат ал-Маида Всемогъщият описва верните като

"... ниско пред вярващите, могъщи срещу невярващите" (Коран, 5:54).

Такъв вярващ не се моли на никого, нито се страхува от никого, освен от своя Господ; той изцяло разчита на Аллах.

Този, който напълно осъзнава, че неговият Господ, Най-възвишеният, е Онзи и единственият, Който създава и предоставя нещата на разположение, Който сам създава нови неща, той ще се подчини на Него и ще разчита на Него по отношение на всичките му дела; след това той ще живее, наслаждавайки се на спокоен ум; той ще бъде сигурен от хората и ще предоставя съвет на всички. Сърцето му няма да има място за измама, нито за предателство.

Добре е да комбинирате и двата атрибута, ал-Дар и ал-Нафи`, заедно, защото при тях се казва, че всички атрибути завършват; Той, Слава на Него, контролира средствата за вреда и полза на хората и никой не може да навреди на никого, нито да облагодетелства никого освен Него;

"... и е достатъчен твоят Господ за водач и помощник" (Коран, 25:31).

Този, който помни и двете тези атрибути, ще се подчини изцяло на Аллах и винаги ще чувства, че всичко е от Него и се връща при Него.

93. "Ал Ноор"

Всемогъщият е казал:

Аллах е светлината на небето и земята; подобие на Неговата светлина е ниша, в която има лампа; лампата е в чаша, а чашата е сякаш ярко блестяща звезда, запалена от благословено маслиново дърво, нито източно, нито западно, маслото от което почти излъчва светлина, въпреки че огънят не я докосва: светлина върху светлина; Аллах напътства когото пожелае на светлината Си и Аллах издава притчи за хората и Аллах е познаващ всичко. (24:35)

На език, ноорът е светлина, независимо от неговия блясък, лъчи или отражение. Той подпомага зрението. Има два вида светлина: светлина, свързана с живота на този свят, и светлина, свързана с живота по-долу. Първият, да кажем светския, също е от два типа: един е това, което може да види умът, интелектът; това е Божествена светлина, светлината на разума, на Свещения Коран.

Другото е свързано с физическото, това на неща, които излъчват или отразяват светлина като слънцето и луната. Пример за Божествената светлина се подразбира в стих като този:

"... дойде ви светлина и ясна книга от Аллах" (Коран, 5:15).

Позоваването на физическата светлина съществува в стиха, казващ:

„Той е Който превърна слънцето в сияйна яркост, а Луната - светлина (отражение)“ (Коран, 10: 5).

Тук Слънцето се споменава преди Луната, защото нейната светлина е по-често свързана с това, което можем да видим, отколкото Луната.

Ал-Нуор е явният, Който се е проявил изцяло. Този, Който е очевиден сам и Който прави всичко останало очевидно и видимо, се нарича al-Noor, Който изважда нещата от небитието и ги пренася в света на съществуването. Ал-Нуор, Слава на Него, изпълни света ни със светлина и го създаде, Кой го определи от незапомнени времена, Кой освети явното съществуване чрез слънцето и звездите, Който освети света на духовете чрез Пратеника на Аллах, господар на първите поколения и на последните, и Той озари сърцата чрез светлината на своите Божествено разкрити Книги. Той освети онези, надарени със знание, със светлината на Божествените прояви.

Ал Ноор освети сърцата на истините чрез Неговото Единство и съвестта на онези, които Го обичат, чрез Неговата подкрепа за тях. Той разкраси тена и вдъхна живот на душите на благочестивите чрез тяхното обожание. Той напътства сърцата да

предпочитат и да изберат какво е правилно, Който ръководи най-съкровената съвест, за да се обърне мълчаливо към Него.

Второ, светлината има много значения. Една от тях е светлината на знанието и науката, която е зората на истината, каквато се вижда от сърцето на знаещ вярващ. Атрибутът "ал-Ноор" е споменат в текста на Свещения Коран и се приписва на Аллах на много места, най-известният от които е 24:35, цитиран по-горе.

Ибн Абас казва, че смисълът на този стих е, че Аллах е Пътеводител на жителите на небето и на земята; приликата на Неговите напътствия в сърцето на вярващия е като чисто масло, което свети, дори преди огънят да го докосне; следователно, когато огънят го докосне, той усилва светлината си, така че той се усилва и добавя светлина към своята светлина. Атрибутът „al-Noor“ е показателен за факта, че Аллах е Светлината на небето и земята.

Има много други стихове, в които се прави позоваване на светлината на Аллах; сред тях са следните:

Те искат да угасят светлината на Аллах с устата си и Аллах настоява да усъвършенстваме Неговата светлина, въпреки че невярващите са против тях. (9:32)

Какво?! Той, чието сърце Аллах е отворил за исляма, значи е в светлина от своя Господ (подобно на твърдосърдечния)? Най! Горко на онези, чиито сърца са твърди срещу споменаването на Аллах; със сигурност те са в явна грешка. (39:22)

И земята ще грее със светлината на своя Господ, и Книгата ще бъде положена, и пророците и свидетелите ще бъдат изведени, и съдът ще бъде издаден между тях справедливо и те няма да бъдат разправяни несправедливо. (39:69)

В текста на Свещения Коран има повече от четиридесет препратки към светлина. Някои учени са на мнение, че атрибутът "ал-Ноор" е най-голямото име на Аллах. Те казват, че не могат да видят нищо съществуващо, без да видят смисъла на този атрибут, проявен в него.

Пратеникът на Аллах сутрин моли към своя Господ, казвайки: "Господи! Призовавам Те да създадеш светлина в сърцето ми, светлина във всички части на тялото ми, светлина в моя слух, светлина в очите ми, светлина в косата ми, светлина в тена ми, светлина в плътта ми, светлина в кръвта ми, светлина в костите ми, светлина пред мен, светлина зад мен, светлина отдясно, светлина отляво, светлина над мен, светлина под мен! Господи! умолявам Те да увеличиш моята светлина, да ми дадеш светлина и да създадеш светлина за мен. "

94. "Ал-Хади"

Най-прославеният и възвишен е казал:

... и достатъчно е вашият Господ като водач и помощник. (25:31)

„Ал-Хади“ е атрибут, произведен, езиково, от *hidya*, напътствие, което означава: да привлечеш някого към нещо, като например привличане на сърцето на вярващия към ал-Хади, към Този, който предоставя такива напътствия. Ръководството означава приближаване на сърцата към Всемогъщия.

Ръководството е следването на нечия разумна причина и здрав разум и грациозния начин да доведете някого към очакваната цел.

Той ръководи елита сред Своите служители, които Той е избрал да познават Неговата Същност, дотолкова, че да виждат нещата чрез Него, и Той ръководи обикновените сред тях, за да станат свидетели на Неговите създания, дотолкова, че да са ги виждали като знаци на Той е техният Създател и устойчив.

Той е ръководил всичко, което е създал, до каквото и да е средство, с което то може да задоволи нуждите му. Той е напътствал бебето да смуче гърдата на майка си, младите птици да събират семената, а пчелите да изграждат своите медени гребени в шестоъгълни форми, които са най-подходящи за формите на телата им и такива примери са доста наистина дълъг.

Ал-Хади ръководи виновните към покаянието и онези, които са благословени със знание, за фактите, свързани с близостта с Него. Ал-Хади заема сърцата чрез истинност и справедливост, телата от живота и смъртта. Ал-Хади е дал всичко, което е създал формата и характеристиките му, и Той напътства кого създава към целите зад Неговото създаване, до въпроси, свързани с живота им в този свят и с тези, свързани с тяхното верую, в допълнение към всичко останало свързани с тях.

Той напътства сърцата да Го познават и душите да Му се подчиняват; Той насочва виновните по пътя на покаянието, искрените към близост до Него, след като са далеч от него. Той държи сърцата изпълнени с любов към справедливост и истина; Той им дава възможност да се отнасят справедливо с хората. Ал-Хади във всички реалности е Аллах. Ал-Хади е насочил елита сред Своите служители към мъдрост и знание.

Всеки път, когато пратеникът на Аллах се събуди през нощта за молитви, той отправя молба към своя Господ, казвайки: "Господи! Бог на Гавраил, Михаил и Израфил, родоначалник на небето и земята, познаващ неизвестното и свидетеля! между Твоите служители по отношение на онова, в което те спорят! Моля Те да ме насочиш към онова, в което те са се различавали по Твоята воля, защото Ти водиш когото пожелаеш по прав път.

95. "Ал-Бади"

Аллах, славата и възвишението са Него, каза,

Прекрасен първоизточник на небето и земята! Когато постановява афера, той само казва: „Бъдете!“ и това е. (2: 117)

На език, да се създаде означава да се постигне нещо, без да се следва модел или пример. Ал-Бади` е Уникалният; няма нищо подобно на Него в неговата същност, качества или каквото и да прави Той; Той е проявил чудесата, които е създал като най-красивите индикации за своята мъдрост. Той е създал всички космически светове без предходен модел. Той, Извисеното е Неговото Име, е казал:

"Прекрасен първоизточник на небето и земята! Как би могъл да има син, когато няма съразмер, и Той (Самият) е създал всичко, и Той знае всичко?" (Коран, 6: 101).

„Badee“ означава: инициатор; този, който прави нещо ново, произхождащо от неговото съществуване. „Bid’a“ означава нещо ново, иновация, просто защото никой преди не го е казвал или подкрепял. Аллах е първоизточникът на всички неща, без да следва предходен модел. Той не се е научил на тяхното творение от никой друг; по-скоро Той е инициирал създаването на всички същества, така че Той е техният Създател, Този, Който е започнал тяхното съществуване. Всемогъщият, ал-Бади`, е създал всичко без да използва инструмент или какъвто и да е материал, без да се ограничава до време или пространство, за да може да направи това.

Ал-Бади` е проявил прекрасните неща на това, което е направил, и извънредните доказателства за своята мъдрост. Той е Абсолютният, Който няма връстник, подобен на Него по своите качества, мъдрост или нещо свързано с Него; Той и само Той е Абсолютният ал-Бади, Който е създал всичко, без да следва предходен модел.

Тъй като в неговата Същност, характеристики, действия или нещо, свързано с Него, няма подобен на Него, което го прави Абсолютният първоизточник. Ако такова нещо се знае често, то изобщо не може да бъде наречено badee; така, този атрибут не пасва на никого освен на Аллах. Никой никога не е бил подобен на Него, нито някога ще го направи; следователно, Неговият пример никога не е съществувал изобщо и никога няма и всичко, което съществува освен Него, съществува заради Него; Той, и само Той, е първоизточникът от незапомнени времена и завинаги.

Анас ибн Малик е цитиран, казвайки, че веднъж Аллахският пратеник чул човек да се моли така: "Господи! Умолявам те, че на Теб се дължи цялата Похвала; няма друг Бог, освен Ти; Ти си този, който никога не спира давайки, Който е създал небето и земята, Онзи, на когото принадлежат всички Слава и Чест! Моля Те да ми предоставиш място в Твоя рай и търся убежище с Тебе срещу огъня, „след което пророкът каза:“ Той със сигурност се е молил на Аллах чрез атрибута си, който, ако някой се моли за него чрез него, той отхвърля молбата и дава онова, за което се иска. "

Доля на вярващия в този славен атрибут е, че ако го повтаря доста често, Аллах ще накара изворите на мъдростта да се стичат от езика му; той ще бъде мъдър в своите намерения, защото намерението е основата на действието. Служител на Аллах, който помни и повтаря този атрибут доста често, като е напълно наясно с неговите значения, ще бъде изложен на красотата на неговата светлина. Аллах, Истината, Извисен и блажен е Той, ще му позволи да влезе в кръга на изобретението; Той ще го направи господар, подчинен на другите. Една от нормите на поведение на всеки, който

споменава този атрибут доста често, е избягването на иновации в верую и пълното придържане към суната.

96. "Ал-Баки"

Аллах, славата и възвишението са Него, каза,

"... и Аллах е по-добър и по-постоянен" (Коран, 20:73).

"Ал-Баки" е един от атрибутите на Аллах, чиято основна дума е бака ": обратното на изчезване. Това също означава: подчинение на Аллах и чакане на Неговите награди, или постоянен статус на доброта.

Реалността на ал-Баки, слава на Него, е във вечното Му съществуване; издръжливостта е една от характеристиките Му. Ал-Баки, Слава на Него, винаги съществува и чието съществуване е необходимо поради неговите собствени заслуги. Той е вечно настоящ, който остава съществуващ завинаги, от началото на всяко начало и за вечността.

Абсолютната ал-Баки е тази, продължителността на която никога не свършва и такава продължителност се описва като абади, вечна, вечна, безкрайна. Абсолютният ал-Кадем е този, чието начало, ако има такова нещо, се връща към самото начало на времето и такава продължителност се нарича азали, вечна. Когато кажете, че съществуването му зависи от собствените му заслуги, този атрибут ще включва и двете значения.

Това, което влияе върху определянето на "миналото" и "настоящото", са определени променливи; и двете думи описват времето и нищо не измерва времето освен промяна. Този, Който е над промяната по силата на движение, е по-горе се влияе от времето; следователно, нито „миналото“, нито „бъдещето“ не могат да се отнасят за Него. Истината, възвисен е Той, е преди време, тъй като Самият Той е създал време и нищо в Него не се е променило, и Той е бил преди времето, и остава след създаването на времето си, както винаги е бил и винаги ще бъде.

Онези, които твърдят, че продължителността е характеристика, добавена към същността на ал-Баки, са далеч от истината и все още по-далеч от истината са тези, които твърдят, че времето е допълнително качество, що се отнася до Вечния, Не е необходимо да притеснявате читателя с подробности за подобно объркване относно съществуването, продължителността и кои качества издържат.

Съществуването на Аллах стои само по себе си и е необходимо, т.е. не приема изчезване по никакъв начин. Продължителността на всичко, което е самоподдържащо се през миналото и ще остане такова в бъдеще, както и в миналото, се нарича старо, а продължителността му в бъдеще се нарича съществуване.

Темата за трайността и продължителността, приписана на Аллах, е посочена в текста на Свещения Коран на повече от едно място. Примерите са следните:

... и издръжката на вашия Господ е по-добра и по-постоянна. (20: 131)

И там ще издържи вечно личността на вашия Господ, Господ на славата и честта.
(55:27)

... това, което е с Аллах, е по-добро и трайно за тези, които вярват и разчитат на своя Господ. (42:36)

... вечните трайни дела са с вашия Господ най-доброто възмездие и най-доброто при плододаване. (19:76)

Доброто богатство, което един слуга на Аллах може да получи, ако помни този атрибут доста често, е, че Всемогъщият ще му разкрие трайни факти и ще го накара да наблюдава умиращите пътеки, така че той ще бяга нетърпеливо към Ал-Баки и ще украси поведението си с значения, които му подсказват качествата и моралният код.

97. "Ал-Урит"

Аллах е казал:

... Аллах е наследството на небето и земята и Аллах е наясно с всичко, което правите.
(3: 180)

Ал-Урит, Слава на него, остава след изчезването на всички същества. Той наследява всичко след изчезването на всички и всичко. Той е наследникът: в Съдния ден ще бъде извикан силно,

"На кого принадлежи царството този ден? На Аллах, Единия, Покорителят (на всички)"
(Коран, 40:16).

Основната дума на атрибута „ал-Урит“ е „уарата“, наследена: Той ще наследи всички същества след тяхното изчезване. Той е единственият, Който остава след онези, които са мислели, че притежават стоки и вещи, нещата, които им е дал, ще изчезнат; тяхното съществуване, както и това, което Той им е дал, зависи от Него и от никой друг. Той каза:

„И най-сигурно ние оживяваме и причиняваме смърт, а ние сме наследниците“ (Коран, 15:23).

Това, което са служили на Аллах, ще се върне при Него; няма партньор с Него. Ал-Урит е този, на когото всички притежания ще се върнат след смъртта на техните „собственици“. Той ще бъде Този, Който ще призове в този ден, Съдния ден, както в 40:16,

"На кого принадлежи царството този ден?" и Той ще бъде Онзи, Който ще отговори, като каже: "На Аллах, Единия, Покорителя (на всички)" (Коран, 40:16). "

Повечето хора погрешно смятат, че имат собствени вещи, но реалността на въпроса ще бъде разгърната пред очите им в този ден. Този призив представлява факт, който след това ще бъде разкрит пред всички.

Позоваването на предмета на наследството, приложен към Всемогъщия, се среща в някои курански стихове, като например:

И най-сигурно, ние оживяваме и причиняваме смърт, а ние сме наследниците. (15:23)

Със сигурност ние наследяваме земята и всички, които са на нея и на нас, всички те ще бъдат върнати. (19:40)

И ние искахме да дадем услуга на онези, които бяха сметени за слаби в земята и да ги превърнем в имами и да ги направим наследници. (28: 5)

Господи! Не ме оставяйте на мира и вие сте най-добрият от наследниците. (21:89)

Пратеникът на Аллах казва, че казва: "Господи! Моля Те да ми дадеш удоволствие от моя слух и видение и да ги направя мои наследници."

98. "Ал-Рашид"

Аллах subhanahu wa ta'ala е казал:

И когато Моите слуги ви попитат за Мен, тогава със сигурност съм много близо: отговарям на молитвата на молителя, когато той ме призовава; следователно, те трябва да отговорят на моя зов и да повярват в Мен, така че да бъдат правилно ръководени. (2: 186)

Атрибутът „Ал-Рашид“ произлиза от Рудд, неговата коренна дума, което означава: напътствие, правда и изправност, антитеза на отклонение и кривогледство.

Извличането му приема две възможности: едната е Ал-Рашид, което означава същото като Ал-Рашид, Мъдрият, така че Мъдър е Той, че сред Неговите дела няма нищо, което може да се счита за разточително или грешно. Другото е, че това може да означава същото като Ал-Бадей`, а Ирхадът на Аллах, тоест Неговите водещи Своите служители на правилния път, се дължи на Неговото хидая, напътствия. Ал-Рашид е Онзи, чието управление на всички дела постига целите си, без никой друг освен Него да го ръководи или подпомага, Кой е не кой да е, освен Аллах, Слава на Него. Ал-Рашид радва всеки, който пожелае, като му предоставя напътствията му, като прави който иска, нещастен, като го дистанцира от Неговите напътствия.

Al-Rasheed се характеризира с пълно съвършенство, голяма мъдрост, върховни напътствия. Той е Този, чието управление на всички дела достига крайната си цел и успех. Той напътства Своите създания и ги води към това, което е най-доброто за тях. Той ги води чрез своята мъдрост към постигането на тяхното благополучие в живота на този свят и в бъдещия живот. Ал-Рашид е направил щастлив онези, с които е доволен,

Който е насочил приятелите си към Него; няма Небрежност в управлението на делата, нито в оценката Му, и Той е известен със своята справедливост и благосклонност.

Ал-Рашид е Ал Муршид, Онзи, Който вдъхновява правилните напътствия за онези, които Му се подчиняват, и Той е довел всички същества към Неговите напътствия, Който въже е силно, Чиято команда е мъдра. В Сурат ал Кахаф четем следните стихове,

"Господи! Дай ни милост от Теб и ни осигури правилен курс в нашите дела" (Коран, 18:10),

"... който и да причини грешка, няма да намериш за него нито един приятел, който да го води правилно" (Коран, 18:17).

Ако служител на Аллах желае да бъде на правилния път, неговите напътствия ще бъдат пропорционални на неговото строго управление при постигането на неговите светски и религиозни цели. Човек трябва да се справи със своя Господ, ал-Рашид, по начин, по който правилно разчита на своя Господ да го ръководи. Тогава неговият Господ ще го накара първо да реформира себе си, да насочи всичките си дела към Него и да търси убежище с Него, когато злото го докосне и ще се моли за Неговата помощ, когато е засегнато, точно както Аллах е казал на Мойсей да направи:

"И когато той (Мойсей) обърна лице към Мидян, той каза: Може би моят Господ ще ме насочи към курс, по-близо до правия път от този" (Коран, 18:24).

Така би трябвало да се държи служител на Аллах: когато се събуди, той трябва да разчита на своя Господ и каквото и да е нещо изправено пред него, той трябва да потърси помощта на Аллах в това отношение, след което да изчака какъв сигнал сърцето му ще отговори на него. Тогава той ще му помогне да направи всичко, което трябва да направи, и ще му е достатъчен по отношение на всичките му дела. Ако постъпи противно на това, което Аллах го напътства, тогава той ще го порицава, така че да знае, че неговият Господ го е намерил за безсмислен, следователно той изоставя самоувереността си и се отказва следвайки собствения си ум и хитрост.

Служител на Аллах би трябвало доста често да помни атрибута „Ал-Рашид“ и да се вкопчи в неговия смисъл, за да може да бъде воден на похвалното поведение и тогава Аллах ще му даде мъдрост и ще даде своите благословения върху него.

99. "Ал-Сабур"

Похваленият и прославен е казал:

... нито са отслабвали, нито са се унижавали, и Аллах обича тези, които са търпеливи. (3: 146)

"Ал-Сабур" е атрибут на Аллах, езиково извлечен от съществителното име *sabr*, което означава: да се откаже от себе си да не изрази своята непосилна мъка. Ал-Сабур е

най-търпелив, чието търпение е по-голямо от всички останали. Месецът на Раман се нарича месец на търпение и постоянство: през дните си вярващият се отказва да се предаде на желанията.

Ал-Сабур, Слава на него, е Климентът, Който не изненадва онези, които Го непокорят, като внезапно им нанесе наказанието; по-скоро Той прощава и отлага изпълнението на такова наказание. Ал Сабур не бърза да прави нещо твърде рано; по-скоро Той управлява делата според мярка; Той ги провежда според добре определен Негов план; Той не ги забавя да стигнат до определените им курсове от мързел или разхлабване, нито Той напредва изпълнението им.

По-скоро Той прави всичко точно в точното си време, по най-добрия начин, както би трябвало да бъде. Всичко това Той прави, без да се изправи пред трудности, които могат да осуетят волята Му. Ал Сабур ви дава и е верен за вас дори когато сте груби с Него. Той идва при теб, прощавайки дори когато Го отклоняваш и се бунтуваш срещу Него.

Ал Сабур не бърза да санкционира онези, които Го подчиняват, нито да наказва тези, които съгрешават. Той не прави нищо, освен когато това е най-подходящо поради Неговата мъдрост, чест и възвишеност. Той не е наранен от онези, които извършват грехове. Той поема виновните от предните. Ал Сабур заповядва и резитира онези, на които Той дава заповедта си; Той наблюдава и не бърза, нито прави нещо преждевременно.

Той заповядва и Неговата заповед е според определена мярка. Той отменя наказанието дори след като то му се дължи. Ал Сабур вдъхва търпение и постоянство за всичките Си създания. Значението на атрибута „al-Saboor“ е много близко до това на другия атрибут „al-aleem“. Разликата между първия и втория е, че с Ал Сабур никой не може да се почувства в безопасност срещу Неговото наказание, какъвто е случаят с ал-алеем.

В Сурат Али-Имран, Всемогъщият казва: "О, който вярвате! Бъдете търпеливи, превъзхождайте търпението и оставайте непоколебими" (Коран, 3: 200) , тоест бъдете търпеливи, докато се подчинявате на Аллах, направете сърцата си свикнете да толерирате скръбта към каузата на Аллах и обучете съкровената си съвест да бъдете нетърпеливи към Аллах. Това също означава: Бъдете търпеливи заради Аллах; постоянни, докато търсят удоволствието на Аллах; останете в лагера на Аллах. Търпението относно това, което Аллах постановява, е изпитание, а търпението в името на Аллах е трудно, докато търпението с Аллах е лоялност [към Него].

Пратеникът на Аллах каза: „Никой не е по-търпелив по отношение на болката от това, което чува, отколкото Аллах: те му приписват синове, дори когато Той им дава добро здраве и издръжка“. 11

Едно от проявленията на доброто поведение на вярващия при извличането на морален код от вдъхновението на атрибута „Ал Сабур“ е, че той има предвид

красивите му значения, така че е търпелив при всякакви обстоятелства. Онзи, който изследва как Аллах се отнася със своите служители, как е търпелив пред тяхната грубост и неподчинение, докато Той продължава да им дава една почивка след друга, ще научи как да се отнася с хората, прилагащи маниерите на Аллах в най-добрите си възможности.

Всеки път, когато търпението се повтаря от Аллах слуга, това се превръща в навик и той след това ще следва неговата водеща светлина. Такъв е статутът на онези, които упорстват пред очите на Аллах, слава и хваление към Него, както е обяснено в текста на Свещения Коран.

Казват ни, че групата на тези, които са били търпеливи, ще бъде напреднала пред другите чрез знака на стиха, който казва:

"Тези, които са търпеливи, и истинните, и послушните, и тези, които харчат (доброжелателно), и тези, които искат прошка сутрин ..." (Коран, 3:17) .

Така такава група ще има по-висок статус от тази на другите групи от Неговите служители. Похваленият е казал:

"Ако има двадесет търпеливи сред вас, те ще победят двеста, а ако има сто, те ще победят хиляда от невярващите" (Коран, 8:65) .

Това е победа по отношение на доблестта и броя, предоставени от Аллах, при което Той благославя тези от Своите слуги, които упорстват.

"Господи! Налейте върху нас търпението и направете стъпките си твърди и ни помагайте срещу невярващите хора" (Коран, 2: 250),

"Господи! Излейте ни търпение и накарайте да умрем като мюсюлмани" (Коран, 7: 126).

1.Тази традиция е записана на стр. 12, "Kitab al-Adab", Vol. 8 от Сахих на Ал Бухари.

2.Думата "късметлия" се използва тук само защото Светият Коран заявява в 41:35, че жителите на Рая със сигурност ще бъдат много късметлиите. Употребата на Всемогъщия на тази дума е доста по-различна от тази на хората. Ние отхвърляме употребата на тази дума от хората.

3.Мюсюлманин, Сахих. Това е посочено и на страница 260 от неговата „Книга на Аткар“.

4.Абу Дауд, Ал-Аткар, стр. 81.

5.Забележете, че думата „небеса“ се използва в цялата книга като единствено поради нейното позоваване на едно: небето. Ако изобщо се използва в множествено число, то ще се отнася до седемте слоя или сфери на небето. Що се отнася до думата "небе", тя често се използва от немюсюлмани за обозначаване на Рая. Немусулманската концепция за рая със сигурност е различна от тази на мюсюлманите.

6.Abu Dawud, Jami` al-Fawa'id, Vol. 2, с. 410.

7.ал-Тирмити, Сунан, кн. 4, с. 379.

8.Мюсюлманин, сахих, кн. 4, традиции 33 и 35

9.Хората на `Ad бяха араби, които живеяха в горния хиджаз близо до района, където живеяха хората на Тамуд, също араби. Пророк Худ беше изпратен до тях; те не се вслушаха в предупреждението му, така че бяха унищожени. Що се отнася до хората на Тамуд, те са живели във Вади ал Кура през 8 век пр. Н. Е

10.Това са: Ной, Авраам, Мойсей, Исус и Мохамед.

11.ал-Бухари, Сахих, кн. 9, с. 206

«Раздел 1: Познаване на АллахЕдинство на Аллах (Тевхид) »